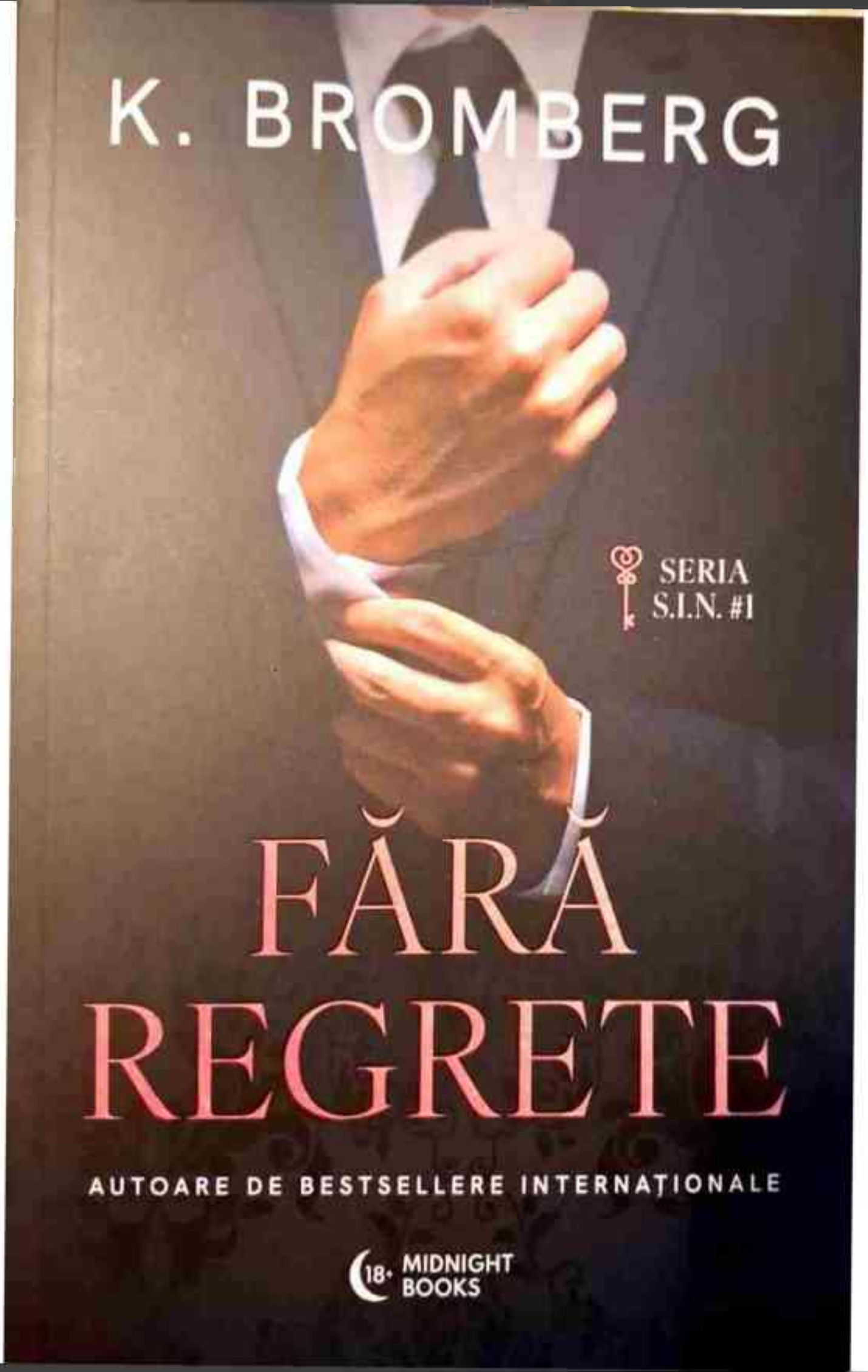
K. BROMBERG
SERIA
S.I.N. #1
FĂRĂ
REGRETE
AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNAȚIONALE
18+ MIDNIGHT
BOOKS

K. BROMBERG

FĂRĂ REGRETE

CAPITOLUL UNU

Sutton

— Spune-mi la ce te gândeşti, Sutton.

— Poftim? îi răspund şefei mele cu mintea aiurită şi puţin mai mult decât ostenită.

Nu e tocmai starea potrivită atunci când încerci să impresionezi un client nou, dar *totul* a meritat cu prisosinţă.

Roz mă studiază cu o expresie întrebătoare.

— Voiam să ştiu ce ai pe suflet.

Eu revăd cu ochii minţii imagini de aseară. El stând între coapsele mele. Căldura inimaginabilă când a intrat prima dată în mine.

Spune-mi ce vrei. Cuvintele susurate în curbura umărului meu.

Apăsarea degetelor lui în carnea coapselor mele.

Alunecarea limbii pe pielea mea.

El în mine.

Senzaţia că mă înec într-o plăcere mai intensă decât am simţit vreodată.

Îi arunc lui Roz o *privire de căprioară speriată*, căutând disperată un răspuns.

— Eu... ăăă...

— Nu trebuie să ai emoţii.

Mă bate pe dosul palmei, confundându-mi bâjbâielile cu anxietatea, când pe mine m-a cuprins, de fapt, nostalgia.

— Nu am.

Mint.

„Cum mai am energie să fiu emoționată?"

Dar cum să nu mă simt așa, când mă uit în jurul meu la holul impunător? Vreau să zic, doar ne aflăm la ultimul etaj al unui zgârie-nori din Manhattan, așteptând să întâlnesc niște oameni care-mi vor analiza abilitățile profesionale.

Dacă mai pui la socoteală și vâltoarea prin care am trecut în ultimele douăzeci și patru de ore, mă mir că nu-mi scrie anxietate pe frunte. Confruntarea cu prietena mea cea mai bună, Lizzy. Surpriza de a fi aleasă de Roz, pe nepusă masă, ca șef al acestui proiect. Despărțirea neașteptată de Clint. Prima și singura mea aventură de-o noapte, care sincer nu-mi mai iese din minte, deși au trecut ore bune de când m-am trezit singură în patul din hotel.

— Ba ai. Îmi zâmbește, studiindu-mă cu privirea din spatele ochelarilor cu ramă neagră. Ascultă-mă. Știu că te-am luat pe neașteptate, că încă încerci să digeri toate detaliile pe care ți le-am pus în brațe, dar n-am nicio îndoială că te vei descurca excelent. Iar dacă nu știi ceva, prefă-te că ai habar, până afli despre ce e vorba. Îmi face cu ochiul. Dacă tot o să fii aruncată în gura lupului, învață să urli la lună. Așa facem cu toții.

— Pentru moment, o să te scutesc de urlatul meu la lună.

Chicotesc, dar gândul mi-e la toate documentele și specificațiile primite de la client pe care le-am studiat cu atenție azi-dimineață, în timp ce dădeam pe gât un espresso. Să sperăm că-mi amintesc suficiente detalii

importante încât să par coerentă la întâlnirea de azi. Bine că am la dispoziție trei zile și o călătorie lungă cu avionul ca să memorez restul.

— O să te descurci. Nu uita că partenerii nu sunt atât de terifianți cum pare la prima vedere. Lipește-ți un zâmbet pe buze și uită-te la mine dacă ai nevoie să te ajut cu informații pe care nu le cunoști.

Presupun că se referă la frații Sharpe de la Sharpe International Network (sau S.I.N., așa cum zicea recepționera la telefon când am intrat), dar ce spune Roz acum, pe când stăm în biroul lor, nu e totuna cu ce mi-a povestit ieri, când a afirmat că partenerii sunt perfecționiști cu experiență, pretențioși, dar și înțelegători. Încuviințez fără tragere de inimă. Altceva nu-mi mai rămâne de făcut, nu mai am cum să mă retrag sau să fac un pas înapoi.

— Ah, și să nu uit, vezi că toți trei sunt...

— Pregătiți să vă primească, spune o asistentă îmbrăcată elegant, trâncănind din tocuri pe podeaua de marmură albă pe când se apropie de noi.

— Mulțumesc, răspundem eu și Roz la unison, ridicându-ne în picioare ca să o urmăm.

Îi studiez tivul fustei creion în încercarea de a-mi potoli emoțiile care mă copleșesc.

Pot să o fac.

„Fă ceva doar pentru tine, Sutton."

În timp ce asistenta deschide ușa sălii de conferințe, îmi vin în minte cuvintele lui Lizzy, confirmarea că e pasul corect. Intră mai întâi Roz, iar eu apar brusc în spatele ei.

— Domnilor, spune Roz în loc de salut, dându-se la o parte ca să-i pot vedea pe cei prezenți în cameră.

Mi se-nmoaie genunchii.

Inima mi se oprește în piept.

Casc gura.

„Oh. Rahat."

De cealaltă parte a sălii de conferințe, pe un scaun, se află bărbatul care a fost înfășurat în jurul meu noaptea trecută, cel care era în mine, pe mine. Mă uit din nou și... „Oh, rahat." Sunt doi. „Gemeni." Halucinez? „Ești doar stresată. Obosită peste culme." Mă chinui să trag aer în piept, aruncând o privire celui de-al treilea bărbat care se întoarce la masă cu o cafea în mână.

„Oh. Rahat."

N-are cum să fie adevărat.

Sunt *trei*. *Tripleți* identici. Toți trei, uluitor de arătoși. Și toți trei mă fixează din priviri.

Iar eu habar nu am, jur, al cărui parfum îl mai simt în nări, al cui gust mi-a rămas impregnat pe limbă.

— Ziua bună, spune cel din mijloc, îmbrăcat cu o cămașă albă impecabilă și cravată roșie, îndrăzneață.

Zâmbește strâmb, călduros și amuzat în același timp.

— Îmi pare rău. Nu te-a avertizat Roz? Suntem conștienți că poate fi un pic tulburător să intri și să dai ochii cu noi trei.

— Scuze. Da. „Adună-te." Clatin ușor din cap. Bună ziua. Reușesc cu greu să-mi înghit saliva, încercând să-mi domolesc fierbințeala care mi-a cuprins obrajii. Sunt Sutton Pierce.

Mă uit pe rând în ochii lor, cu gura uscată de emoție. Nici nu știu dacă-mi doresc *sau* nu să văd în ochii unuia dintre ei un semn că mă recunoaște.

— Încântată, continui eu.

Îmi atrage atenția bărbatul din dreapta. Râde pe înfundate. E îmbrăcat cu o cămașă gri închis. Desfăcută

la gât, cu mânecile suflecate, care-i lasă la vedere antebraţele musculoase şi mâinile puternice. Are părul o idee mai lung decât al fraţilor săi. Mă holbez la mâinile lui, întrebându-mă în gând dacă sunt cele care îmi tăiau respiraţia, apoi mă făceau să gem.

— Plăcerea e de partea noastră.

Ochii ni se întâlnesc când îi ridic din podea. Ne privim îndelung.

„Oare el a fost?"

Revăd cu ochii minţii imagini de azi-noapte. „Sunt paralizată." Eu, în genunchi, privindu-l în ochii de culoarea chihlimbarului, cu penisul lui gros şi tare pe buzele mele. Felul în care m-a muşcat de buza inferioară când a intrat în mine. Buclele lui pe când mă lingea între picioare. Ce m-a făcut să *simt*... când eu nici nu ştiam că sunt capabilă de asemenea *trăiri*.

Imaginile mi se derulează în minte ca nişte diapozitive.

Şi nu le pot opri.

Sunt excitată. Confuză. Stupefiată.

„A naibii de ghinionistă."

Iar toate astea se-ntâmplă în timp ce stau în faţa bărbaţilor care mă cântăresc din ochi.

— Luaţi loc, vă rog, spune fratele din stânga.

Îi studiez cămaşa albă de la costum, vesta gri închis, cravata galbenă. Dar are aceiaşi ochi. Acelaşi zâmbet. Acelaşi păr.

Şi are un pahar de carton de la Starbucks în faţă.

El trebuie să fie. „Nu?"

„Revino-ţi!" Comportă-te normal. „Comportă-te de parcă unul dintre aceşti trei bărbaţi nu te-ar fi făcut să nu mai vrei vreodată un altul."

— Mulțumesc, murmur, așezându-mă lângă Roz, perfect conștientă de faptul că unul mă dezbracă din priviri în clipa asta.

Fac un efort inuman să nu-i studiez pe fiecare în parte, să-ncerc să-mi amintesc mici detalii ca să-mi pot da seama care dintre ei a fost. Să nu-i analizez sau să mă bag sub masă și să mor de rușine.

În schimb, mă concentrez mai mult decât orice om pe lumea asta să-mi scot agenda și pixul din geantă ca să pot lua notițe.

— Eu sunt Fordham Sharpe, spune cel cu cravata galbenă și vestă. Dar spune-mi Ford, te rog. El este Ledger. Arată spre fratele din mijloc, cel cu cravata roșie. Iar el e Callahan. Cămașă gri, fără cravată, ridică mâna și dă din cap în semn de salut.

— O să facem un test mai târziu, spune Callahan, determinându-mă să mă uit din nou la el.

Ne privim în ochi un moment.

„Tu ești Johnnie Walker?"

— Nu-ți face griji, spune Ledger, smulgându-mă din gânduri. Cu cât vei munci mai mult cu noi, cu atât mai ușor îți va fi să ne deosebești. Suntem foarte diferiți, de fapt.

Callahan pufnește.

— El e cel mic, spune Ford și rânjește, în vreme ce Callahan își dă ochii peste cap. Încercăm să nu-i purtăm pică pentru asta.

Toți trei zâmbesc și jur că lui Roz îi scapă un oftat văzându-i atât de chipeși, stând chiar acolo, în fața noastră.

— Propun să începem.

CAPITOLUL DOI

Sutton

Cu douăzeci și patru de ore în urmă

— Ora 10.00. Club Coquette.

— Ieșim în lume, așa-i? o tachinez. Clubul Coquette este cel mai în vogă în momentul de față, dar frânghiile de catifea se ridică pentru tine doar dacă ești cineva sau cunoști pe cineva important. Cum ai făcut rost de bilete sau orice a fost necesar ca să poți intra în club?

— Poate că mă văd cu unul dintre manageri. Sau poate că nu. Ridic din sprânceană. Tipic Lizzy. Tot timpul poate că se vede sau poate nu cu persoana potrivită la momentul potrivit. Atrage norocul și voia bună ca un magnet. Deci...? Vii cu noi? Ar fi prima ieșire între fete de *nici nu mai știu când*.

— Nu pot, murmur în telefon, ridicând capul din firida unde lucrez ca să mă asigur că nu mă aude nimeni din colțul unde mă aflu, la capătul biroului.

Și că nu-mi observă grimasa de pe chip la auzul invitației.

N-ar fi trebuit să răspund la telefon. Mai ales că situația a fost atât de tensionată între noi în ultimele luni.

— Exact cum mă aşteptam, spune Lizzy cu un oftat resemnat – exact aşa cum mă simt eu de câteva zile încoace.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun... De când nu te-a mai scăpat *Lipiciosul Clint* din ochi? E o ieşire între fete, ce naiba! Eşti cumva proprietatea lui?

— Lizzy... Nu e vorba de asta.

— Ba fix despre asta *e* vorba, Sutton. Nemernicul poate să iasă în oraş şi să se distreze cât vrea el, dar, spre mirarea nimănui, tu *n-ai voie*, pentru că poate are el nevoie de tine chiar atunci. El poate să fie avansat în funcţie, să urce în ierarhia firmei. Cu toate astea, în clipa în care eşti pe cale să obţii şi tu aceleaşi lucruri, te face să te-ndoieşti de abilităţile tale ca să refuzi orice oportunitate. La naiba, el te ajută să-ţi alegi rochiile pentru evenimentele de la firma lui şi-apoi tot el, când ajungeţi acolo, te umileşte în public afirmând că ai ales o ţinută nepotrivită.

Scoate un sunet care nu poate să exprime altceva decât frustrare, în timp ce mie îmi ard ochii din cauza lacrimilor. Eram sigură că o să regret că mi-am descărcat sufletul în faţa ei luna trecută.

Am sunat-o într-un moment de slăbiciune, pentru că eram supărată, iar acum se foloseşte de asta împotriva mea.

Dar partea din mine care se agaţă de ea în căutare de sprijin cedează nevoii de a-l proteja atât pe Clint, cât şi mândria mea, deopotrivă.

— Sunt la serviciu. Nu pot discuta acum.

— Tot timpul găseşti un motiv să nu vorbeşti despre asta. Îi tot găseşti scuze. În vocea ei se simte o nuanţă rugătoare, pe care mă prefac că n-o aud. Vreau să spun doar atât, uită-te la tine. Te dai de ceasul morţii

în fiecare zi la serviciu, ceea ce îmi spune că o faci doar pentru că este singura parte din viața ta pe care nu o poate atinge sau influența el.

— Lizz...

— Nu vreau să te rănesc, dar ești oarbă.

Oftează din tot sufletul.

Nu-i dau niciun răspuns.

— Știu că-l iubești, dar ce simte el pentru tine nu e iubire. Este dorință de control și obsesia de a te trage în jos ca să se ridice pe sine.

— Nu e adevărat, spun cu o voce joasă, fără nicio urmă de convingere.

— Te-a stins, ți-a răpit personalitatea, iar tu ești cea mai bună prietenă a mea și eu nu mai accept să te văd așa. Stau deoparte de doi ani întregi și mă uit cum te îndepărtezi, în timp ce el a strâns sforile din ce în ce mai mult ca să te controleze. Gata, nu mai suport. Prefer să stric prietenia care ne leagă și să-ți spun adevărul decât să te las să devii umbra omului care știu că ești cu adevărat.

— Am zis că nu pot discuta despre asta acum.

Și, totuși, nu-i închid.

Nici măcar nu încerc.

Pentru că are dreptate. Nu mi-a spus nimic nou. Mai mult, sunt lucruri pe care mi le repet mie însemi. Chestiuni la care mă gândesc noaptea, târziu, când el e plecat și eu rămân singură. Am ajuns să-mi recunosc că relația noastră este nesănătoasă. Că discuțiile noastre despre căsătorie și viitor nu sunt decât asta – *vorbe goale*. Știu că nu pot continua așa la infinit și totuși... Încă nu mă simt pregătită să mă îndepărtez.

„Sau sunt?"

Gândul e ca un pumn în stomac. Adevărul îmi taie respirația, iar Lizzy continuă să-mi bombănească la ureche.

„Să mă fi doborât chiar în halul ăsta?" Atât de rău, încât gândul că are prea multă nevoie de mine învinge dorința de a-mi fi mie bine? Încât refrenul pe care-l tot repetă, că nu s-ar alege nimic din el dacă nu aș fi eu aici ca să îi port de grijă, a devenit mai important decât faptul că de mine n-are nimeni grijă?

În ciuda acestor lucruri, repet ca un robot:

— Lizzy. Are nevoie de mine.

— Să nu aud că ești convinsă c-ar fi devastat fără tine, începe ea. E bărbat în toată firea, poate să-și poarte singur de grijă. Te-a manipulat și te-a convins că, dacă-l părăsești vreodată, o să se prăbușească. Ceea ce e problema lui. *Nu a ta.*

— Nu e așa de simplu cum crezi tu.

Mi-e rușine să pronunț cuvintele, pentru că am 25 de ani și ar trebui să-mi țin singură frâiele vieții. Lizzy știe despre creditul studențesc uriaș, dar nu și despre faptul că nu am pus aproape niciun ban deoparte. N-am cum să locuiesc singură în New York.

Mă strâmb cu o grimasă.

„Nu e un motiv suficient de bun ca să continui relația cu Clinton."

Dumnezeule! De-aia am rămas cu el?

— Știu că nu e ușor. De fapt, sunt convinsă că e al naibii de greu, pentru că ți-a răpit atât de multe și te-a condiționat să crezi că singură nu te descurci.

— Locuim împreună. Nu pot să mă ridic și să ies pe ușă...

— Poți, Sutt. Poți. Te ridici în picioare și *pleci, pur și simplu.* Ți-am mai spus și înainte, ești binevenită la

mine acasă până îţi rezolvi problemele. Oferta e încă valabilă.

— Mulţumesc.

O spun încet, pentru că îmi urlă în cap cuvintele ei şi încep să risipească teama oprimantă care a pus stăpânire pe mine de mai mult timp decât sunt pregătită să admit.

Mă simt ciudat să ştiu ce trebuie să fac, să vreau s-o fac, şi, cu toate astea, să cad victimă sentimentului de vinovăţie şi ruşinii că nu o pot duce la bun sfârşit.

— Mi-e dor de prietena care dansa pe mese cu mine, care mă suna la 3.00 dimineaţa să-i iau îngheţată pentru că muncise până târziu şi-i era dor de mine. Mi-e dor să te aud râzând, mi-e dor de glumele tale. N-o să-l iert niciodată că ţi le-a răpit. Sutt, mi-e dor *de tine.*

Tuşesc ca să scap de nodul din gât, ieşind în grabă din birou ca să mă ascund în baie şi să mă adun.

— Lizz...

Sughiţul meu are ecou în încăperea goală, în timp ce încui uşa după mine.

— Sunt încă aici. Sunt încă eu. Sunt...

— Iar eu încă te iubesc.

Cuvinte ei dor prea tare ca să le mai ascult.

— Trebuie să închid.

Cu spatele lipit de uşă, mă las în jos, plângând, copleşită de emoţii.

„Are dreptate."

Are dreptate şi sunt îngrozită. Pentru că în *acest* moment, *chiar acum*, am simţit proverbiala ultimă picătură.

Întrebarea e: vreau să fie ultima picătură?

Încep să plâng în hohote, într-o poziție deloc feminină, pe pardoseala din marmură, permițându-mi un moment în care să-mi fie milă de mine. Și apoi altele, ca să cern tot ce a scos Lizzy la iveală.

Telefonul mă înștiințează că am primit un mesaj.

Lizzy: Ești bine?

Eu: O să fiu.

Lizzy: Te iubesc. Îmi doresc tot ce e mai bun pentru tine.

Îmi trag nasul cu vederea înceţoşată de lacrimi. Mi le șterg cu dosul palmei și inspir adânc în piept. Și-apoi tastez cea mai dificilă întrebare din ultima vreme.

Eu: Cum să procedez?

Lizzy: O iei pas cu pas. Nu ești singură. Începe astăzi, făcând ceva doar pentru tine. Un singur lucru. Promite-mi c-o vei face.

Eu: Îți promit.

Mă uit lung la ecran, la promisiunea pe care am făcut-o, iar lacrimile se potolesc. Sunt mai hotărâtă.

„Un singur lucru."

E ceva ce pot face.

„Încetul cu încetul."

Și, în timp ce mă ridic de pe pardoseala băii și-mi tamponez obrajii cu șervețele reci ca să-mi usuc lacrimile, îmi dau seama câtă putere se află în acceptare. Din clipa în care accepți adevărul de care fugeai, începi să ai putere asupra lui.

— Ești bine?

Arunc o privire pe furiș colegei mele de birou, Melissa, și dau din cap că da.

— Sunt bine. E doar o alergie.

— Eşti sigură?

Mă priveşte îndeaproape şi-i zâmbesc. Să-mi ascund ochii umflaţi n-ar face altceva decât să-i hrănească bănuielile.

— Da, da. Mă mai apucă din când în când.

Ridic din umeri ca şi cum nu m-aş fi umflat de plâns până acum, punând la îndoială deciziile pe care le-am luat în viaţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Te căutam. A întrebat Roz de tine...

Mă uit la ea neîncrezătoare.

— De mine? De ce?

Nu cheamă niciodată la ea consultanţii asociaţi decât dacă ai dat de belele sau dacă urmează să fii concediat. M-o fi auzit cineva în baie? M-o fi văzut că am stat pe telefon să discut lucruri personale în timpul plătit de companie? O să...

— Habar nu am, dar dacă aş fi în locul tău, n-aş lăsa-o să aştepte.

Câteva minute mai târziu, mă aflu în palatul de cristal pe care proprietara firmei Resort Transition Consultants îl numeşte birou. Ferestrele înalte din podea până în tavan au vedere, vezi Doamne, spre Manhattan, dar, de fapt, vederea e spre un alt zgârie-nori din apropiere. Îmi frec palmele umede în sus şi în jos pe pantaloni, sperând din tot sufletul că nu-mi va observa urmele căderii emoţionale şi să nu creadă că am ochii roşii pentru că am băut în timpul programului de lucru sau cine ştie ce altceva.

Se aşază de partea cealaltă a mesei, cu puloverul negru care a devenit o marcă personală, ochelarii cu ramă neagră şi tunsoarea ei scurtă, apoi mă studiază.

— Tocmai am primit un nou proiect urgent.

— Grozav, spun, mârâind în gând pentru că abia mai fac față volumului de muncă.

— Chiar este, ținând cont de faptul că acest client înseamnă pentru noi să trecem la un cu totul alt nivel. Merită și doar pentru comisionul pe proiect, dar notorietatea și reputația pe care le putem câștiga sunt de neprețuit.

Țuguie buzele și pot să pun pariu că dacă nu eram acolo, în fața ei, și-ar freca mâinile de bucurie, numărând banii care se vor scurge în cont.

— Singurul aspect problematic este că se așteaptă să ne pregătim pe repede înainte, să fim gata de treabă și prezenți acolo peste cinci zile.

— În regulă, spun într-o doară ca să particip și eu la conversație.

Oricât de drag ne-ar fi să lucrăm pentru Roz, știm că nimic nu-i place mai mult decât să se audă vorbind.

„Dar cinci zile?" Ce e nebunia asta?

— Clientul nostru a cumpărat recent o proprietate în Insulele Virgine, care este cam dărăpănată. Se află într-o locație excelentă, pitorească, superbă, dar are probleme.

— Ca întotdeauna.

— Aici intervenim noi. Etalează un rânjet strălucitor. Am fost angajați să ne alăturăm proiectului, să evaluăm problemele, astfel încât proprietarii să poată renova resortul și să-l readucă la lumină în toată splendoarea lui.

„Iar noi avem cinci zile să ne pregătim? Pe bune?"

Dar e vorba, totuși, de un resort în Insulele Virgine. Ce n-aș da să mă pot desprinde de viața mea

obișnuită, să mă adâncesc în muncă și să încerc să-mi rezolv problemele personale.

— Pare o oportunitate excelentă pentru RTC.

— Nici nu-ți poți imagina, flutură ea din mână spre mine, un fel de a-mi spune că deja cunoaște toate detaliile. Cine ar întoarce spatele ocaziei de a lucra câteva luni în paradis? La naiba, aș lua chiar eu proiectul, dar nu pot pleca, având în vedere tot ce se întâmplă.

— Deci...? testez apele, privind-o întrebător și invitând-o să zică ce are de spus. Vrei să o ajut pe Gwen să pregătească prezentarea, ea fiind acum ocupată cu proprietățile Rothschild?

Gwen este consultantul senior căreia îi sunt desemnată la majoritatea proiectelor. Și, prin desemnată, vreau să zic că eu fac toată treaba și ea primește laurii.

— Tura asta, nu.

— Atunci, cum te pot ajuta?

Își face de lucru cu niște hârtii pe birou, apoi ridică ochii la mine și mă privește fix.

— Știu că e o pierdere de timp să te-ntreb, dat fiind că mi-ai spus că nu te simți pregătită să-ți asumi altă poziție în afara celei de asociat, dar eu o s-o fac oricum. Ai fi interesată să preiei proiectul, Sutton?

— Desigur. Cum am mai spus, sunt disponibilă să vă asist în orice este nevoie.

— Știu că ești dispusă să ajuți, dar nu asta te întreb. Zâmbește. Vrei să gestionezi tu proiectul?

O privesc uluită pentru o vreme.

— Să gestionez, gestionez?

— Da. Adică, tu. Să fii șefă de proiect. Consultantul senior responsabil de proiect. Care ia toate deciziile alături de client.

– În Insulele Virgine?

– Da, acolo unde se desfășoară proiectul.

Îmi dreg glasul, cu inima bubuind în piept, și pulsul care a luat-o razna.

– Ești conștientă că nu am lucrat niciodată pe un proiect de dimensiunile astea, cu atât mai puțin să-l gestionez sigură, da?

Doar proiecte cu buget mic și riscuri limitate. Proiecte care nu sunt destinate unui resort întreg, cu ceea ce am impresia că va fi un buget nelimitat, și care necesită de zece ori mai multă experiență decât am eu.

– Vreau să zic, n-am niciun dubiu că o pot face, că pot îndeplini ceea ce vrea clientul tău... Dar e un risc enorm să mi-l încredințezi mie.

– Sunt conștientă. Încuviințează și-mi zâmbește liniștitor. În același timp, sunt conștientă că mai devreme sau mai târziu trebuie să înveți și poate acum este momentul potrivit. Nimic nu te-nvață mai bine decât experiența directă. Tot ce știu despre acest domeniu am învățat ieșind din zona mea de confort.

Uită partea în care lipsa mea de experiență ne-ar putea face firma de râs dacă o dau în bară și că am putea rata oportunitățile uriașe pe care ni le-ar aduce colaborarea cu clientul.

– Dacă e un client așa de important, de ce nu-l întrebi pe unul dintre consultanții seniori să-l preia? Mă pot ocupa eu de proiectul pe care-l au în lucru, să-l duc la bun sfârșit.

– Pentru că acest client a solicitat un designer dedicat, care să lucreze numai și numai pe proiectul lor.

– Cu alte cuvinte, sunt pretențioși.

— Când te bucuri de succesul pe care-l au ei, îţi permiţi să fii cum vrei. De ce să te schimbi, când oricine ar face moarte de om numai ca să-i aibă în portofoliu?

Mă uit lung la şefa mea, cu un milion de întrebări în minte. De ce eu? Dacă dau greş? Şi dacă, şi dacă, şi dacă... Totuşi, sunt conştientă că nu mi-ar face propunerea asta dacă nu ar avea încredere în mine şi în abilităţile mele profesionale.

— Şi, ca să termin să-ţi răspund la întrebare, spune ea când observă că tac, pentru că am încredere în tine, Sutton. Nu numai că înveţi repede şi ai idei bune, dar am urmărit ceea ce faci. Gwen îmi spune tot timpul că eşti foarte dedicată, cât de mult contribui la proiectele ei şi cred că a venit vremea să-ţi dai seama ce potenţial ai. Proiectul vine cu o mărire de salariu, desigur, cazare la resort în perioada în care vei lucra acolo şi o posibilă avansare definitivă la finalizarea lui. Ochii ni se întâlnesc. Ne privim fix. Nu încerc să te pun sub presiune să accepţi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să spui da din obligaţie şi apoi să fii nefericită, pentru că s-ar reflecta în rezultatele muncii tale, dar, pe de altă parte, dacă vei continua să spui nu oportunităţilor aici, la RTC, nu vei mai avea ocazia să creşti.

Îmi zâmbeşte blând şi încurajator. Eu simt cum adrenalina începe să-mi vibreze sub piele.

— Deci, care este răspunsul tău? continuă ea.

„Fă ceva doar pentru tine, Sutton."

Îmi aduc aminte ultima dată când Roz mi-a oferit ocazia unei avansări. Şi multitudinea de scuze pe care le-am găsit ca s-o refuz, pentru că, Doamne fereşte, dacă avansam cumva în carieră mai repede decât Clint? Care mi-a spus că e mai bine să nu iau proiecte mari şi să fac de râs firma sau pe mine şi, mai presus de orice, pe el. Cum am plâns la duş în seara aceea ca să nu m-audă,

simțind că m-am dezamăgit pe mine, înțelegând că așa este, dar fără vreun rezultat.

„Cred că a venit vremea să-ți dai seama ce potențial ai."

Dumnezeule. Cum am putut să-mi fac atâta rău? Sunt un designer al naibii de bun.

Inima îmi bubuie în urechi, simt cum fiecare bătaie prinde mai mult curaj. Mă uit la Roz și-i zâmbesc.

— Da. Bineînțeles că sunt interesată...

Roz tresare, fiind surprinsă de cuvintele mele.

— Serios?

Trag aer în piept, tremur și încuviințez.

— Da. Mi-ar plăcea foarte mult să profit de oportunitate. „Încetul cu încetul." Mă îngrozește, dar sunt mai mult decât pregătită.

— Toate lucrurile bune din viață ar trebui să ne sperie măcar puțin. Doar așa îți dai seama că trăiești cu adevărat.

Cu optsprezece ore în urmă

— Sutton? Draga mea! spune Lizzy, holbându-se la mine în pragul ușii ei, cu valizele la picioare și o expresie pierdută pe chip.

— Aveai dreptate, spun cu vocea ca o șoaptă, privind-o pe cea mai bună prietenă a mea.

Nu mai adaug altceva, iar ea știe de ce sunt aici și ce am nevoie. Mă împinge degrabă înăuntru, mă cuprinde în brațe și se limitează să mă țină strâns pe loc.

— O să fie bine, repetă murmurat pe un ton liniștitor.

Nu ne mișcăm din loc. Simt că respir din nou pentru prima dată după foarte multă vreme.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Îi spun despre oferta pe care mi-a făcut-o Roz. Despre faptul că am acceptat proiectul ca să-mi țin promisiunea, să fac un lucru numai pentru mine. Și apoi, despre cum a explodat Clint când am ajuns acasă și i-am împărtășit că voi lua oferta.

La început, mi-a vorbit calm, liniștit, dar tăios. Eu am crezut că are nevoie să se obișnuiască cu ideea. La naiba, chiar l-am invitat să vină cu mine în Insulele Virgine și să lucreze la distanță. Dar, cu cât insistam mai mult și mă arătam mai încântată de oportunitate, cu atât mai tare se înfuria el. A găurit peretele cu pumnul, mi-a zis insulte degradante, și-a arătat furia și mojicia imposibil de negat.

Apoi, a urmat liniștea ca de gheață.

— O să fii nimic fără mine, Sutton. Calmul lui e tulburător. O știu și eu, o știi și tu. Dar, dă-o-nainte dacă ești atât de hotărâtă să simți gustul eșecului. Nu uita că vineri ieșim la cină cu șeful meu. Vezi cum rezolvi ca să te întorci până atunci, pentru că o să te faci de râs dacă mă pui în vreo situație jenantă.

— S-a terminat, Clint, repet pentru a zecea oară în tot atâtea minute.

Cum de n-am avut urechi să aud toate amenințările lui voalate până acum? De ce am acceptat mereu totul, în loc să-l înfrunt?

Zâmbește batjocoritor. Ridică din sprânceană la mine, provocându-mă parcă să-i demonstrez că vorbesc serios.

Îi răspund înghesuind tot ce-mi cade în mână într-o geantă de voiaj. Sunt prea agitată, prea rănită ca să împachetez corect și ce imi trebuie cu adevărat, dar nu-mi permit să ezit. Căci, dac-o fac, o să se năpustească asupra mea ca să-mi demonstreze că nu eram serioasă.

Că nu s-a terminat cu adevărat.

— O să te-ntorci. N-o să supraviețuiești pe cont propriu dacă nu te țin eu de mână, dacă nu stau să-ți repar toate greșelile pe care continui să le faci.

Se uită la mine de sus în jos, clătinând dezgustat din cap.

— Dar fii pregătită să te târăști în genunchi. Râde înfundat. O să plătești când vei înțelege că sunt cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

— A fost ca și cum am deschis ochii și puteam să văd cum se comportă în realitate, ca și cum îl auzeam cu adevărat pentru prima dată, ca și cum m-am detașat de orice emoție ca să pot observa ceea ce tu ai știut dintotdeauna, spun, într-un sfârșit, clătinând din cap. Nevoia lui de a mă controla. De a mă trage în jos, mai jos decât el. Nevoia lui să fiu exact cum vrea el, doar pentru el.

Lizzy mă strânge de mână și încuviințează. Stăm una lângă alta pe canapea.

— Și-atunci, ai plecat.

Aprob cu un gest din cap.

— I-am spus că s-a terminat. Că s-a sfârșit – ridic din umeri – apoi mi-am făcut bagajele și-am condus fără țintă o vreme, până am ajuns aici.

— Și-acum, că ți-ai luat timp să reflectezi, cum te simți?

Strâng din buze, încercând să identific o emoţie. Pentru că ar trebui să simt ceva, nu? Ar trebui să simt nevoia să urlu, să lovesc cu pumnul, după ce m-am despărţit de bărbatul cu care am avut o relaţie vreme de doi ani întregi, dar nu simt nimic, doar sfârşeală. Epuizare, pur şi simplu.

De fapt, nu, mint.

O emoţie reuşesc să o identific.

— *Uşurare*. Mă uit la prietena mea cea mai bună şi-i zâmbesc cu jumătate de gură. Simt o mare uşurare, nimic altceva.

— Atunci, bănuiesc că asta zice tot ce e de spus.

Şi aşa este.

Sunt conştientă că, la un moment dat, o să sufăr după ceea ce fusese singura mea preocupare. Dar ce-am pierdut? Nu sunt foarte sigură, pentru că amintirile frumoase sunt atât de puţine şi au fost atât de rare în aceşti ultimi doi ani, că nu reuşesc să-mi amintesc vreo ocazie în care nu a trebuit să renunţ la ceva de dragul lui sau în care nu mi-am muşcat limba şi am tăcut din cine ştie ce motiv.

Mă afund în canapea, îmi las capul pe spate şi-nchid ochii ca să savurez momentul.

O clipă care ştiam de ceva vreme că mă aşteaptă, dar pe care nu am găsit curajul s-o transform în realitate.

Un lucru e cert, acela că de Clint m-am rupt cu multă vreme înainte de azi. Pentru că indiferenţa care mă-ncearcă nu mă surprinde. Aceasta sunt eu, făcând ceva ce ştiu că ar fi trebuit să fac acum multă vreme. Am citit odată că femeile ies emoţional dintr-o relaţie cu mult înainte să plece la propriu. „Iar eu tocmai am demonstrat veridicitatea teoriei."

Aceasta sunt eu, recăpătându-mă pe mine însămi.

Am reușit.

În sfârșit, am reușit.

Și deja mă urăsc pentru că mi-a luat atât de mult timp.

Cu cincispreze ce ore în urmă

Stau în pragul băii și mă uit la Lizzy cum își lipește genele false. Machiajul îi este impecabil, coafura uluitoare, iar rochia mulată și strălucitoare pe care o va purta așteaptă pe umerașul din colț. Lumina se reflectă în paiete, creând curcubeie mici în toată camera.

— Mi se pare infernal de chinuitor să le aplici, murmur, arătând spre genele pe care le ține între degete.

— Te obișnuiești cu timpul. Se-ntoarce și mă trage aproape de ea. Nu vrei să-ți pun și ție?

— Ar fi irosite pe mine, nu crezi?

— Atunci, vino cu noi și n-or să mai fie irosite, spune, prinzându-mă de brațe și strângându-mă. Știu că nu te simți în cea mai bună formă în clipa asta, dar poate o ieșire cu fetele și niște terapie cu cocteiluri o să te-nveselească.

— Nu știu, suspin eu. Crezi?

— Ce să cred? Că e nepotrivit să ieși și să-ți dai frâu liber după ce ți-a fost interzis atâta vreme? Dă ochii peste cap, dramatic. Normal că nu. Toată lumea o face. Haide! Îmbracă-te și vino cu mine. Am o rochie perfectă pentru tine. Și, dacă simți nevoia să plecăm, o vom face în orice moment. Mă trage și mă strânge tare în brațe, cu genele puse doar la un ochi. Nu e nimic greșit în a te simți vie, Sutton.

CAPITOLUL TREI

Sutton

Cu douăsprezece ore în urmă

Clubul Coquette este exact ceea ce promite. Şic. Exclusivist. Copleşitor. Oameni ridicol de arătoşi se plimbă de la o masă la alta în zona VIP, unde Lizzy şi-a adus pretendenţii. Se aude muzica, basul duduie, dar nu e asurzitor, iar ringul de dans se află în altă zonă, în partea opusă a barului.

Lumina e difuză, conversaţia, un zumzet scăzut, în timp ce oamenii flirtează, se amestecă şi se relaxează după o zi grea de muncă.

Şi-apoi sunt eu. Niţel cam ameţită, bucurându-mă, pur şi simplu, să mă aflu la capătul celălalt al barului, aşteptându-l pe barman ca să-mi mai comand ceva de băut.

Telefonul îmi vibrează în mână şi-mi cobor ochii la ecran cu un oftat resemnat. Nu ştiu sigur dacă-mi doresc să fie Clint – ca să văd dacă îmi simte lipsa – sau dacă-mi doresc să nu fie, ca să-mi dovedesc că am avut dreptate; că nu însemn nimic pentru el.

— N-aş face-o dac-aş fi în locul tău, spune o voce din stânga mea.

— *Ce n-ai face?* răspund din reflex, fără să mă uit, ridicând ochii de la mesajul pe care încă nu l-am deschis spre *el*.

El, adică bărbatul devastator de frumos – devastator *în toate sensurile* – care stă la mică distanță de mine. Mă-ntâmpină cu doi ochi de chihlimbar amuzați, care mă studiază atent. Are genele întunecate, maxilarul puternic și o gură care știu sigur că e făcută să păcătuiască.

Cred că arăt ca o cretină cu gura căscată, mută, pe când îmi trec privirea peste cămașa lui de culoare închisă și cu mânecile suflecate, care lasă la vedere două antebrațe musculoase și mâini puternice.

Apoi, îmi trec ochii spre pieptul și umerii largi, buzele deschise într-un rânjet cam îngâmfat, și mă reintorc la ochii lui. Ridică din sprâncene la mine, ca și cum m-ar întreba dacă-mi place ce văd.

— N-aș răspunde la mesaj, spune el, știind că mi-a acaparat atenția.

— Și, de ce, mă rog?

Mă-ntorc cu fața la el, sprijinindu-mi un șold de taburetul de la bar. Este... *frumos*, aș putea spune, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Frumos, iar eu nu am considerat niciodată până acum că un bărbat poate fi frumos.

„De ce naiba vorbește cu mine?"

— Pentru că oricine ar fi bărbatul care-ți dă mesaje în loc să fie aici, cu tine, nu merită timpul tău.

— Și tu îl meriți, bănuiesc.

Bea o gură, fără să-și dezlipească privirea de a mea, analizându-mă peste buza paharului.

— Asta rămâne de văzut, nu-i așa?

Pufnesc, dându-mi ochii peste cap.

— Fără nicio supărare, dar cred că ciocăni la ușa greșită.

Fac pe grozava cu vorbele, când, de fapt, nu-mi pot lua ochii de la el. Nu sunt sigură dac-o fi de la luminile difuze sau dacă așa este el de obicei, dar îmi transmite o vibrație care mă face să vreau să mă apropii și să verific dacă e real sau nu.

— Și de ce, mă rog?

— Cu ce vă servesc? ne întrerupe barmanul.

— Tom Collins, vă rog, îi spun și împing o bancnotă de zece dolari pe tejghea.

— Și încă un Johnnie Walker Blue, zice bărbatul de lângă mine, ridicând ușor din paharul pe care-l ține în mână.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie să-mi plătești tu băutura.

— Sunt conștient că n-ai nevoie, spune el, îndepărtând bancnota mea și înlocuind-o cu una de douăzeci. Dar fă-mi pe plac.

„Să-i fac pe plac?" De parcă e o expresie pe care o auzi în fiecare zi.

— Mulțumesc, șoptesc eu.

— Deci, *Tom Collins*. Iarăși zâmbetul lui inconfundabil. De ce zici că ciocăn la ușa greșită?

— Ei bine, *Johnnie Walker*, nu știu pe cine cauți, dar persoana respectivă nu sunt eu.

Îmi măsoară lung, languros, trupul din ochi, făcându-mă să simt că-mi ia foc pielea sub privirea lui, apoi dă din cap cu un gest abia schițat.

— Atunci, permite-mi să te contrazic.

Îmi scapă o jumătate de zâmbet și clatin din cap.

— Mă bucur să aud asta, dar sunt sigură că femeile îți cad tot timpul la picioare și...

— Așa e... Vreau să zic, e o treabă grea, dar cineva trebuie s-o facă, nu?

Zâmbetul arogant, care îi ridică colțul gurii, e atât de fermecător că-mi taie respirația.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mi se pare sexy îngâmfarea lui? Și de ce expresia stoică și cuvintele care-i ies pe buze îmi provoacă simțăminte pe dinăuntru? Are râsul acela înfundat, care-și face loc între coapsele mele, motiv care mă-mpinge să ridic ușor din umeri.

— Drăguț, dar te asigur că nu sunt genul care se roagă de bărbați și nu sunt nici pe departe interesată.

„Femeia asta de unde naiba a apărut și cine e ea?"

— E o provocare? întreabă, privindu-mă într-un mod care mă înțepenește locului, în timp ce un zâmbet vag își face apariția pe buzele lui.

— E o stare de fapt.

— Toată lumea se roagă. Când îți place... *te rogi*.

— Finuț. Cu replica asta le agăți pe toate, bănuiesc.

Iar râde. Apoi, intenționat, ia o gură de whisky într-un mod care-mi dă de înțeles că da, posibil să nu mă-nșel. Se uită într-o parte și din nou la mine.

— Șșș. Se apleacă mai aproape și coboară vocea. Nu-mi place să mă laud.

— De ce tocmai eu? întreb.

— De ce, ce?

— De ce mi-ai oferit mie de băut și nu alteia?

Privesc spre femeile care stau la bar.

— Contează?

— Contează.

— Din cauza lui Betty Bradshaw.

— Betty şi mai cum? râd eu.

— Betty Bradshaw. Mi-a frânt inima când a rupt-o cu mine în clasa a treia, pentru că i-am luat Twinkies în loc de Ding Dong.

— O înţeleg perfect. Toată lumea ştie că Ding Dong sunt mai bune.

Când îi văd expresia pe jumătate rănită, pe jumătate amuzată de replica mea ridicolă, mă face şi pe mine să zâmbesc cu toată gura.

„Da. Recunosc, tocmai i-am spus unui bărbat atrăgător că Ding Dong sunt mai bune."

Johnnie îşi drege glasul.

— Dacă vrei să ştii, Betty chiar mi-a frânt inima. În faţa tuturor, în timp ce se striga prezenţa în clasă. Mi-a zis că-l preferă pe Jimmy Rodgers, fiindcă el i-a adus Ding Dong, nu Twinkies.

— Şi ce legătură are asta, mă rog, cu motivul pentru care mi-ai oferit mie de băut?

— Absolut niciuna. Zâmbeşte ca un puştan. Dar m-am gândit că aşa te mai ţin un pic de vorbă şi merită încercat.

— Hm, şi isteţ, şi frumos.

— Vezi că e o combinaţie rară. Îşi ciocneşte paharul de al meu. Ar trebui s-o testezi.

Nu-mi rămâne decât să clatin din cap şi să zâmbesc la băutura pe care-o ţin în mână. E un flirt? Chiar flirtează cu mine?

E ciudat şi amuzant şi, totuşi, m-am despărţit de Clint cu câteva ore în urmă. N-ar trebui să flirtez. Ar trebui să...

— O să repet întrebarea, Collins, murmură peste zgomotul ambiental. De ce zici că ciocăn la uşa greşită?

Îl măsor din ochi pe bărbatul care mă ține ca pe ace, în cel mai frumos dintre sensuri. Știu că ultimul lucru de care am nevoie acum este să flirtez cu el și că cel mai eficient mod de a-i pune capăt este să fiu dureros de sinceră. Un crai ca el va fugi mâncând pământul când își va da seama că are în față o femeie care, în situații asemănătoare, e considerată labilă emoțional.

– Pentru că azi m-am despărțit de iubitul meu. Orice s-ar întâmpla între noi, ar fi doar de consolare, și știm cum funcționează asta.

El nici măcar nu clipește.

– Dezastruos. Complicat. Trecător. Zâmbește la mine și ridică din umeri, ca și cum i-ar conveni să-și asume rolul. Consolarea poate fi un lucru bun.

Uite cum mi-a întors cuvintele pe dos.

„Și de ce mă bucur c-a făcut-o?"

– Sau se poate demonstra că e un complet dezastru, replic eu.

– Nu dacă-ți alegi bine persoana care să te consoleze.

– Permite-mi să ghicesc: ție ți-ar conveni, pentru că ar fi ceva trecător, nu-i așa? Fără responsabilități. Fără sentimente.

– Și asta. Plus sex grozav.

– Să înțeleg că oferi mai ales partea *grozavă* din ce tocmai ai afirmat?

– Hai să zicem că aș fi unul dintre factorii definitorii care ar contribui la asta, spune el, fără urmă de rușine.

– Ești foarte sigur pe tine.

– Nu e vina mea că femeile nu sunt satisfăcute cum se cuvine. Vreau să zic, un bărbat care nu știe de unde să apuce trupul unei femei nici n-ar trebui să se

numească bărbat. Pufnesc, dând ochii peste cap. Vrei să zici că mă înșel? Vrei să zici că fostului tău iubit îi păsa de nevoile tale așa cum îți păsa ție de nevoile lui? Că sexul nu era doar o îndatorire, nu ceva ce abia așteptai să se-ntâmple?

„Da", urlu în mintea mea, gândindu-mă cât de plictisitor devenise sexul cu Clint. Întinde-te. Desfă picioarele. Gemi, prefă-te. Apoi, se rostogolește de pe tine cu un mârâit. După, când respirația lui devenea egală și sforăiturile umpleau încăperea, mă-ntrebam dacă să mă mai deranjez să mă satisfac singură. Și cum, cel mai adesea, n-o făceam.

Sau, cine știe, poate a fost plictisitor dintotdeauna. Poate îl iubeam atât de mult la început, că am trecut cu privirea sexul lipsit de pasiune. Și-apoi, cu trecerea anilor, după ce s-au instalat animozitățile, nu făceam decât să particip, dar fără să mă bucur de sex.

— Hm.

Atât spune, dar vă pot asigura că a sunat ca *știi bine că am dreptate.*

— Cât timp ați fost împreună?

— Doi ani.

— Doi ani cu aceeași persoană? *Isuse!*

— Monogamia nu e pe placul tău?

— Nu am spus asta.

Ridică neconvingător din umeri, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Nici n-a trebuit. S-a subînțeles.

— Faci foarte multe presupuneri, bombăne el.

Își trece degetul pe condensul care s-a format pe paharul meu, apoi și-l duce la gură și-l linge.

Atenția îmi fuge la limba lui. La naiba, oricare femeie ar fi atrasă de imaginea asta.

— Așa cum, sunt sigură, și tu faci multe despre mine.

— Ce crezi că presupun eu despre tine?

Cineva trece pe lângă el și-l lovește, împingându-l mai aproape de mine. Miroase a aer curat și proaspăt. E un parfum subtil, dar îmi captează atenția.

Așa cum o face toată persoana lui.

— Hm. Că sunt o pradă ușoară. Că sunt atât de disperată să primesc atenție, încât stau la bar că poate pică ceva. Strâng din buze și-l privesc stăruitor, reflectând la ce aș mai putea adăuga. Că te rogi în gând să-mi placă Starbucks, ca să mă poți duce acolo mâine-dimineață.

— *Starbucks?* Se-neacă de râs, perplex. Pe asta chiar n-o pricep, Collins.

— În caz că uiți cum mă cheamă, dat fiind că probabil aș deveni una dintre multele tale aventuri de-o noapte și că partea cu numele o să fie un pic cam încâlcită. Așa scapi basma curată. Mai bine să mă-ntrebe barista care e numele meu, ca să-l scrie pe pahar, decât să trebuiască s-o faci tu.

Johnnie se uită la mine cu o expresie năucă. Dar zâmbetul lui mă hipnotizează și sclipirea amuzată din ochii lui mă face să-mi doresc să-i captez atenția.

— Asta chiar e o idee genială.

— Mulțumesc.

— *Deci?*

— Deci, ce?

— Deci, îți place Starbucks?

Are ceva care mă face să fiu îndrăzneață. Să mă simt în largul meu. Un pic diferită față de obicei. Mă apropii, aplecându-mă, și-i șoptesc la ureche:

— Îmi place Americano cu două cuburi de zahăr, dar mă-ndoiesc că ai uita numele *Collins*.

„Pleacă, Sutton, cât încă eşti în avantaj. Poate că sunt atractive flirtul şi misterul, dar nu vor ţine la nesfârşit. Peste câteva secunde, o să te transformi la loc în creatura ciudată şi stingheră care eşti, aşa că încasează victoria şi îndepărtează-te cât mai poţi."

Cu vorbele astea în minte, fac un pas, mă-mpiedic – probabil de celălalt picior al meu, ceea ce înseamnă că universul încearcă să-mi transmită să nu mă mai cred atât de cool – şi mă prăbuşesc înainte. Mâna îmi aterizează pe şliţul lui şi mai că sfârşesc cu faţa în umărul lui.

Dar mă reechilibrez. Cumva, reuşesc să-mi fac vânt cu mâna aflată pe părţile lui intime şi mă-mping în spate. El scoate un mârâit, face o grimasă, iar eu mă repun pe picioare, minunându-mă că nu mi-am vărsat băutura şi înregistrând în gând dimensiunile pe care le-am simţit sub palmă.

Devin roşie-n obraji şi iau o gură sănătoasă din pahar, ca să nu fiu nevoită să mă uit în ochii lui.

— Isuse! Râde înfundat. Dacă voiai să testezi marfa, tot ce trebuia să faci era să ceri.

De data asta, dau ochii peste cap pe bună dreptate. Altceva nu-mi vine în minte. Poate doar să intru în pământ de ruşine.

— Tu chiar ai nevoie să-ţi perfecţionezi replicile de agăţat.

— Iar tu chiar ai nevoie să înveţi să faci presupuneri mai corecte.

Ochii ni se întâlnesc, ne fixăm din priviri, cântărim situaţia.

— Vrei să zici că mă înșel? întreb, intrând brusc în defensivă. Că nu ești aici la vânătoare? Că nu cauți o distracție cu o femeie doritoare? Nu crezi că eu sunt o pradă ușoară?

— O pradă ușoară? Tu? Nici pe departe.

Scutură din cap, dar zăresc în ochii lui o urmă de interes.

Interes pe care mi-l doresc și despre care nu reușesc să mă hotărăsc ce să cred.

Toate sunt noi pentru mine. Îmi sunt străine. Să fiu agățată într-un club. Să-mi *doresc* să fiu agățată într-un club.

Dorința, în general, îmi este străină.

„Și-acum? Ce naiba fac?"

Trăiește și tu puțin. „Bucură-te de senzația că ești admirată și dorită."

Mă cuprind emoțiile și curajul începe să se facă nevăzut.

— Și, dacă vrei să știi, am ieșit în oraș cu treabă. M-am gândit să beau ceva și să mă relaxez puțin înainte de întâlnirea de mâine cu partenerii mei.

— Să înțeleg că nu sunt pe placul tău? zic eu.

Strânge o clipă din buze, înainte să răspundă:

— E complicat.

— Totul e complicat, nu? Trec de pe un picior pe altul. Îți mulțumesc pentru cinste. Încântată de cunoștință, Johnnie. Succes la întâlnirea de mâine și, mai ales, mult noroc cu cea de mâine-dimineață de la Starbucks!

— Și cu distracția cum rămâne, Collins?

Face un pas mai aproape.

— Știu că nu ești obișnuit să fii respins, dar eu chiar am venit aici să celebrez cu prietena mea singurătatea regăsită, faptul că am fost avansată și am primit un proiect uriaș la serviciu. Iar acum mă întorc la sărbătorit.

— Ai fost avansată? Ce frumos. Felicitări.

Își ciocnește paharul de al meu.

— Da. Mulțumesc. Prietenii mei sunt acolo.

Fac semn spre zona marcată de cordoane de catifea, unde Lizzy stă în mijlocul unui grup de bărbați. Se uită la ei și apoi din nou la mine.

— Atunci, mergi și sărbătorește.

— Mă duc.

— Repejor.

— Acum.

— Și-atunci, de ce nu ți se mișcă picioarele?

„Pentru că nu vreau eu să le pun în funcțiune."

Deși n-ar trebui. Ar trebui să fug de el și să nu mă uit înapoi. Ar trebui să fiu traumatizată după tot ce i-am permis lui Clint să-mi facă... Dar e așa de bine să flirtezi. Să fii privită cu dorință de un bărbat. E incredibil de bine să te simți excitată... Atât de bine, că picioarele nu vor să mi se pună în mișcare.

— *Deci?*

Mă cuprinde panica.

Panică în stare pură.

„Cine-o să te vrea dacă te desparți de mine, Sutton? N-o să te găsească nimeni atrăgătoare."

— Plec, îi răspund. Chiar acum.

Rezistând tentației, trec pe lângă el și pornesc spre prima ieșire, sperând cu fiecare pas pe care îl fac că mintea mea va înceta să deruleze vorbele oribile pe

care le-am auzit din gura lui Clinton. Deschid ușa cu putere, bucurându-mă de liniștea bruscă, de aerul rece pe chip, și de faptul că am plecat de lângă bărbatul care m-a tulburat ca nimeni altul până acum.

„Sutt, n-ai mai flirtat cu nimeni de doi ani. E normal să ai emoții, să te simți neliniștită sau să nu pricepi cu exactitate ceea ce simți."

Trag adânc aer în piept.

Trag aer în piept încet și adânc.

Mă uit la aleea slab luminată, aflată la câțiva pași de mine, unde oamenii vin și pleacă, bucurându-mă de momentul de liniște, în timp ce-ncerc să-mi revin în fire și să nu mă mai simt ca o idioată pentru că am fugit de *Johnnie Walker*.

— Ce faci? mă cert singură. „Ce femeie pleacă de lângă un astfel de bărbat?" De ce nu pot să-mi permit o plăcere interzisă și să mă las dusă de val după doi ani de orice-o-fi-fost-relația-aia?

„Sutton, treci înapoi înăuntru."

Meriți să te simți bine, azi ai fost promovată.

„Întoarce-te și descoperă ce gânduri are cu tine la noapte."

Meriți să simți ceva incitant după atâta timp petrecut în amorțeală.

„Fă un lucru doar pentru tine."

Râd singură de mine și de noul meu motto (din câte se pare) și inspir puternic ca să prind curaj să fac ceva extrem de neobișnuit și complet deplasat. *Problema?* Când dau să deschid ușa, observ că e încuiată. Normal. Doar nu lasă să intre pe oricine pe ușa laterală, fără să plătească.

Sunt la câțiva pași distanță de intrarea principală a Clubului Coquette, când ușa se deschide brusc în spatele meu.

— Collins. Mă-ntorc și-l văd pe *el* înrămat de lumina ușii care se închide în urma lui și mi se face pielea de găină. Nu pleca.

Prind din nou curaj când îl văd venind spre mine. Se oprește în fața mea.

— Parcă ziceai că nu te rogi de nimeni, spun eu.

Scoate un mârâit senzual, mă lipește de zidul aflat în spatele meu și-și încasează sărutul pentru care a muncit toată seara.

„Și, Dumnezeule, cum sărută bărbatul ăsta!"

CAPITOLUL PATRU

Sutton

Cu nouă ore în urmă

Îmi arde trupul – fiecare mușchi, fiecare terminație nervoasă, fiecare centimetru de piele – în timp ce gurile noastre se ating, limbile se gustă și dinții mușcă delicat. Dacă săruturile de pe aleea clubului și apoi din taxiul care ne-a dus către aparamentul lui luxos și impresionant din Hotelul The Mark mi s-au părut incredibile, am subestimat grav talentele acestui bărbat.

Nu că m-aș plânge, în niciun caz.

Dar acum, când mâinile i se fac căuș pe fesele mele, pe când ne împiedicăm de anticipare, singurul lucru la care mă mai pot gândi este că vreau mai mult. Pe el, gol. Pe el, în mine. „Pe el, regulându-mă."

Dorința atât de intensă mi-este nouă și am de gând să mă bucur de fiecare afurisită de clipă în care-o simt.

Alcoolul mi-a făcut să dispară orice urmă de inhibiție, ceea ce e mai mult decât binevenit atunci când scăpăm de hainele de pe noi cu mișcări frenetice. Rochia de pe mine. Cămașa de pe el. Sutienul meu. Pantalonii lui. Aruncate pe rând, ici-colo, fără să ne gândim de două ori, continuând să ne sărutăm, în timp ce mâinile încep să exploreze.

Mâinile mele îi caută cu rapiditate umerii lați, coboară pe mușchii abdominali pe care nu îi pot observa pe îndelete în lumina slabă, dar cărora le simt marginile. Nerăbdătoare, îmi strecor mâna sub elasticul boxerilor, unde umflătura mai mult decât impresionantă pune la grea încercare materialul din care sunt făcuți. Este cald, și tare, și gros, iar dorința e mai dulce când îl simt.

Se apleacă, îndepărtându-și corpul de al meu ca să se joace cu gura pe sânii mei. Mâinile mele, disperate să contribuie, îi trec prin păr. Limba lui îmi trasează cercuri pe sfârc, se închide în jurul lor și suge. Geamătul meu devine mai profund când mâna lui îmi alunecă pe sub elasticul chiloților. Mă desface cu degetele, alunecând pe carnea care-l întâmpină umedă, și geme în timp ce eu trag șuierat aer în piept.

— Toate astea sunt pentru mine? murmură cu buzele lipite de pielea mea, împletindu-mi sărutări, una după alta, pe gât.

Nu vorbesc, nu pot, toată ființa mea e concentrată pe senzația părului său sub degetele mele, a respirației lui calde pe gâtul meu și pe desfătarea care mă cuprinde când îmi ridică un picior, mi-l sprijină pe un scaun, și-și introduce un deget înăuntru.

Respirația mi se taie, genunchii devin moi când scoate degetul și începe să mi-l plimbe pe clitoris. Mângâie atât de delicat mugurele sensibil, că mă simt împingându-mă în mâna lui, cerând mai mult, tânjind după mai mult. Fiecare atingere declanșează un nou incendiu în pântecul meu.

Gura lui o găsește din nou pe a mea.

— Nu mi-ai răspuns, Collins, murmură între un sărut și celălalt. Te-am întrebat dacă toate astea sunt pentru mine.

Creierul meu încearcă să răspundă, dar e prea ocupat cu ce-mi fac degetele lui. Cum îmi alunecă între labii. Cum apasă în mine exact acolo unde am nevoie.

Sunt prea şocată de ceea ce simt când Johnnie îmi înfige pumnul în păr şi-mi trage capul pe spate. Deschid gura de uimire, cu gâtul expus, obligată să mă uit direct în ochii săi de chihlimbar aflaţi la câţiva centimetri de ai mei.

— Dacă fostul tău iubit te lăsa să taci, o făcea pentru că era un ticălos egoist. Eu vreau să te aud spunând ce-ţi doreşti. Vreau să ştiu că te fac să te simţi aşa cum vrei tu. Vreau să-i facem pe vecinii din camera cealaltă să sune la recepţie pentru că ori gemi prea tare, ori mă implori, cerând mai mult. Ai priceput?

Promisiunile lui indecente îmi fac întregul corp să vibreze. Sunt ca un deget care apasă pe întrerupător şi se face lumină. Tremur datorită adrenalinei şi dorinţei.

Pumnul în care-mi ţine părul mă împiedică să-mi iau ochii dintr-ai lui, cum aş face în mod normal. Dar nu-i loc de ruşine. N-am cum să mă retrag şi să mă adun. Nu e nimic altceva, în afară de respiraţia mea sacadată, zgomotul umed, pe când degetele lui continuă nonşalant să intre şi să iasă din mine. „Ca şi cum aş fi proprietatea lui."

De când mă ştiu, nu m-am simţit atât de excitată.

— Femeia din Coquette n-avea nicio problemă să-mi dea replica şi să-mi spună ce crede despre mine. Unde ţi-e încrederea?

Îşi strânge şi mai tare degetele în părul meu, adăugând o doză mică de durere. Ridică imperceptibil din sprâncene, provocându-mă să-i demonstrez că sunt la fel de puternică în cuvinte şi aici, aşa cum am fost la bar.

— Acum, Collins, spune-mi, ce vrei?

Respirația îmi tremură, în timp ce corpul meu ajunge aproape de exaltare, pentru că mă excit și mai tare doar auzindu-l.

Nimeni nu mi-a vorbit vreodată așa. Nimeni nu m-a întrebat, n-a pretins, nimeni nu m-a constrâns – spuneți-i cum vreți – să-mi exprim dorințele în pat. Dorințele lui Clint au fost mereu pe primul loc. Tot timpul m-a făcut să mă simt nesatisfăcută. Frustrată. Dornică.

Mi se pare amețitor să mi se vorbească în felul ăsta. Și mă face să mă simt puternică. Să mi se ceară să spun cu voce tare ce vreau.

N-o să-l mai văd niciodată pe bărbatul ăsta. La naiba, nu ne cunoaștem nici măcar numele reale... Nu e cea mai bună ocazie, atunci, să încerc? Să fiu femeia necunoscută din seara asta și să mă bucur de ce mi se-ntâmplă?

La propriu.

Și-atunci, trag încet aer în piept ca să prind curaj, ochi în ochi cu el, și spun cuvintele pe care nu le-am pronunțat niciodată în viața mea:

— Vreau să mi-o tragi. Vreau să mă faci să simt. Vreau să mă faci să termin.

Cu degetele în mine, hohotele sale de aprobare zguduie camera.

— Aici erai, îngână și un zâmbet îi desface buzele. Îmi plac femeile care știu ce vor.

Îmi depune cu o șoaptă un sărut provocator pe buze.

— Dar mai întâi trebuie să mă meriți în tine, Collins.

Cuvintele lui mă iau pe nepregătite și, chiar dacă îmi dă drumul la păr și-și scoate degetele din mine, rămân acolo, cu gura deschisă de uimire, nesatisfăcută.

— Trebuie să ce?

Profită de moment ca să scape de boxerii de pe el, eliberându-și penisul cu o mișcare arcuită. Și, bineînțeles, nu e doar el splendid, ci are un penis care-i face onoare. Gros, tare și... *Isuse*, avea dreptate. „Pentru unele lucruri chiar merită să te rogi."

Și *ăsta* este unul dintre ele.

— Ai auzit ce-am spus, zice el, atrăgându-mi din nou atenția la el, în timp ce face un pas mai aproape. Trebuie să-l meriți.

— Eu...

— Dă-ți jos chiloții, Collins.

Își coboară privirea, iar eu îmi trag chiloții de pe mine și ies complet din ei când simt că au alunecat dincolo de gleznă. Mă simt agitată sub privirea lui încântată. Are colțul gurii ridicat într-un mod arogant atunci când se uită din nou în ochii mei.

— Pune-te în fața ferestrei, Collins.

— Dar...

— Fii ascultătoare, ordonă cu tandrețe, sugerându-mi că nu va accepta un refuz. E timpul să ne punem pe treabă dacă vrei să fii regulată cum ziceai. Ridică din sprânceană. Acum, apleacă-te pe fereastră.

Mă supun.

Doamne, n-am crezut niciodată în viața mea că voi afirma una ca asta, dar, *la naiba, mă supun.*

Și-o fac cu o poftă incredibilă, de care nu-mi aduc aminte să fi dat dovadă în ultima vreme.

Fac ce-mi cere. Nu e loc de ruşine. N-am cum, când mă priveşte atât de intens, încât simt că luăm foc şi eu, şi încăperea.

— Ce fată cuminte, geme, trecându-şi mâna peste maxilar. Roteşte degetul în aer. Acum, întoarce-te. Da, exact aşa.

Simt o mână moale pe rotunjimea fundului.

— Îţi place asta, Collins, nu? Să fii văzută. Să ştii că în orice moment te poate vedea cineva stând dezbrăcată dacă se uită-ncoace. Să ştii că, poate în clipa asta, un bărbat se masturbează privindu-te goală la fereastră.

Îmi trece un deget între picioare. Atingerea este atât de uşoară, că trebuie să mă forţez să nu-mi dau fundul înapoi ca să simt mai mult.

— Spune-mi, Collins. Spune-mi că-ţi place.

— Îmi place.

Sunt năucită. Disperată.

— Bravo, mă laudă cu gura lipită de urechea mea. Acum apleacă-te, lipeşte-ţi sânii de geam şi arată-mi păsărica ta splendidă.

Fac ce-mi cere. Mă aplec şi-mi ridic fundul în aer.

Nu se aude niciun zgomot în cameră când mă expun. Bănuiesc că stă în spatele meu, că mă analizează şi faptul că nu mă pot uita la el să văd ce face înteţeşte nerăbdarea, senzaţie după senzaţie.

Buzele lui îmi ating mijlocul, făcându-mă să tresar la atingerea neaşteptată.

— Ai o păsărică atât de frumoasă, Collins. Mă- (scoate un sunet gutural când îmi freacă degetele uşor peste despărţitura udă) excită îngrozitor.

Încerc să mă împing în mâna lui, contractându-mi muşchii. Un şuierat seducător umple camera.

— Vrei ceva de la mine? Păsărica ta se strânge pentru mine?

Doamne.

Da.

Te rog.

— Mhm, e tot ce reușesc să spun.

— Răspunde-mi sau mă opresc.

Mă lasă fără atingerea lui și corpul mi se încordează drept răspuns.

— Da. Se strânge pentru tine.

„Ia-o." Te rog, ia-o, la naiba, nu mai rezist, sunt udă și tot ce am în minte e următoarea atingere.

Dar se face din nou liniște. Nerăbdarea crește.

Mâna lui îmi alunecă pe fund, între coapse, destul de aproape de locul unde-l vreau, încât reacționez, apoi trece pe cealaltă fesă. Simt căldura corpului lui în spatele meu. Simt parfumul lui amestecat cu mirosul excitării mele.

— Ar trebui să te iau fix acum, lipită de geam, să te vadă toată lumea. Cercurile pe care le trasează se fac din ce în ce mai mici. Dar vreau să mă uit la tine. La sânii tăi. La buzele tale. La păsărica ta dulce. La tine. Asta vrei de la mine, Collins?

— Da, gem când îi simt degetele din nou acolo unde mi le doresc.

De pe buze îmi scapă un șuierat de plăcere când îi simt căldura gurii acoperindu-mă. Fiorul, oh, Doamne, fiorul pe care mi-l provoacă simpla atingere a limbii lui mă face să mă împing în el. Mă face să vreau să ia mai mult. Am nevoie să ia mai mult.

Își lipește gura de zona mea intimă, mi-o cuprinde și suge. E o senzație pe care n-am mai experimentat-o înainte și pe care, sigur, sigur, îmi doresc să o experi-

mentez din nou. Presiunea mi se acumulează în pântec. Arsura dorinței se transformă într-o plăcere cum nu am mai simțit.

– Îți place așa? Gura mea pe tine? Limba mea în tine?

Își trece limba pe șira spinării mele, până sus. Fiorii se împletesc în urma ei, apoi îi simt respirația caldă pe gât.

– Ai o păsărică foarte frumoasă, Collins. Cum arată. Gustul ei. Cum se strânge când o ating.

Îmi dă părul la o parte, expunându-mi pielea gâtului.

– E timpul să mergem în pat. Te vreau pe spate. Picioarele desfăcute. Ochii la mine. Da?

E incredibil ce poate face disperarea din om. Ce înseamnă să-ți dorești ceva cu atâta intensitate, încât ajungi să faci lucruri pe care ai fi jurat că nu le-ai face niciodată. Cum ar fi să te supui comenzilor unui bărbat pe care abia l-ai întâlnit.

Dar o fac.

Mă duc spre pat, mă întind și-mi desfac coapsele.

Miile de lumini ale orașului strălucesc în spatele lui, dar n-am ochi decât pentru el. Nu m-aș putea uita în nicio altă parte. Mi-a câștigat toată atenția.

Face câțiva pași spre mine, scoate limba ca să-și umezească buzele, care sunt încă lucioase după ce m-a savurat, și iese din conul de întuneric. Și, în ciuda faptului că-l urmăresc cu privirea, tresar când îmi trece vârful degetului pe interiorul gleznei. Nu pentru c-aș fi nesigură ori speriată. Ci pentru că sunt disperată după mult mai mult.

După buzele lui pe mine.

După atingerea mâinilor sale.

Vreau să se mai uite în felul acela la mine.

Mâna i se mișcă înainte și înapoi pe penis. Își trece buricul degetului peste lichidul preseminal și-l întinde. Și, pentru că este el, mi se pare senzual. Fiecare părticică din mine se contractă de nerăbdare, în vreme ce el continuă să mă provoace cu bună intenție.

– Isuse, ești uluitor de frumoasă. Trebuie să te mai gust.

Pe când creierul meu înregistrează cuvintele, el se apleacă între picioarele mele desfăcute, cu mâinile pe coapsele mele, scufundându-și fața în mine.

„Oh, Doamne. Ce bine e!"

Geamătul gutural pe care-l scoate spune totul. Iar vibrația pe care o emite se adaugă la senzațiile pe care mi le oferă gura lui, care m-a luat cu asalt, și mișcarea degetelor care-mi alunecă din nou înăuntru.

Sunt pregătită. Excitată. Mă înec într-o mare de senzații pe cât de familiare, pe atât de necunoscute. Prioritatea lui Clint nu era să-mi facă sex oral. Și, când o făcea, era leneș și nesigur.

Johnnie, pe de altă parte... are talent. În fiecare afurisit de aspect. Felul în care atinge. Modul în care linge. Totul.

Mă face să-l simt. Asprimea obrazului neras pe interiorul coapselor mele. Căldura gurii lui. Apăsarea mâinilor când îmi desface picioarele. Fiorul electric când îmi bagă limba înăuntru.

Îmi scapă un geamăt strangulat, în timp ce corpul mi se încordează din ce în ce mai tare. Întind mâinile s-apuc ceva, orice. Cearșafurile. Părul lui. Călcâiele mi se afundă în umerii săi, picioarele se tensionează și plăcerea urcă.

Grăbește ritmul. Degete, și limbă, și mișcări, și apăsări.

Ritmul e implacabil. N-aș putea scăpa nici dacă aș vrea.

— *Acolo, da.*

Capul îmi cade pe spate.

— *Așa, da.*

Spatele mi se arcuiește.

— *Te rog.*

Pelvisul se mișcă pe gura lui.

— *Oh, Doamne, Dumnezeule.*

Când spirala se declanșează, orice urmă de rușine dispare. Trupul mi se zguduie. Strig prelung și răgușit *da*, aruncată cu capul înainte în oceane de extaz.

Sunt fără suflare, îmbujorată și copleșită, pe când el se cațără peste mine și-mi înăbușă fremătatul cu buzele. Simt gustul meu pe limba lui și jur că-mi stârnește un nou fior care-mi pulsează direct între picioare.

— Isuse, femeie.

Mă mușcă ușor de buza de jos, făcându-mă să deschid ochii larg. Îi răspund cu un zâmbet moleșit, revenind încetul cu încetul la realitate.

— Ești foarte priceput cu limba, râd curajoasă, desenând în aer cu vârful degetului o bifă.

— Mă evaluezi? întreabă el, trecându-și dinții pe claviculă ca să coboare mai apoi spre sâni. Atunci, mai bine mă întorc la treabă. Mai sunt niște locuri pe care intenționez să le explorez.

Îmi cuprinde un sân într-o mână, frecându-mi sfârcul întărit cu buricul degetului mare, în timp ce-și ține gura ocupată cu celălalt. Mă zvârcolesc sub atingerea lui, corpul fiindu-mi încă sensibil după orgasm. Dar

prin faptul că mă mișc, nu fac altceva decât să-mi frec coapsele de penisul lui gros.

— Lacomă, hm? întreabă el cu buzele lipite de pielea mea.

— Da. Sau nu-ți plac fetele lacome?

Îi zâmbesc, schimbându-mi poziția ca să ajung cu mâna la penis și îl cuprind. Își ține răsuflarea o clipă, își trece barba aspră peste abdomenul meu, apoi se ridică și se așază pe călcâie, privindu-mă.

Bărbatul e superb. Pur și simplu. Ochii, părul, corpul, penisul. E un afurisit de Adonis, iar eu stau întinsă în fața lui cu un zâmbet caraghios, o expresie pierdută, ca după orgasm, și tot ce-mi vine-n minte e că ar fi fost o tragedie dacă mi-aș fi negat să trăiesc seara asta.

— Desigur că-mi plac. Se apleacă cu capul într-o parte. Încercam doar să decid ce urmează să-ți fac.

— Ai putea să-l pui la treabă, îi spun, încercând să ajung din nou cu mâna la penisul lui. Sau... Îi trec degetul pe pulpă, chitită să-i ating penisul vârtos și să-mi fac de cap, acum că am prins încredere. Să schimbăm rolurile, așa ar fi corect.

Ridică din sprânceană și un colț al gurii i se arcuiește într-un zâmbet șiret.

— Ar fi, nu-i așa?

— Mai mult ca sigur.

Și, de data asta, când întind mâna ca să-l cuprind, mă lasă. Nu reușesc să-mi strâng complet degetele în jurul lui, dar, judecând după modul în care ochii i se închid pe jumătate și geamătul care-i scapă de pe buze, bănuiesc că nu-l deranjează.

Mă aplec și-mi înfășor limba în jurul lui, bucurându-mă de gustul de lichid preseminal cu un murmur de apreciere.

Pumnul lui mi se înfige în păr, trăgându-mi capul pe spate.

— Dacă ai de gând să mi-o sugi, Collins, vreau să te văd în timp ce-o faci.

Se îndepărtează de mine, coboară și se pune în picioare lângă pat.

— Vino aici.

Mă pune să mă întind cu fața în sus, atârnată peste marginea patului. Mă uit la el de jos în sus din poziția aia.

— Nu mă subest...

— Sunt mare. Ridică din umeri, zâmbind arogant. În poziția asta, îți poți lărgi mai mult gâtul ca să mă primești mai bine înăuntru.

„Sfinte, Isuse Hristoase!" Cred că am avut iar un orgasm doar auzindu-l.

Se apleacă, sărutându-mă invers din pricina poziției feţelor noastre, apoi se ridică până când penisul lung îmi atinge buzele.

Deschid gura și-i fac loc. Îi trec limba de jur-împrejurul calotei. Îl cuprind când îmi trece printre buze. Sug cu buzele și-mi duc mâna la baza penisului ca să-i ofer cât mai multă atenție, fiindcă în niciun caz n-are cum să-mi intre în gură cu totul.

— Băga-mi-aș! geme el.

Începe să-și miște șoldurile ca să intre mai adânc și să-mi iasă din gură, în timp ce eu îl țin între buze și sug.

— E incredibil de bine!

E chibzuit în mișcări. Mușchii încordați ai pulpelor aflați sub mâna mea trădează măsura puterii lui de a se controla. Se mișcă intrând și ieșind din gura mea, cu fiecare alunecare un pic mai adâncă decât precedenta.

Chiar este mare și am nevoie de câteva momente ca să-mi ajustez respirația și reflexul de a icni când îmi atinge fundul gâtului. Dar gemetele pe care le scoate fac camera să vibreze, în timp ce-l sug cu buzele strânse și mă provoacă să-l vreau mai mult, mai adânc.

— Se vede când îți intru pe gât, Collins. Cum ți se strâng mușchii în jurul meu când pătrund adânc.

Îmi trece degetele peste obraz și apoi pe gât, acolo unde se împinge profund.

— Ți s-au întărit sfârcurile. Îmi cuprinde un sân și-și freacă buricul degetului mare de el. Îmi place la nebunie cum îți împingi păsărica în sus de fiecare dată când îți intru în gură, de parcă m-ai simți și acolo.

Își trece degetul printre labiile mele, dar nu face nimic altceva. Ridic din șolduri când își ia mâna de acolo.

— Așa mult mă dorești? Îl vrei? își rotește șoldurile, infigându-mi penisul pe dinăuntrul obrazului. Vrei să te regulez până uiți de tine? Vrei să știi cum e să fii satisfăcută?

— Te rog, spun cu gura plină de el, luându-mi mâna de pe pulpa lui ca să mi-o furișez între picioare, pentru că dorința e prea mare și trebuie să o potolesc.

— N-am înțeles. Ce-ai spus? întreabă el.

— Te rog, repet eu, gemând atunci când îmi găsesc clitorisul cu degetul.

— Vezi? spune, râzând încet, excitat, aplecându-se, iar eu exclam nemulțumită când iese din gura mea ca să mă sărute.

Sărutul e înfometat și alimentat de o dorință incendiară pe care, până în clipa asta, nu cred c-aș fi înțeles-o.

Dar acum, da.

Oh, Doamne, și încă cum!

– Pentru unele lucruri chiar merită să spui te rog.

– Da. Îl muște de buză. Doamne, da! Îmi adâncește limba în gura lui și îi stau cu mâinile încleștate după gât. Intră în mine acum, te rog.

Și, înainte ca sinapsele mele să apuce să reproceseze ce se întâmplă, Johnnie m-a ridicat și m-a răsucit cu fundul în sus pe marginea patului. Mâinile lui îmi frământă sânii, iar trupul lui mă flanchează din spate. Îi aud respirația gâfâită la ureche. Apăsarea penisului ud între coapse. Barba aspră cu care-mi zgârie plăcut pielea când își trece bărbia înainte și-napoi pe umărul meu.

– Cum vrei să termini de data asta, Collins? Îi simt dinții pe gâtul meu. Pe la spate? Lipită de peretele dușului? Vrei să mă călărești?

Își coboară mâinile pe trupul meu, întinzând-o pe una până între coapsele mele, acolo unde mă atinge pe clitoris.

– Poate o să le-ncercăm pe toate trei. Una pentru fiecare orgasm.

– Eu nu pot să...

– Oh, ba poți.

Respir cu greutate. Îmi desface picioarele.

– Dar eu niciodată nu am...

„Putut să termin mai mult de o singură dată."

Nu o spun cu voce tare, pentru că respirația mi se taie când mâinile lui îmi alunecă între fese. Nu m-a atins niciodată cineva acolo și corpul mi se încordează când îi simt degetele apăsând ușor pe marginea încrețită.

M-a prins în capcană. Dacă mă îndepărtez de presiunea pusă pe clitoris, mă împing în mâna aflată pe anusul meu. Dacă fac invers, primesc plăcere, dar nu am parte de eliberare.

— O să mai juisezi de cel puțin două ori, Collins. Poate chiar mai multe.

Siguranța neclintită din tonul lui, încrederea cu care vorbește sunt suficiente să simt cum mi se face iarăși poftă. Destulă cât să cred în promisiunea lui.

— Nu pot... gem și scutur din cap.

Nu știu dacă vreau să se oprească sau să nu înceteze niciodată, pe când atingerile lui devin și mai intense.

Îmi înfige brusc mâna în păr, trăgându-mi capul pe spate ca să-mi expună gâtul.

— Vrei să zici că te îndoiești de abilitățile mele? Că nu te pot face să termini până te frângi? Asta crezi?

Îmi trasează cu limba o linie de-a lungul gâtului și jur pe tot ce am eu mai scump că trupul meu tânjește după atingerea lui, nu vrea să se oprească. Arde în locuri unde nu știam că poate arde. Sfârcurile mele. Gura mea. Vaginul meu. *Pielea* mea.

Am mai fost atinsă și înainte. Am mai făcut sex și înainte. Dar nu așa. Niciodată.

„Niciodată în felul ăsta."

Să simt că sunt puternică și că, în același timp, n-am nicio putere e o senzație nouă, de care nu mă pot sătura.

Să fiu cu un bărbat atât de încrezător în felul în care mă atinge, atât de arogant și de poruncitor, mă excită într-un mod care nu știam că-mi place. *Sau că mi-aș dori.*

Să fiu cu un bărbat care să dețină controlul, dar fără să vrea să mă controleze. Poruncitor, dar numai ca să-mi ofere mie plăcere. Să mă facă să tânjesc după mai mult.

Degetele lui mă duc la limită – acolo unde mâinile se strâng în aşternuturi şi corpul mi se tensionează, iar respiraţia îmi gâfâie – apoi se retrage.

— Spune-mi odată ce vrei, îmi cere el.

— Pe tine, mormăi, dornică de atingerea degetelor lui, de scula lui, de *orice* poate băga în mine ca să mă facă să termin. Te vreau pe tine.

Cuvintele mele au efectul unei scântei. Îl aud gemând în cel mai senzual mod pe care l-am auzit vreodată, apoi mă răsuceşte pe spate şi mă aşază cu fundul pe marginea patului. Se ridică în picioare între coapsele mele şi-şi plimbă ochii pe tot corpul meu, în timp ce-şi trage prezervativul peste penis.

Se uită în ochii mei exact în clipa în care-mi trece calota penisului în sus şi-n jos între pliuri. Senzaţia ne face pe amândoi să ne ţinem respiraţia, pentru că în ultima oră n-am făcut decât să aşteptăm momentul de faţă.

— Crezi că o să mă poţi primi cu totul? zice el şi ridică o sprânceană, lansând o provocare pe care o primesc mai mult decât bucuroasă.

— E doar o cale să aflăm, spun şi cuvintele mi se transformă în geamăt când începe să se împingă încet în mine.

Dau ochii peste cap, cu gura deschisă datorită plăcerii pe care o simt şi care se amplifică pe când corpul meu se lărgeşte ca să-i facă loc. Împinge până la capăt, apoi se opreşte ca să-mi dea timp să mă ajustez dimensiunilor lui.

— Eşti bine? murmură cu ochii pe jumătate închişi de plăcere, tendoanele întinse fiindu-i vizibile pe gât de la efortul pe care-l face ca să se controleze.

— Da. Doamne, da.

Mai mult n-am putere să zic. Amândoi ne uităm în jos, privind cum iese încet pentru prima dată din mine. Penisul îi strălucește de la umezeala mea. Și e cel mai excitant lucru, să mă uit cum carnea mi se-ntinde în jurul lui atunci când se retrage.

– Te simt incredibil de bine, murmură, căutându-mi cu mâinile șoldurile ca să mă ridice, împingându-se la loc înăuntrul meu.

Simt că-mi pierd cunoștința de plăcere. Felul în care calota atinge ghemul de nervi din mine. Felul în care-mi freacă degetul pe clitoris, în timp ce intră și iese. Modul în care mă umple ca niciodată înainte.

Fiecare senzație e nouă. Și încerc să-mi concentrez atenția la fiecare în parte și vreau, totodată, să mă înec în ele.

– Te rog, implor, mișcând din șolduri, pentru că am nevoie de mai multă frecare, de *mai mult din el* ca să ating climaxul pe care-l simt apropiindu-se.

Se apleacă peste mine, apucându-mă de ceafă, și mă trage spre el ca să-mi găsească gura. Mișcarea îl face să intre și mai adânc și sărutul nostru amestecat cu gemetele pe care le scoate când intră și iese din mine devine erotic în toate sensurile cuvântului.

– Vreau mai mult, spun printre săruturi. Mai mult.

Râde încet, acoperit de zgomotul de alunecare, urmat de cel al loviturii când corpurile ni se unesc.

– Ești sigură că ești pregătită?

Îmi înfig degetele în brațele lui.

– Acum. Trage-mi-o acum.

Și, mulțumesc lui Dumnezeu, mă ascultă, pentru că începe să întețească ritmul. Un pic mai dur când intră. O idee mai rapid când iese și revine. Încerc să-i

vin în întâmpinare la fiecare mișcare, dar nu reușesc să mai gândesc și nici corpul nu vrea să mă asculte.

Nu-l mai văd decât pe el.

Nu-l mai simt decât pe el.

Și plesnitura când ne lovim miez de miez.

Simt nervii aprinși ca filamentele, atât de intens de parcă ar fi foc.

Degetele lui mi se înfig în carnea șoldurilor.

Inima îmi bubuie în urechi și nu mă mai pot concentra la nimic altceva în afară de punctul extazului. Cel pe care îl atinge cu fiecare mișcare. Din nou, și din nou, și din nou.

Orgasmul mă lovește ca un tren de mare viteză. Nu aș putea descrie altfel senzația devastatoare care mă cuprinde, fiorii care-mi traversează întregul corp, val după val. Chircesc degetele, picioarele mi se încordează, pulsez în jurul lui. Închid ochii și de pe buze îmi iese cel mai gutural geamăt pe care l-am scos vreodată.

— Futu-i, mârâie el fără să se oprească, fără să înceteze să mă reguleze, până când îl aud gemând prelung, cuprins de propriul orgasm.

Se trântește pe pat lângă mine, respirăm sacadat la unison, la fel de confuzi în fața a ceea ce am simțit.

— Băga-mi-aș, Collins, murmură Johnnie.

Se sprijină în cot și vine să mă sărute.

— Ești incredibilă și trebuie să te am din nou.

CAPITOLUL CINCI

Sutton

Cu patru ore în urmă

– Vreau să-ţi mai simt gustul o dată înainte să plec.

Chicotesc şi oftez în acelaşi timp, simţind părul mătăsos al lui Johnnie mângâindu-mă pe interiorul coapselor şi căldura limbii lui făcându-şi loc între labiile mele umflate.

Picioarele îmi sunt obosite, dar uit repede când limba pricepută face să dispară tot ce mă înconjoară.

Bărbatul ăsta nu oboseşte niciodată?

Simt orgasmul ivindu-se încet spre suprafaţă şi-atunci, spre binele meu, mă bucur că răspunsul e nu.

Închid ochii şi mă scufund în plăcerea pe care mi-o dăruieşte...

Trrrr.

Mă ridic brusc în capul oaselor, uşor dezorientată, în lumina slabă din camera nefamilară, încercând să-mi potolesc respiraţia.

Telefonul.

„Apucă telefonul."

Mă uit pe noptiera de lângă mine la telefonul care sună cu semnalul aprins şi mă-ntind repede după el.

— Alo? spun cu o voce somnoroasă.

— Bună dimineața, doamnă, se aude o femeie cu un ton foarte profesional. V-am sunat să vă anunț că este pe drum comanda dumneavoastră. Un angajat o va lăsa la ușă.

— Eu nu am comandat nimic...

Arunc o privire prin camera de hotel și-mi dau seama că nu e nici urmă de bărbatul din noaptea trecută. Poșeta mea și telefonul stau pe masa din partea cealaltă a camerei.

— Cineva a comandat și a lăsat instrucțiuni precise asupra orei de livrare și a întregului procesul, continuă ea. Vă rog să ne anunțați dacă vă mai putem ajuta cu ceva.

— Mulțumesc.

Mă strecor din pat, mă-nfășor cu pilota și mă duc spre baie. O parte din mine se dezumflă când văd că nu e nici acolo, nici în sufrageria din apartament.

A plecat.

Mă plimb prin cameră. Ambalajele de la produsele din minibarul pe care l-am jefuit la 3.00 dimineața nu mai sunt împrăștiate pe masă. Hainele mele sunt împachetate atent pe canapea. Mă mișc prin jur și răsuflu ușurată când văd coșul de gunoi plin cu sticle de apă goale și alte resturi.

Noaptea trecută n-a fost doar o fantezie. Nu trebuie să mă ciupească cineva ca să fiu sigură că n-a fost un vis. Dovezile sunt chiar aici.

„Și nu știu de unde apare nevoia disperată să le văd ca să pot crede."

Un pic mai liniștită, observ urma palmei mele pe fereastră. O amintire vizibilă a nopții trecute, cu zori

ivindu-se pe cer. Apoi mă încearcă un amestec de validare, tristețe, ușurare și ceva ce nu pot defini.

„Tristețe că s-a terminat."

Știam, desigur, că e o aventură de o noapte, dar n-am cum să neg că m-am bucurat de fiecare clipă. De el. De ce a scos la iveală din mine. De lucrurile pe care mi-a arătat că le pot face în pat. Lucruri de care mi-am dat seama că nu am avut niciodată parte și fără de care nu voi mai accepta să trăiesc de acum înainte.

„Ușurare pentru că s-a terminat."

Faptul că el nu mai e aici înseamnă că am scăpat de stânjeneala de a ne trezi împreună, că nu va vedea că m-am atașat rapid, că nu va trebui să inventez scuze, nici să-i explic ce neobișnuită a fost pentru mine noaptea trecută.

Că eu nu mă comport așa de obicei.

„Și mai e ceva."

O senzație de gol? Pentru că, îmi dau seama, eu nu mă pricep la aventuri de-o noapte și, drept urmare, mă simt un pic... pierdută.

Trebuie să conteze, nu-i așa?

Sau, poate, e doar faptul că trebuie să procesez tot ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore. Poate că ar trebui să iau noaptea trecută și pe Johnnie Walker și să mă gândesc la ea *și la el* ca la șocul necesar de care aveam nevoie. Dovada, validarea sau orice altceva care-mi dovedește că am făcut alegerea corectă că l-am părăsit pe Clint. „Mă simt al naibii de liberă."

Tot ce știu e că mi-a rămas mirosul lui pe piele și că, ori de câte ori îl simt, mi-aduc aminte că n-am dormit mai deloc și că am avut orgasme multiple. O să-mi aduc aminte râsul și gemetele de plăcere care au umplut încăperea.

O să-mi aduc aminte că mi-am dat voie să fiu, preț de câteva ore, altcineva, și că n-am nici cel mai mic regret.

„Dum-ne-ze-u-ie."

Noaptea trecută chiar s-a întâmplat.

S-a întâmplat cu adevărat.

Iar Sutton Pierce cea rațională, de încredere, care nu păşeşte niciodată dincolo de limite, s-a lăsat regulată în toate chipurile de un bărbat – perfecțiunea întruchipată de bărbat – fără urmă de regret.

Chicotesc, acoperindu-mi fața cu mâinile ca o adolescentă fără minte.

Și tresar când aud ciocănind la ușă, deși știam că trebuie să ajungă cineva cu un colet.

Aștept până aud pașii îndepărtându-se pe hol și clinchetul ușii de la lift, apoi deschid. Când mă uit în jos, recunosc imediat logoul de la Starbucks pe o pungă maronie și pe paharul de cafea de lângă. Iau cafeaua și izbucnesc în râs. Pe pahar scrie Collins cu carioca neagră.

„Nu a uitat."

Cu un zâmbet naiv pe chip, iau punga cu prăjituri și mă îndrept spre masă. Sunt înfometată. Abia când o desfac, observ biletul scris de mână lipit pe pungă:

Mulțumesc pentru noaptea trecută. Sper că a meritat să te consolezi cu mine după despărțirea ta.

– Johnnie

CAPITOLUL ȘASE

Sutton

Când știi că e doar o aventură de-o noapte, te simți liber să vorbești. Liber să admiți lucruri. Îți permiți multe. Uiți de inhibiții.

Și toate astea, presupunând că nu te vei mai întâlni niciodată cu persoana respectivă.

Niciodată.

Îți permiți să fii pentru un moment altcineva, așteptându-te să te reîntâlnești cu situația respectivă doar în mintea ta. Să-ți amintești de bărbatul care probabil nu este atât de incredibil în realitate.

Cel puțin, asta presupune o persoană rațională, proaspăt despărțită de iubitul ei, cum sunt eu.

Și totuși... Iată-mă aici, în sala de conferințe, în fața a trei bărbați nefiresc de atrăgători, a căror companie se numește, desigur, S.I.N. Iar unul dintre ei îmi ocupă în prezent mintea fără drept de apel, fiind vinovat, în același timp, de senzația incomodă pe care o simt atunci când mă mișc pe scaun.

„Cum naiba e posibil așa ceva?"

— Crezi că o să poți lua totul?

— Poftim?

Tresar și observ cum trei perechi de ochi de culoarea chihlimbarului mă fixează nedumeriți. Mai să

mă-nec. Mintea îmi fuge imediat la Johnnie, poziționat între coapsele mele desfăcute, masturbându-se în timp ce-mi adresa aproape *aceeași întrebare.*

– Mă iertați, luam notițe, încerc să mă scuz, ridicând pixul ca și cum gestul i-ar putea ajuta să priceapă. Puteți repeta întrebarea?

– Crezi că poți să te descurci cu toate?

Ledger se lasă pe speteaza scaunului și mă fixează cu privirea. În ochii săi văd curiozitatea. Sincer, dac-aș fi în locul lui, aș fi mai mult decât îngrijorat să las pe mâna acestei femei sarcina proiectului. Ținând cont, bineînțeles, că ori de câte ori mă uit în ochii unuia dintre ei retrăiesc evenimentele de aseară.

– Roz ne-a asigurat că ai experiența necesară pentru a evalua problemele unui resort de asemenea dimensiuni și a le rezolva. După cum sunt sigur că știi, S.I.N. este cunoscută pentru serviciile impecabile și locațiile de lux. Un resort care nu se ridică la înălțime, cum este cel în cauză, e considerat o pată pe reputația noastră, iar nouă nu ne plac petele. Avem nevoie să schimbăm situația în bine.

– Am înțeles.

„Fă-te frate cu dracu' până treci puntea."

– Am analizat situația financiară, sondajul anonim printre angajați, recenziile oaspeților, și am săpat un pic să văd ce oferă concurența și ce nu face firma voastră. Vă asigur că avem speranțe. Cel mai important lucru este să îi convingem pe angajați să accepte un leadership solid, iar când își vor da seama că nu se scufundă corabia, că suntem lângă ei și îi susținem, își vor recâștiga încrederea în ei.

– De acord. Persoana ta de contact va fi Callahan, spune Ford, indicând spre fratele lui.

După schimbul de priviri dintre ei se percepe tensiunea. Dar, când își îndreaptă ochii spre mine, Callahan înclină ușor din cap și orice urmă de animozitate dispare.

– Se pare că sunt singurul disponibil pentru proiect, spune ridicând din mână, și preț de o clipă aș băga mâna-n foc că el e Johnnie Walker.

I se citește ceva în ochi – amuzament și neastâmpăr – care mă face să mă simt ca parte dintr-un scenariu prost.

Dar apoi, când Ledger deschide gura și vraja se rupe, nu mai sunt la fel de sigură.

„E de înțeles."

– Excelent. O să mă asigur că primiți informări de două ori pe zi, dacă sunteți de acord. Putem stabili la ce oră să ne auzim dacă asta...

– Nu e nevoie. Ledger zâmbește. O să fie el prezent la locație.

– La locație? zâmbesc prefăcut.

„Minunat." Deci, nu doar că voi lucra pentru compania lui Johnnie Walker, posibil să o fac și în contact direct cu el. Situația e atât de ridicolă, încât devine comică.

– Perfect.

– Da. În mod obișnuit, gestionăm de la distanță și lăsăm totul în mâna directorului resortului, dar, după cum ziceam, proiectul trebuie să ia o întorsătură nouă cât mai repede cu putință. Ne-am gândit că prezența ta și a lui Cal la fața locului va fi benefică dacă vrem să reușim, explică Ford.

Callahan îi aruncă o privire fratelui său.

Da, clar sunt tensiuni între ei doi.

– El a fost primul care a insistat să cumpărăm resortul, în ciuda tuturor semnelor de întrebare, exclamă Ledger, deci mi se pare corect să-i oferim satisfacția de a-l transforma în bine.

Se uită mai întâi la un frate, apoi la celălalt, avertizându-i din priviri, apoi se-ntoarce spre mine și Roz și ne zâmbește călduros.

– Sutton, atât de mult te-a ridicat Roz în slăvi, încât sunt sigur că voi doi o să lucrați eficient împreună.

Mă uit la toți trei deodată, cu o expresie care bănuiesc că se poate numi tot de *căprioară speriată*, încercând din răsputeri să nu mă mai gândesc la azi-noapte, cel puțin nu câtă vreme sunt sub observație.

– Sunt sigur că ne vom înțelege foarte bine, spune Callahan.

– Sigur că da, repet eu, disperată să ies mai repede de-acolo.

– Ați văzut, domnilor? ne întrerupe Roz, zâmbind. V-am spus că Sutton este persoana potrivită.

– Așa se pare, șoptește unul dintre ei într-un mod care-mi dă fiori pe piele, dar când îmi iau ochii de la Roz ca să mă uit spre ei în cealaltă parte a mesei, nu pot spune care a vorbit.

Dar jur că a fost *Johnnie*.

CAPITOLUL ŞAPTE

Callahan

Uşa se închide.

Ţăcănitul tocurilor pe podeaua de marmură care se aude dincolo de uşă este dovada clară că da, s-a întâmplat cu adevărat.

Collins – *mhm, Sutton* – femeia cu păsărica dulce şi un fund incredibil, de care cu greu m-am dezlipit azi-dimineaţă, se află chiar aici, de cealaltă parte a mesei.

Şi, dacă ochii n-au vrut să creadă, erecţia fierbinte ascunsă sub masa de conferinţe a fost o dovadă suficientă.

Ar fi un eufemism să spun că am rămas blocat când am văzut-o intrând. Băga-mi-aş. Am înlemnit.

Ecoul râsetelor ei ajunge până la noi, făcându-mi testiculele să se strângă. Încă mai are semnul pe care i l-am lăsat pe curbura umărului, acolo unde am muşcat-o când o luam pe la spate? Are vânătăi mici pe coapse, acolo unde mi-am adâncit degetele?

E normal s-o vreau iarăşi, deşi au trecut doar câteva ore de când am iubit-o?

Fiindcă a fost atât de bine, încât aş face-o din nou pe loc, dac-aş putea.

Iar faptul că i-am trimis cafeaua de la Starbucks spune destule.

Eu nu mă uit niciodată înapoi după o aventură. *Niciodată*. Mai puțin acum. I-am comandat afurisita de cafea, cu numele ei pe pahar, pentru că am vrut să știe că nu am uitat.

Și-acum, uite unde-am ajuns!

„La naiba!"

Dintr-odată, a fi obligat să plec la Ocean's Edge ca să-mi abandonez activitățile atent programate nu mi se mai pare un lucru așa de rău.

Puțin soare, refulare prin sex și, sper eu, probleme cu rețeaua de telefonie pe insulă cât să-mi ofere o scuză plauzibilă să nu le răspund imediat fraților mei, toate ar putea contrabalansa rahatul ăsta de schimbare de planuri.

Dacă frații mei vor să mă lege de mâini și de picioare, măcar să mă distrez între timp.

Și-abia atunci îmi dau seama că în sala de conferințe s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Mă rotesc pe scaun cu fața la frații mei și-i văd pe amândoi cu brațele încrucișate la piept, stând cu ochii ațintiți spre mine.

— Este o porcărie de idee, bombăne Ford în barbă.

— În sfârșit, cădem și noi de acord, Ford, spun eu, întorcându-mă spre ei cu un rânjet care mai mult ca sigur îi va scoate din minți.

„Absolut perfect." Dacă mă obligă să fiu aici, să mă confrunt cu resentimentele lor de rahat, măcar îmi fac plăcerea să-i irit și mai mult.

— Să mă trimiteți voi pe mine în paradis? Cu o femeie care arată *așa*? Da. Este clar o greșeală.

– Isuse Hristoasel Chiar nu vrei să te schimbi? spune Ledger, împingându-şi scaunul departe de masă ca să mă poată înfrunta.

– Să mă schimb? Ce să schimb? Atitudinea? Intenţiile? Ce? Nu ştiam că în calitate de coproprietar S.I.N. nu am voie să apreciez o femeie frumoasă. La naiba, n-o să fac altceva decât să onorez numele companiei noastre.

– Înseamnă să te comporţi ca un profesionist, zice Ford. Înseamnă să-ţi ţii scula în pantaloni şi mâinile departe de Sutton.

– Da, cum ai făcut tu anul trecut cu... Oare cum o chema? spun eu, ştiind că l-am prins cu mâţa-n sac.

– Nu e acelaşi lucru, mă contrazice el.

– Da, cum să nu.

Îmi dau ochii peste cap, simţind că mă sufoc în birou.

– Sau vrei să-ţi amintim de ce te afli în situaţia asta? Numele Gia îţi spune ceva?

„Du-te dracului!", îmi stă pe limbă să-i răspund, dar mă abţin.

– Da, da. Ai dreptate, mârâi. Pe de altă parte, uit mereu că la noi se aplică regulile Ford şi Ledger, apoi regulile Callahan. Vă rog să mă iertaţi.

Ridic mâinile şi-i privesc direct în ochi pe amândoi.

– Întocmai! Ledger aproape că scuipă cuvântul.

Tensiunea din încăpere poate fi tăiată cu un cuţit.

– Întotdeauna s-au aplicat două reguli diferite în familia asta.

Muşchiul de pe maxilar îi pulsează, în timp ce se uită la mine.

— Deci, despre asta este vorba? întreb, pufnind dispreţuitor. Vă răzbunaţi pe mine pentru ce au făcut alţii? Băga-mi-aş!

— Apropo de băgat... Ai folosit suita noaptea trecută.

Ledger nu întreabă. Afirmă, ca să mă prindă cu garda jos.

Şi reuşeşte.

Îmi vine în minte apartamentul companiei. Cel pe care îl folosim cu toţii ocazional, când nu este cazat vreun client acolo. Cel pe care l-am folosit noaptea trecută.

Îl privesc impasibil pe fratele meu, încercând să pricep încotro bate şi ce joc pune la cale, fiindcă regulile încă nu-mi sunt clare.

— Staţi cu ochii pe mine? Ce bine, chiar mi-era dor să îmi controleze cineva fiecare mişcare.

— Nu. Ridică din umeri. Nu-i nevoie să stăm cu ochii pe tine. Pentru că nu ratezi nicio ocazie să te comporţi exact aşa cum ne aşteptăm.

Mi-a dat o lovitură sub centură.

— Aşa, şi? Ce vrei să insinuezi, Ledger? Că m-am văzut cu cineva? Trebuie să vă dau nume, prenume şi recomandări ca să vă asiguraţi că e demnă de numele Sharpe?

Pe toţi dracii.

— N-ai dat dovadă de discreţie nici în trecut. De ce ai face-o acum? intervine Ford.

— Vezi că nu te prinde bine invidia, Ford, îl avertizez, lansând săgeata din arc.

— Să sperăm că, oricine ar fi femeia pe care ai regulat-o azi-noapte, eşti satisfăcut suficient încât să-ţi

ții labele departe de Sutton, spune el, fără să clipească și ignorându-mi avertismentul.

— Te-ai transformat în paznicul meu?

— Nu, spune Ledger. Tehnic, suntem șefii tăi.

Pumnii mi se încleștează și strâng din dinți. Puterea, sau ceea ce percep ei drept putere, i-a transformat în niște ticăloși pe frații mei.

Nu-i de mirare că abia aștept să plec naibii de aici.

— Nu prea cred, Ledger. Din câte știu, suntem parteneri cu drepturi egale, iar voi nu sunteți șefii mei. Mai mult, sunt un bărbat în toată firea, perfect capabil să aleagă cu cine să se culce.

— Reprezentăm o companie miliardară care ar prefera să nu fie distrusă de alegerile tale.

Îmi zâmbește arogant și condescendent; ce n-aș da să-i șterg rânjetul de pe buze!

— Ah, stai. Pardon, spune batjocoritor. Ai făcut-o deja.

— Ce-am făcut sau n-am făcut eu noaptea trecută nu e afurisita voastră de treabă...

— Dragul de el, îngerul Callahan, care și acum este convins că el nu face greșeli, zice Ford.

— Poate vrei să spui smintitul care e convins că nu face greșeli, intervine Ledger.

Îi privesc lung pe frații mei și urăsc apăsarea pe care o simt în piept. Nu sunt deloc subtili.

„Cum e posibil să iubești și să urăști doi oameni în aceeași măsură?"

Cum am ajuns aici? Cum e posibil să se schimbe atât de multe în șase luni? Cum e...

– Mai las-o baltă, Ledger! Chestia asta cu iți vreau binele, dorința ta de a deveni o figură paternă, începe să se impută.

– La fel și obiceiurile tale de băiat frumos și petrecăreț, mi-o taie el. Nu te-ai săturat să te trezești mahmur în fiecare dimineață, incapabil să-ți aduci aminte numele femeii de lângă care te rostogolești afară din pat?

– Ba pe dracu', zic amenințător, zâmbind larg când mă uit spre el. E mult mai bine așa decât să încerc să mă acomodez cu un băț în fund ca să merg cu spinarea dreaptă, deși am impresia că tu te descurci admirabil.

– Da. A fi responsabil și dedicat, pentru tine echivalează cu un băț în fund.

Îmi zâmbește la fel de larg, la fel de amenințător, privindu-mă rece și perfect stăpân pe sine.

Exact cum făcea tatăl meu.

Privelișteа mă doare.

Eram sigur că se va-ntâmpla. Cearta. Înfruntarea. Invidia manifestată, pe care nici nu am hrănit-o, nici n-o pot controla.

Chiar și așa... Iată-ne, pregătind mănușile pentru cearta care fierbe de luni întregi.

De-aia am ajuns la club azi-noapte, de aici și paharele de Johnnie Walker. Știam că așa va fi.

Nu mai am unde fugi acum. Nicio femeie în care să mă pierd. Nici alcool în care să înec urâțenia situației.

Vor scandal? Atunci scandal le dau.

Ridic impasibil din umeri.

– Fiecare jelește în felul propriu.

– Ah, asta făceai tu, jeleai? pufnește Ledger. Și pentru că nu pot pleca de-acolo, scrâșnesc din dinți. Scutur din cap, încercând să stăpânesc furia și durerea care mă copleșesc. Pentru că i-aș da alt nume: *a provoca*

nenorociri. Așa cum ai făcut dintotdeauna. Diferența? Tata nu mai e aici ca să te protejeze de consecințe.

— De-aia m-ați adus aici, *forțat de amenințări*? Ca să mă puneți la locul meu și să vă împușcați, vasăzică?

Ridic degetul mijlociu spre ei.

— Ți s-a spus să te prezinți la firmă pentru că a venit vremea să faci ceea ce trebuie, la naiba!

— Dar n-ai zis tu că treaba mea e să regulez femei la întâmplare și să pătez numele Sharpe? Despre asta e vorba acum? Pentru că, în cazul ăsta, mă bag.

— Tipic.

Clatină din cap și jur pe ce vreți voi că am un déjà-vu. Parc-ar fi tata, cu aceleași pretenții, aceeași lipsă de înțelegere pentru ceilalți. Doar că nu mai există nimeni care să mă sune, să-mi spună că înțelege și că mă iubește indiferent de situație. „Cum făcea tata." N-o să urmeze altceva decât liniște morbidă și resentimente. „Doamne, cât de mult îmi lipsește!"

— De când te-ai transformat în tata?

— De când el a murit și tu nu ai făcut pasul înainte să-ți preiei îndatoririle.

— Dar sunt aici, nu? spun, ridicând din palme, cuprins de dezamăgirea pe care aseară încercam s-o-nec și care acum se uită direct la mine prin ochii fraților mei.

— Ah. Da, spune Ledger. Mare mi-e mirarea că ți-ai făcut apariția după ce ai fost amenințat de consiliul de administrație cu vot de neîncredere.

— *Ce-ai zis?*

— Ai auzit perfect.

Mă ridic brusc de pe scaun, obligându-mă să merg spre fereastră ca să nu-i dau pumnul pe care-mi doresc cu disperare să i-l plantez. Mă consumă o mânie pe care n-am simțit-o niciodată înainte ca tata să moară.

„Vor să voteze să mă dea afară din consiliu?"

Fraţii mei, sânge din sângele meu, vor să scape de mine?

Simt că mă sufoc de durere, dar ascund totul sub masca indiferenţei. Nu am procedat mereu aşa? Fugi, fereşte-te, strecoară-te când totul devine mult prea real?

Mai ales cu tata. Chiar şi cu fraţii mei.

– Sincer, nu te-am auzit. Pumnii mi se încleştează. Îmi vâjâie capul. Vreţi să mă dea consiliul afară?

– Cum îţi aşterni... frate. Depinde numai de tine. Vrei să te întinzi comod sau vrei să demonstrezi că-ţi meriţi poziţia?

– Deci, despre asta e vorba? Clatin perplex din cap. Prea multă putere, Ledger. Ţi s-a urcat la cap.

– Poate, dacă ai fi stat mai mult pe lângă mine, ai şti ce naiba se întâmplă, de fapt, susţine Ledger.

– Hei, Ledge? m-aplec înainte, coborând vocea ca să-l tachinez. Am impresia că tu eşti cel care are nevoie să folosească suita. Să ţi-o tragi cu cineva. Poate, dacă mai descarci din tensiune, dacă practici un pic de dominaţie în dormitor, scapi de dorinţa de a...

– Nu e momentul de glume, şuieră el, lovind cu palma în masă.

– Nici să mă ameninţaţi că mă daţi afară din companie care-mi poartă afurisitul de nume.

– *Numele nostru, Callahan.* Nu doar al tău.

Ford îi aruncă o privire lui Ledger, apoi se-ntoarce din nou spre mine.

– În ultimele şase luni, ne-am rupt spinările încercând să jonglăm cu toate farfuriile fără să le spargem, ca să umplem golul pe care l-a lăsat tata. Pe când tu, ce-ai făcut? Ai fost de negăsit. Ai lăsat treburile la jumătate, afaceri pe jumătate rezolvate. Ai dispărut ca să-ţi

plângi naibii de milă. Ei, ghici ce? Era și tatăl nostru, dar noi n-am dat bir cu fugiții. Nu ne-am permis luxul de a întoarce spatele responsabilităților care ne asigură traiul. Da, ai dreptate, suntem furioși. Stai cu mâinile încrucișate și încasezi aceiași bani ca noi. Ori ești parte din firma asta și te pui pe treabă, ori afară cu tine.

Urăsc să le dau dreptate. Așa este, *am dat* bir cu fugiții. „Dar... Urăsc să recunosc că are sens ce spun ei." Și ce presupune totul.

— Prin urmare, pentru voi *a mă pune pe treabă* înseamnă să mă trimiteți la un resort în faliment, așteptându-vă să schimb totul? Ignorând faptul că suntem într-o economie de rahat și că resortul are nevoie de renovări masive? „Pe toți dracii." Faceți dinadins asta, ca să dau greș.

„Cum am ajuns aici?"

— Nu așa ne-ai făcut și tu nouă? întreabă Ford. Ai plecat intenționat, ca să dăm greș?

Nemernicul.

Îi privesc lung pe frații mei, dar îl văd pe tata. *Și simt brutalitatea golului pe care l-a lăsat în urma sa.*

— L-ai susținut să cumpere afacerea, deși noi ne-am împotrivit, spune Ledger.

— Proprietarul majoritar al firmei, la momentul respectiv, voia să cumpere proprietatea, iar eu l-am încurajat să facă ce-și dorea.

— Proprietarul majoritar, *tata*, era bătrân și suferea de demență în fază inițială. Proprietarul resortului a vrut să-l păcălească. Eu mi-am dat seama. Ford și-a dat seama. Isuse, și avocații noștri și-au dat seama! Dar tu erai prea ocupat să bată palma ca să i-o poți trage fiicei proprietarului, așa că nu ți-a păsat de nimic altceva!

Încă un pumn în masă. Ledger vine lângă mine, stând piept în piept.

– Rolul tău era să-l protejezi pe el, Callahan. Să ne protejezi pe noi. Să protejezi nenorocita de firmă. Dar nu ai făcut-o. Şi-acum, avem un resort pentru care am semnat contractul de vânzare-cumpărare la o lună după ce tata a murit şi care se prăbuşeşte pe zi ce trece. Aşa că da, ai dreptate, e numai vina ta.

„Ei nu erau acolo. Nu ştiu."

Nu înţeleg, deşi am încercat să le explic.

– Credeţi ce-i mai rău despre mine, ca de obicei. Nu-i aşa, Ledge?

– În ultima vreme? Da.

Încuviinţează. Dar are ochii îndureraţi. Deranjat de ce a ieşit la iveală, dar fără nicio umbră de regret.

– Noi nu suntem tata, Cal. Te iubim, dar nu ne prefacem că nu-ţi vedem tâmpeniile. Nu-ntoarcem privirea, nu-ţi căutăm scuze.

Mă apropii de peretele din sticlă, cu mâinile înfundate în buzunare, privind la oamenii fără nume şi chip de jos, dorindu-mi în clipa asta să fiu unul dintre ei.

Vor să dau greş. Să mă dea afară.

Dar nu asta voiam şi eu? Să mă eliberez de povara de a fi un Sharpe? S-aleg un punct de pe hartă şi să plec, să explorez? La naiba, n-am nevoie de bani, nici eu, nici ei, conturile noastre sunt destul de pline cât să trăim zece vieţi în huzur... Şi-atunci, zi-le să se ducă dracului, Cal. Spune-le că ai învins. Spune-le că...

„Nu pot."

Avem totul datorită tatălui nostru. A construit totul de la zero şi, chiar dacă nu sunt la fel de însetat de putere ca ei, nu le pot întoarce spatele, nu încă.

E singurul lucru care mi-a rămas din el. „Cum îndrăznesc să-l folosească împotriva mea, ca un ultimatum?"

Sunt condamnat să renovez resortul cu prețul nefericirii dacă accept să fiu ca ei. Și sunt condamnat și dacă n-o fac, dacă nu reușesc să-l readuc la viață și pierd tot ceea ce mi-e drag pe lumea asta, iar frații mei nu vor deveni mai puțin ticăloși și fățarnici, indiferent dacă accept sau nu bătălia.

— M-ați vrut înapoi. *În carne și oase.* Implicat. M-ați adus înapoi.

Îi privesc pe amândoi, încercând să pricep ce s-a întâmplat. Cum de, în numai șase luni, moartea tatălui nostru a săpat o asemenea prăpastie între noi.

— O să mă duc acolo. O să văd care-i problema. Sau poate nu. Cine știe? Cert e că veți avea în locație pe cineva care poartă numele Sharpe, ca să dormiți mai liniștiți noaptea. Râd sarcastic, iau o boabă de strugure din fructiera din centrul mesei și mi-o arunc în gură. Aveți grijă ce vă doriți, continui eu.

Pornesc spre ușă, către libertate, dar cuvintele lui mă țintuiesc locului:

— Noi credeam că-ți vei dori să te implici, că-ți vei dori să onorezi amintirea tatălui nostru, făcând să înflorească resortul pe care l-a cumpărat cu susținerea ta, șuieră Ledger. Dar, evident, nu-ți pasă câtuși de puțin.

Nu mă întorc spre ei. Nu pot. Mă doare să-i privesc. Să văd în ei bucăți din tatăl meu. Bucăți de care eu n-am avut parte.

Poate de-aia am preferat să stau departe.

Poate e mai bine să caut valul de adrenalină decât să-mi pierd zilele într-un nenorocit de birou cu o sută optzeci de grade vedere la Manhattan.

— O să te iert pentru ce-ai spus. De data asta. Ies ca o furtună din birou, fără să mai adaug altceva.

„La dracu' cu tot!

La dracu' cu ei!

La dracu' cu tata, că a murit!"

O să plec în Insulele Virgine. O să accept proiectul, pentru că ei sunt convinși că n-o s-o fac. Și-o să văd ce afurisite de probleme sunt la Ocean's Edge și o să le rezolv de dragul amintirii lui Maxton Sharpe. Și-apoi, după ce voi termina, o să părăsesc afurisita asta de firmă și-o să trăiesc viața pe care tata nu a reușit s-o aibă pentru că era prea ocupat cu munca.

„Refuz să devin o proprietate Sharpe International. Refuz să devin proprietatea oricui."

CAPITOLUL OPT

Sutton

— E paradisul, Lizzy. Paradisul pe pământ, ascuns sub un decor învechit, care trebuie neapărat să dispară și sub chipurile membrilor personalului care au nevoie de o tură pe la raionul zâmbetelor prietenoase.

— Și nu pentru asta e prietena mea acolo? strigă ea în telefon. Să rupă gura lumii, să preia controlul și să facă din afurisenia aia o afacere profitabilă!

Cine nu are o Lizzy, să și-o cumpere. Omul care te pune în fața adevărului chiar și atunci când refuzi să-l auzi și cea mai mare susținătoare a ta când ai cea mai mare nevoie. Femeia care ține de șase la tine acasă ca nu cumva să-ți apară fostul iubit, în timp ce tu-ți impachetezi la repezeală toate hainele de care ai nevoie.

— Asta intenționez să fac, spun, privind în jur.

Palmierii se leagănă odată cu briza și undeva la distanță se aude cineva cântând la tobe. În fața mea, se întind apele cristaline ale oceanului și nisipul alb, în toată gloria lor.

În New York, plajele nu arată nici pe departe așa. Nici resorturile.

Dacă Manhattan reprezintă siluete până la cer, kilometri de beton și oameni care trăiesc într-un ritm alert, Ocean's Edge este exact opusul. Clădiri acoperite

cu scândură albă, deteriorate de vreme și degradate, se întind pe terenuri luxuriante, plantele tropicale și florile vibrante se ivesc lângă fiecare cărare, în orice colț. Atmosfera este liniștitoare și plină de armonie.

Chiar dacă sunt aici de puțină vreme, mi-e lesne să înțeleg de ce frații Sharpe au achiziționat locul. E ca o carte cu colțurile îndoite, cam dărăpănat, dar are un potențial uriaș să devină o locație de lux.

— Spune-mi despre camera ta. Are vedere la ocean? Sau vedere la vreun grădinar sexy, dezbrăcat până la brâu de la căldura de afară și care să se ofere să-ți tundă gazonul gratis?

— Ești dusă cu capul!

— Nu, sunt blocată aici, în New York, în timp ce tu te bucuri de paradis. Râde. Deci? Camera ta?

— Este incredibilă. Oftez. Este în partea din spate a resortului, unde e cazat personalul, bănuiesc, deci zero vedere la ocean, care e rezervată pentru clienți, dar, în rest, este perfectă. Are ferestre deschise, prin care se aude sunetul oceanului și foșnetul palmierilor. Este ideală.

— Sună incredibil, dar ce înseamnă mai exact *secțiunea personalului*? Împarți camera cu o persoană necunoscută? Asta ar putea fi o piedică la tot sexul de care vei avea parte.

— Desigur. Fix la asta mă gândeam și eu. Pufnesc. De fapt, am patul propriu, o baie și camera dă spre o zonă comună cu o mică bucătărie, pe care o voi împărți cu persoana care ocupă camera vecină. Un fel de apartament cu două dormitoare.

— Și cine ocupă cealaltă parte?

— Nu sunt sigură. Nici nu am avut timp să verific, am pierdut destul cu închiriatul mașinii. Practic, am lăsat bagajul și m-am dus direct la prima ședință.

— Și? A mers bine?

— N-a mers în niciun fel, fiindcă a fost amânată mai târziu în seara asta. Nu că m-aș plânge, pentru că am apucat să-mi trag sufletul și să mă bucur de loc. De mâine-dimineață, la treabă.

— Și? Ți-ai tras sufletul, te-ai relaxat? Ești sigură că te simți bine?

— Sincer, da. În momentul ăsta, țin în mână un cocteil cu o umbreluță de hârtie și, dacă-mi permiți să adaug, stau cu picioarele în nisip.

— Uau! Sunt cu *adevărat* impresionată.

— Încerc, spun și tonul mi se înmoaie când ridic fața spre soare, închid ochii și-i las razele să-mi încălzească obrajii.

— Știu că încerci. Pot să îndrăznesc să te întreb dacă a încercat Clint să te contacteze ca să te convingă să renunți la noua ta viață?

Oftez a resemnare.

— Bineînțeles că da, însă nu m-am răzgândit. Mi-a trimis un mesaj să mă întrebe dacă i-am luat cravata albastră cu galben de la curățătorie și să-mi spună să nu uit să pregătesc rochia neagră cu decolteu pentru cina cu șeful său.

— Deci, este încă în faza de negare.

— Nu cred că e vorba de negare. Mai degrabă... de grandomanie? Aroganță? Nici nu știu cum să-i zic, dar îl așteaptă un moment de deșteptare cu gust amar când va vedea că nu mă prezint la cina cu șeful lui.

— Promiți? întreabă precaută Lizzy.

— Ai uitat că sunt la sute de kilometri distanță în clipa asta? S-a terminat, Lizzy. Am pus punct definitiv. Nu mă întorc și n-am alt regret în afară de faptul că

mi-am irosit timpul. Cred că am confundat datoria cu iubirea şi asta e vina mea.

Tace, spunându-mi astfel că nu mă judecă, şi îi sunt mai mult decât recunoscătoare.

Clint crede că mă voi întoarce pentru că nu pot să trăiesc fără el. Se înşală. *Se înşală amarnic.*

Iar ce s-a petrecut în noaptea despărţirii, aventura care mi-a trezit toate simţurile la viaţă şi zilele care au urmat după ea, în care m-am cufundat fără pauză în detaliile acestui proiect, mi-au demonstrat cât de mult am greşit.

Şi, mai ales, când pui capăt unei relaţii după doi ani, ar trebui să te simţi tristă, îndurerată, nu uşurată şi cu regrete.

Cred că toate astea vorbesc de la sine.

— Sunt mândră de tine, murmură, făcându-mi zâmbetul degajat să se lărgească şi mai mult.

— *Asta* este exact ceea ce am nevoie în clipa asta. O vreme să fiu plecată departe. Un nou proiect asupra căruia să mă concentrez. O experienţă nouă de care să mă bucur. Şi...

— Tripletul pe care vrei să-l regulezi iar.

— Eu... Ăăă...

— Ţi-a mâncat pisica limba? Fiindcă sunt sigură că am dreptate.

— Nu mi-a mâncat pisica limba. Mi-ai închis gura, pentru că uneori spui nişte lucruri şocante.

— Faptul că vei lucra cu bărbatul care, zic şi eu, te-a regulat până ţi-ai pierdut minţile, *asta* e şocant. Să fii obligată să munceşti cot la cot cu un bărbat care arată exact ca cel care ţi-a şoptit vorbe murdare la ureche până ai uitat de tine şi să nu-ţi poţi lua gândul de la seara petrecută împreună, în timp ce el vorbeşte despre sala-

riile angajaților și plângerile clienților, e chiar mai rău. Cu alte cuvinte, ești terminată dacă e el, ești terminată și dacă nu e el. Poate soluția e să soliciți un sendviș triplu și să rezolvi situația.

— Ai o minte mult prea murdară, râd eu, atrăgând atenția unei femei aflate în trecere.

— Știi bine că te-ai gândit la asta. Ce femeie sănătoasă la cap n-ar face-o?

— Poate. Un zâmbet mi se conturează pe buze. Dar nu se va întâmpla. N-am să mă culc cu șeful meu. Fără sendviș triplu. Fără nimic.

Însă e suficient gândul și simt cum coapsele mi se contractă.

Nu e deloc un semn bun.

— Callahan. Îi pronunță lent numele, ca și cum ce i-am zis a intrat pe o ureche și i-a ieșit pe cealaltă. Mi se umple gura. Crezi c-o să te lase să-i zici Cal când o să cădeți pradă pasiunii? *Oh, Cal, vreau penisul tău enorm, iubitule!*

— Isuse. Nu vreau să vorbim despre asta. Nu te culca cu șeful tău este o regulă pe care n-am de gând s-o încalc. Am prea multe de pierdut.

Modul sugestiv în care râde mă face să-mi dau ochii peste cap.

— În cazul ăsta, o să asiști la un monolog, draga mea, pentru că eu vreau să vorbesc despre asta.

Oftez drept răspuns, dar zâmbetul pe care ea nu-l poate vedea mi se lungește până la urechi.

— Din câte-mi amintesc, citez, a fost *cea mai bună partidă de sex din viața ta*, continuă ea. *Cutremurător*, tot un adjectiv pe care l-ai folosit. *Nu cred că-l poate egala cineva vreodată* este un alt mod în care ai descris

situația. Nu știu cum procedezi tu, dar, în opinia mea, o partidă de sex atât de bună merită să-ți încalci regulile.

– În oricare altă situație, da. *Poate.*

Mă uit de jur-împrejur să mă asigur că nu trage nimeni cu urechea la conversația noastră.

„Poate."

Nu cred că am spus așa ceva! Nu există niciun *poate* o să mă culc cu șeful meu.

– Nu pot să risc când am oportunitatea asta, Lizzy. Sunt prea multe în joc. Și pentru ce? Pentru o partidă bună de sex cu un bărbat care are scris în frunte aventuri de-o noapte? Sunt mai mult ca sigură că șocul pe care l-am simțit când am intrat în sala de conferințe a fost de zece ori mai puternic pentru el. Eu n-am mai făcut niciodată așa ceva, dar el, clar, da.

– Nu e nicio rușine să fii în niciuna dintre cele două situații.

– Nu, dar dacă ar fi vrut numărul meu de telefon ca să ne cunoaștem mai bine sau dacă ar fi fost interesat să ne mai vedem, mi-ar fi lăsat o cale să-l contactez sau m-ar fi trezit înainte să plece. Ceea ce nu s-a întâmplat. Și asta spune cum stau lucrurile. A fost o dată și gata, ceea ce este în regulă.

– Deci, nu ai nicio problemă să te afli lângă el și să lucrezi toată ziua cu un bărbat care ți-a dat lumea peste cap?

– E posibil să nu fie el.

– Corect, dar dacă este... Vrei să spui că nu o să fie un chin? Că n-o să simți fluturi în *părțile intime* ori de câte ori mâinile vi se ating întâmplător sau dacă s-ar uita într-un fel anume la tine?

– E discutabil. Să zicem că Johnnie e Callahan. Dat fiind că are la dispoziție numărul meu de telefon

de câteva zile bune și încă nu a sunat, nu contează câți bani sunt, pentru că vânătoarea s-a încheiat și nu mai e interesat de mine.

— Chiar și așa, l-ai putea convinge că e doar sex, fără obligații. Sex de dragul sexului. Sex de relaxare după o zi lungă și frustrantă. Sex de...

— Am priceput, spun, fâțâindu-mă pe scaun, cu imaginea lui între coapsele mele în minte, masturbându-se cu mâinile sale puternice. Dar, cum ziceam, poate Callahan nu e Johnnie.

— Dar dacă este...

— Unu...

— Dumnezeule, numără! râde Lizzy. Asta înseamnă că urmează să stabilești niște reguli.

Chicotesc și-o iau de la capăt.

— Unu, pornești de la presupunerea că vreau să mă culc din nou cu el.

— Pentru că așa e.

„Așa e."

— Poate a fost un inorog. Și poate inorogul se călărește doar o dată, fiindcă e magic și nu e scris să mai urci vreodată pe el.

— Un inorog? Dumnezeu să mă ajute.

— Doi. Poate Callahan nu a fost Johnnie. Ce fac? Îl întreb direct, riscând să mă dau de gol că m-am culcat cu unul dintre frații lui? Vreau să zic... Nu e tocmai de bun augur dacă vreau să-mi păstrez locul de muncă.

— Adevărat, dar...

— Și trei, dacă este el și ar fi vrut să clarifice lucrurile cu mine înainte să ajungem aici, știa unde să mă găsească. Tot ce trebuia să facă era să sune și să vorbim. Era suficient să spună *știi, e o situație incomodă, dar nu va afecta relația noastră profesională sau rolul tău*

în proiectul nostru. Sau măcar *a fost minunat, dar hai* să rămână între noi. Sau, de ce nu, *hei, sunt Johnnie. Noaptea aceea a fost incredibilă și vreau să ne mai* vedem. Dar telefonul nu a sunat, ceea ce mă face să cred că nu vrea să descopăr care dintre ei trei a fost. Toate cărțile se află în mâna lui în momentul ăsta. Nu-l pot forța să joace.

Nici eu nu sunt foarte sigură cum mă simt în legătură cu tot ce se întâmplă. Respinsă, dar ușurată. Neliniștită, dar împăcată.

Sau, pur și simplu, nebună de legat. Eu, una, votez pentru ultima variantă.

– De acord.

– Și patru? Este șeful meu. Nu pot să mă culc cu el. N-ar face decât să tulbure apele tocmai când s-a ivit o oportunitate profesională uriașă pentru mine.

– Am înțeles, bolborosește ea, dar eu continui să sper în puțin sex sălbatic.

– Excelent. Mă bucur că măcar una dintre noi două înțelege.

CAPITOLUL NOUĂ

Callahan

Mă dor ochii şi am capul terci de la atâtea cifre, comentarii de la clienţi şi toate rahaturile cu care am încercat să mă familiarizez în ultimele patruzeci şi opt de ore.

A trecut ceva vreme de la ultima dată când a trebuit să mă ocup de porcării de genul şi-acum mi-am adus aminte de ce am făcut tot posibilul să le evit. „Îmi mănâncă sufletul." Tâmpenii pe care le poţi interpreta în şapte feluri diferite, în funcţie de zi şi starea de spirit.

Dar m-au măcinat cuvintele lui Ledger când am părăsit sala de conferinţe.

M-am îmbătat, practic m-am făcut pulbere, derulând în minte nenorocita de ceartă, fiecare cuvânt în parte.

Mai ales în legătură cu tata şi cum să-l onorez, transformând într-un succes ultima lui achiziţie. Să iau resortul ăsta mediocru şi să-l transform într-unul de lux, ca toate celelalte proprietăţi S.I.N.

Şi-apoi, am băut din nou. Să-mi îngrop durerea pierderii tatălui meu. Să alimentez furia pe care mi-o pricinuiesc ameninţările şi supoziţiile fraţilor mei. Să potolesc dorinţa de a o suna pe Sutton şi s-o regulez iarăşi.

Toate trei mi s-au părut la fel de valide și importante. Încă mi se par.

Și totuși, când m-am trezit cu o mahmureală cruntă, mi-am propus să mă adun.

Să mă duc la resort. Să-l transform cât de repede pot și-apoi să mă îndepărtez și să mă-ntorc la punctul meu de pe hartă unde să pot dispărea. Ah, și trebuie să-mi țin mâinile departe de Sutton.

Ceea ce, dintre toate trei, mi se pare indiscutabil cea mai neplăcută decizie.

Dar nu asta se așteaptă Ledger și Ford de la mine? Să-mi pierd vremea după fustele ei (sau ce se află sub ele) și să nu-mi fac treaba?

Ha! Dar uite că sunt aici, îngropat în foi de calcul și rapoarte de la directori, blocat într-un birou, ispitit de paradisul de dincolo de fereastră, încercând să termin cât mai rapid înainte de ședința cu Sutton și cu directorul resortului, Brady, care e programată peste câteva minute.

Sutton.

„Rahat."

O încurcătură afurisită de dimensiuni epice.

N-am cum să mă culc cu ea, corect? Nu așa mi-am propus? Că dacă sunt aici, o să mă implic cu tot sufletul, chiar dacă presupune să renunț la plăcerile mele?

E nedrept pentru ea. S-o las să se-ntrebe tot timpul, să încerce să ghicească dacă sunt *el*, Johnnie Walker. Dar așa e cel mai bine pentru amândoi. E mai simplu dacă nu știe. Nu o să se simtă rănită. Lucrurile trebuie să rămână platonice.

Așa că... nu. Fără sex. Fără sentimente și fluturași. Fără regulat. Doar eu, retrăind în fiecare nenorocit

de moment amintirea plăcerii pe care am simțit-o când eram în ea.

„Dar cum să te ții departe de cea mai bună partidă de sex din viața ta?"

Gata. Am spus-o. „Pentru că a fost." Ea și tot restul serii. Și nu am încetat să mă gândesc la partidă sau la ea de când am ieșit pe ușa camerei în acea dimineață.

Pot să mă mint cât vreau că a fost o aventură de-o noapte, că o știam amândoi când ne-am dus în suită, așa că nu e mare scofală dacă nu-i mărturisesc că eu am fost cel cu care s-a culcat. Dacă nu ne-am fi reîntâlnit, nu ar fi aflat niciodată, așa că acum nu face nicio diferență.

Problema sunt eu.

O doresc din nou.

Nu pot să mi-o scot din minte, mă gândesc numai la ea, la corpul ei, la geamătul subtil care-i scapă de pe buze când are orgasm.

Ce bărbat ar putea?

— Rahat, bombăn, luând de la capăt raportul pentru a zecea oară, simțind cum mi se întărește doar gândindu-mă la ea.

Presimt că o să trebuiască să mă masturbez des în viitorul apropiat.

Același gând îmi revine în minte câteva minute mai târziu, în timp ce traversez grădina care se întinde de la Ocean's Edge până la The Cove, restaurantul de lux al resortului, unde va avea loc ședința reprogramată. Poate ar fi mai bine să mă furișez înapoi la vilă și s-o fac înainte de întâlnire. Să mă masturbez imaginându-mi-o pe ea, astfel încât atunci când mă voi afla în fața ei și îi voi simți parfumul subtil care-i acoperă pielea să nu mi se-ntărească pe loc.

E prima dată când mi se întâmplă asta. Să simt nevoia de a doua oară. Să am nevoie de mai mult. „Sau, pur și simplu, să doresc."

Intru în restaurant cu laptopul și câteva foi sub braț și mă uit în jur. E prima oară când mă aflu aici. Vivace, mobilier din lemn de culoare închisă și lumini difuze care creează atmosferă, fără să distragă atenția de la adevăratul spectacol: oceanul aflat dincolo de terasă.

Observ oaspeții. Judecând după îmbrăcămintea lor și bijuterii, aparțin clasei mijlocii. Nu sunt oameni dispuși să arunce cu banii, ci oameni care au pus bănuț lângă bănuț ca să poată afirma că au vizitat Insulele Virgine și care nu-și permit să plătească activitățile care fac să merite cu adevărat experiența.

Oricât de urât ar suna, nu sunt clienții pe care îi caută brandul S.I.N. Ne dorim să atragem clasa superioară. Elita. Oaspeții care nu ezită când întind cardul American Express Black ca să cumpere suveniruri și haine din multitudinea de magazine pe care o avem în resort sau să cumpere toate locurile disponibile la o excursie doar ca să-și asigure intimitatea. Ei sunt cei care ne-ar permite să ridicăm prețurile și nici n-ar clipi. După rapida evaluare, pornesc pe culoar, înapoi spre încăperea unde are loc ședința. M-am gândit că o întâlnire de afaceri la cină cu Sutton și directorul resortului ar fi un mod drăguț de a sparge gheața.

Și că prezența altei persoane mă va împiedica să-mi încalc promisiunea pe care mi-am făcut-o de a nu-i spune lui Sutton cine sunt.

— Pardon, murmură o voce suavă din spatele meu când mă opresc să-mi notez câteva modificări ce trebuie aduse interiorului restaurantului.

— Scuze.

Mă dau la o parte şi-i arunc femeii un zâmbet. Pasul îi ezită când îmi întâlneşte privirea. Este înaltă, cu părul arămiu şi un trup nemaipomenit, dar modul în care surâde şi expresia admirativă pe care mi-o aruncă îmi spun că aş putea-o avea fără prea mult efort.

— Nu-i nimic. Masa mea este într-acolo.

Indică spre dreapta, îmi mai aruncă o privire şi porneşte pe coridor către masa ei.

O urmăresc o vreme, întrebându-mă dacă ar putea fi soluţia problemei mele. Să găsesc o altă femeie care să mă ajute să-mi şterg gustul lui Sutton de pe limbă şi amintirile care mi s-au întipărit în minte.

Să regulez ca să uit. Un concept nou pentru mine, dat fiind că pot da uitării destul de uşor, de obicei, dar e plauzibil şi mai ales, fezabil.

Tocmai când ideea începe să prindă rădăcini în mintea mea, se face nevăzută în clipa în care ridic ochii şi o văd pe ea.

Sutton Pierce.

„Isuse Hristoase!"

Ce femeie superbă! Nu există alt mod de a o descrie. Este, pur şi simplu, splendidă.

Îmi ofer plăcerea de a o studia un moment, în timp ce discută cu şeful de sală. Are părul strâns la ceafă într-un coc lejer şi câteva şuviţe libere îi încadrează chipul. E îmbrăcată cu o bluză galbenă, fără mâneci, şi poartă brăţări de argint la încheieturi. Zâmbeşte blând şi are o privire caldă când continuă conversaţia.

Cine naiba e femeia asta şi de ce nu-mi pot lua ochii de la ea?

— Callahan. Văd că ai reuşit să scapi de pe pistă.

Mă-ntorc şi-l văd lângă mine pe Brady, directorul resortului, cu un zâmbet larg şi mâna întinsă.

— Am reușit.

Îi strâng mâna și-mi întorc atenția spre bărbatul aflat în fața mea.

E înalt și zvelt, cu părul grizonant și un zâmbet încer.

— Și, din fericire pentru noi, cerul s-a înseninat tocmai să ne bucurăm de un apus minunat în prima ta seară alături de noi.

— Norocul meu, șuier, punându-mă în mișcare.

— Domnilor, spune Sutton. Mă bucur că ne putem așeza la masă, în sfârșit, ca să discutăm despre cum putem face resortul mai atrăgător, dar, mai ales, profitabil.

— Muzică pentru urechile mele, spune Brady.

Sutton se întoarce spre mine pentru prima dată. Zâmbește cu generozitate și are o expresie ageră. Ne privim câteva secunde și mă-ntreb dacă și-a dat seama.

— Sutton, zic, înclinând din cap ca să mă-mpiedic să mă uit la ea prea de aproape.

— Încântată să vă revăd, domnule Sharpe.

— Callahan, te rog.

— Da. Desigur. Face semn spre masă, invitându-ne să luăm loc. Abia aștept să am șansa de a vă arăta ce pot face.

Mai să gem când o aud, pentru că trupul meu știe răspunsul.

Treaba asta cu prefăcutul o să fie mai grea decât am socotit eu.

Începe ședința. La aperitive, discutăm despre primele impresii pe care ni le-a lăsat Ocean's Edge. Când vin salatele, vorbim despre așteptările oaspeților și despre faptul că în acest moment îi dezamăgim. La felul

principal, ne concentrăm asupra proiecțiilor bugetare și problemelor privitoare la personal.

Conversația este la fel de plictisitoare și anostă ca uitatul la pereți, iar eu sunt constrâns să-mi reamintesc permanent că ar fi indicat să nu mă uit la Sutton.

Să diminuez senzația apăsătoare pe care o simt între picioare.

— Avem o lungă listă de aspecte de rezolvat, iar timpul alocat e scurt, deci, cum vrem s-o facem? întreabă Sutton.

„Mergem la tine în cameră. Găsim cea mai apropiată suprafață sau podea. Și ne-o tragem până nu mai putem să mergem."

Îmi scutur gândul din cap și-i observ pe amândoi privindu-mă.

— Ah. Da. Scuze. M-am pierdut în detalii. Le zâmbesc. Ce ziceți dacă bem un pahar după cină și discutăm următorii pași?

Se uită unul la celălalt și ezită. Tehnic vorbind, sunt șeful lor și-i invit să bea în timpul programului de lucru.

— Vă asigur că nu e un test. În următoarele luni, vom petrece mult timp împreună. E vorba de un pahar ca să sărbătorim, dacă vreți.

— Desigur, spune Brady. Mi-ar plăcea.

— De acord. Da, spune Sutton, făcând un semn ospătarului din apropiere, care știe cine suntem și că trebuie să ne satisfacă așteptările.

— Domnule? întreabă ospătarul.

— Am dori să comandăm ceva de băut. Pentru domnișoara un...

— Tom Collins, spunem la unison.

Sutton tresare.

„Oh. Rahat!"

– De fapt, începe Sutton, nu vreau un Tom Collins.

Mă fixează cu privirea, în timp ce eu fac o grimasă. Mi-am dat de gol. Ce idiot!

– Apreciez gestul, Callahan, dar, sincer, tocmai mi-am dat seama că nu-mi mai place.

– Urăsc când mi se întâmplă asta, exclamă Brady, fără să aibă habar în ce se bagă. De obicei, mă abat de la obiceiurile mele după o seară în care am mâncat prea mult. Se-ntoarce spre ospătar, fără să bage de seamă fulgerele din ochii lui Sutton. Pentru mine, un Old Fashioned.

Sutton strânge din buze, fără să-şi dezlipească privirea din a mea.

– Aşa e, Brady. Trist când băutura ta preferată prinde un gust amar.

„S-a supărat? Pe mine?" Se-ntoarce spre chelner.

– Pentru mine, un Negroni.

Băga-mi-aş. *Este* supărată. Ce dracu'?

– Şi pentru dumneavoastră, domnule?

CAPITOLUL ZECE

Sutton

– Un Johnnie Walker Blue, vă rog. Ca de obicei, spune, fără să-şi ia ochii dintr-ai mei.

„Ce. Mama. Dracului?"

Callahan e Johnnie? Şi a ştiut în tot acest timp. Expresia surprinsă de pe chipul lui când s-a dat de gol a fost înlocuită de un zâmbet arogant şi nu-mi dau seama dacă e o provocare sau o invitaţie. Dar, să fie clar, i-am văzut clar şocul gravat pe faţă. Şi, ţinând cont de faptul că tocmai şi-a desfăcut primul nasture de la cămaşă, e limpede că nu voia să aflu. Totuşi, nu văd nicio urmă de jenă pe chipul lui; mai degrabă, o aroganţă enervant de atrăgătoare.

– Se pare că nu sunt genul care să-şi schimbe obiceiurile, indiferent de situaţie.

Strâng din buze şi pufnesc încet, conştientă după conversaţia din seara asta că Brady este un fin observator.

– E bine de ştiut, murmur, încercând să-mi dau seama ce vrea să spună Callahan mai exact.

Că nu-mi cere scuze pentru ce s-a-ntâmplat şi c-o va face iarăşi cu prima femeie disponibilă ca să se răzbune?

Sau că i-a plăcut ce s-a întâmplat între noi şi îşi doreşte să o facem din nou? Şi, dacă îşi doreşte asta, este doar pentru că l-am prins? Pentru că i-a luat-o gura pe dinainte?

Nu că aș avea motive să mă plâng de gura lui.

„Pe bune?" De asta-mi arde mie acum? Îmi strâng picioarele subtil.

Tot ce-am afirmat, că *n-o să mă culc cu el pentru că e șeful meu* și, în prima clipă în care Callahan îmi confirmă că *el* e aventura mea de o noapte, mintea mi se duce imediat la multiplele lui... Mhm, *abilități*?

Strâng pumnii de furie. Sunt mânioasă pe mine și pe mintea mea. Și pe el, pentru că nu se poate să arunci astfel o bombă, o bombă pe care, în mod evident, o ținea pregătită pentru momentul oportun în interes propriu și spre beneficiul lui, și mai ales pentru că are impresia că aș putea accepta vreodată situația asta.

Ei, bine, nu.

Ce mă enervează cel mai tare e că nici măcar nu sunt sigură de ce. Știam în ce m-am băgat în noaptea aceea, așa că ce s-a schimbat între timp? Nici nu ar trebui să conteze dacă lucrez cu el sau nu, pentru că oricum nu trebuia să ne mai întâlnim.

Și-atunci? Mă enervează că a aruncat adevărul ca o bombă și-apoi a zâmbit îngâmfat la mine, ca și cum e prea bun să nu bat din gene către el și să-mi cadă lenjeria de pe mine doar pentru că am aflat că el e Johnnie?

Nici moartă.

Cel puțin, asta continui să-mi repet, în vreme ce dorința din mine prinde viață când văd cum își plimbă absent degetele pe buza paharului.

Degetele acelea.

Mâinile acelea.

Gura aceea.

Încetează! Nu te mai gândi la asta! La el. N-ai voie. Punct.

Nu. Se. Poate.

Este şeful tău.

Este. Şeful. Tău.

„Şi nu e doar şeful tău. Îţi distrage atenţia tocmai când ai cea mai mare nevoie să te concentrezi şi să dai tot ce ai mai bun ca să reuşeşti să transformi resortul."

Trag adânc aer în piept ca să-mi revin.

— Deci, spune Brady, uitându-se când la unul, când la celălalt, încercând fără îndoială să priceapă de unde a apărut atâta tensiune dintr-odată. Continuăm?

— Da. Desigur. Zâmbesc şi ridic din sprânceană. Tu ce opinie ai despre toate cele discutate, Callahan? Ai fost destul de tăcut. În definitiv, e vorba de o proprietate Sharpe. Sunt sigură că ai ceva de spus, că ai idei despre cum am putea îmbunătăţi experienţa oaspeţilor noştri.

— Te referi la cum să-i ţinem aici sau la experienţă în general? întreabă el.

— Eu cred că sunt la fel de importante ambele, spune Brady.

— Sunt de acord cu tine, adaug eu. Atunci, haideţi să ne concentrăm mai întâi asupra experienţei.

— Ce-i cu ca? întreabă Callahan. Pentru o parte dintre oaspeţi, este una cu totul nouă. Pentru alţii, a da o fugă într-un resort la tropice este ceva ce fac în mod uzual.

— Deci, pentru ei nu e nimic special? Doar una din multele vacanţe? întreb, dar fără să gândesc prea mult.

— Noi sperăm ca experienţa să fie specială şi pentru unii, şi pentru alţii, dar nimic nu e garantat, zice Callahan, lăsând capul într-o parte când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Evident, murmur eu.

— Dincolo de aspectele evidente, intervine Brady, aruncând o privire la notiţele pe care şi le-a luat, cum ar fi facilităţi şi excursii îmbunătăţite, meniuri noi şi

modernizarea designului ca să ne scăpăm de aerul cam demodat, cum putem şti dacă se vor întoarce sau nu clienţii?

– Fidelizare, spun eu.

– Dorinţa de a repeta experienţa, reformulează Callahan şi pot să bag mâna-n foc c-o face doar ca să mă enerveze.

Ceea ce-mi confirmă şi expresia din ochii săi, de parcă n-ar fi fost de-ajuns doar vorbele.

„Ah, da? Provocare acceptată."

– Ce ziceţi să-i sunăm şi să-i întrebăm cum li s-a părut şederea? Să comunicăm într-un mod sau altul cu ei. Un mod de a le spune că, deşi vacanţa s-a încheiat, am fost bucuroşi să le oferim experienţa? întreb eu.

– Cum rămâne cu cei care au declarat clar de la început...? Ştiţi la ce mă refer, cei care nu au bifat căsuţa în care scria că sunt de acord să fie adăugaţi la liste de distribuţie sau alte prostii de genul ăsta? Cei care nu doresc să fie contactaţi după plecare, spune Callahan, ridicând din umeri. Care doresc să se bucure de experienţa în sine, nu să-şi strice amintirea retrăind-o?

– Mi-e greu să cred că un apel în care sunt întrebaţi dacă s-au bucurat de vacanţă le-ar strica în vreun fel amintirile, susţin eu, conştientă că mi-a intrat sub piele.

– Eu sunt de acord cu tine, Sutton, zice Brady.

Dar expresia i se schimbă rapid; se uită când la mine, când la Callahan, încercând să-şi dea seama cum va reacţiona, dat fiind că el este şeful.

– Şi, vreau să zic... Contactând telefonic clienţii, ne-ar da posibilitatea de a-i întreba dacă am fi putut face ceva în plus ca să le îmbunătăţim perioada petrecută la noi, adaug eu.

– Să le îmbunătăţim experienţa? repetă absent Callahan.

Încuviințez, abținându-mă cu greu să nu rânjesc. Deci, am reușit să-i captez atenția.

— Da. Și cele mai extraordinare dintre experiențe pot fi îmbunătățite. Ar fi arogant din partea noastră să ne considerăm... fără cusur.

— Îmi place ideea, spune Brady. Operatorul telefonic ar putea urma o listă întreagă de întrebări de verificare...

Dar n-aud ce spune în continuare pentru că mă întorc de la Brady spre Callahan, care se uită țintă la mine, cu un zâmbet strâmb pe chipul său minunat. Singurul de la masă care încă se referă la Ocean's Edge este Brady, din moment ce, în mod evident, eu și Callahan vorbim despre cu totul altceva.

— Nu pot spune că îmi displace ideea, admite Callahan până la urmă, chiar dacă sunt sigură că i-am călcat puțin pe orgoliu.

Ceea ce mă face să simt că am încasat o mică victorie.

— Însă rămân de părere că le-am dăruit o experiență memorabilă și că nu avem motive să-i mai sunăm ca să le retrezim amintirile.

— Chiar și așa, un apel de curtoazie rămâne un gest frumos. Să le comunicăm că prezența lor ne-a încântat, indiferent dacă îi vom mai revedea sau nu. Măcar din respect.

— Măcar din respect, murmură Callahan, sorbind din băutură, privindu-mă în ochi peste buza paharului.

— După părerea mea, e un bun început, spune Brady, dând din cap convins. Am stabilit câteva puncte cu care să începem. Restul detaliilor vor veni de la sine pe parcurs.

– De acord, spun cu mintea aiurită, pentru că nu pricep exact la ce se referă Callahan cu ultimul comentariu.

Dar cred că i-am ținut piept cu brio.

Cel puțin, așa sper.

– Callahan? Mai era ceva pe lista ta de discutat în seara asta?

Iarăși zâmbetul ăla. Doar că acum e urmat de un hohot mic.

– Nu acum. Bănuiesc că avem multe seri la dispoziție ca să conversăm despre complexitatea pe care o presupune să ne asigurăm că oaspeții noștri se vor întoarce la noi.

– Așa este. Desigur, obiectivul final este să-i readucem în oricare dintre proprietățile pe care le dețineți, sugerează Brady, încercând, în mod evident, să se facă iertat pentru că s-a aliat cu mine. Tot ce trebuie să facem este să ne întrebăm cum să-i atragem să frecventeze exclusiv resorturile Sharpe International.

Încuviințez spre Brady.

– După prima experiență aici, sunt sigură că vor dori să mai încerce și alte proprietăți *înfrățite*. Mă uit țintă la Callahan și ridic din umeri cu o expresie stoică pe chip. Vreau să zic, de ce să te limitezi la un resort Sharpe când există și altele pe care le poți încerca? Cine știe, poate ți se potrivește altul mai bine. Și, chiar dacă arată toate la fel, fiecare are caracteristicile proprii. Cui nu-i place să aibă de unde alege?

Callahan strânge atât de tare paharul, încât i se albesc încheieturile degetelor.

Foarte bine.

Așa-i trebuie.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Callahan

M-a provocat.

M-a privit în ochi şi m-a provocat cu rahaturile ei despre experienţe cu *alţi Sharpe*. Să vezi care ţi se potriveşte mai bine. Apoi s-a ridicat de la masă cu un rânjet, spunând că mai are câteva lucruri de verificat înainte de culcare.

„Ce dracului s-a-ntâmplat în seara asta?"

Dar e numai vina mea că m-a luat gura pe dinainte şi-am dat cărţile pe faţă, deşi nu plănuisem. Eram preocupat să nu-i permit să mă afecteze sau, mai bine zis, să nu las să se vadă că mă afectează, că n-am mai putut să gândesc limpede.

Mi-am petrecut restul bizarei înfruntări verbale agăţându-mă ca disperatul de orice, încercând s-o ţin departe de mine. Să o enervez şi s-o fac să creadă că nu mai vreau să am nimic de-a face cu ea după noaptea petrecută în suită, ca să-mi fie mai uşor să o îndepărtez. Să nu las dorinţa să-mi dicteze acţiunile, deşi sângele îmi fierbea în vene ori de câte ori îmi aruncam ochii spre ea.

Ironia situaţiei? Chiar nu-mi doream mai mult decât noaptea aceea împreună. Sexul a fost de milioane dar, ca întotdeauna, când am închis uşa în urma mea şi

am plecat, s-a terminat în toate sensurile. Am terminat cu ea.

Nu despre asta era vorba? Sex de consolare. Fără implicare. Fără regrete.

Dar, în mod clar, nu terminasem deloc cu ea.

Nu când i-am comandat cafeaua de la Starbucks. Cu siguranță, nu când și-a adus fundulețul grațios în sala de conferințe, lăsându-mă cu gura căscată și cu o erecție sănătoasă în pantaloni. Dar mai ales nu acum, când suntem obligați să lucrăm umăr la umăr pentru următoarele luni. Să dorești pe cineva și să nu te poți comporta în consecință înseamnă că mă așteaptă o perioadă groaznică și lungă.

„Ai promis, Callahan."

Tipa are vână, asta e sigur. Și de ce mă atrage atât de mult?

„Naiba să mă ia! Pe mine și promisiunile mele."

Mă ridic în picioare, cu mâinile pe șolduri, și mă holbez la lună. Nu văd flăcările torțelor de grădină, nici fațadele albe ale clădirilor. Nu aud valurile, nu simt mirosul oceanului. Nici măcar nu pot să simt că mă aflu în paradis, pentru că în clipa asta mă aflu într-o situație infernală.

Nu mă pot gândi decât la disputa pe care am avut-o de față cu Brady. Nu-mi ies din minte râsul ei delicat, privirea ei sfidătoare, provocatoare.

„La naiba cu îmbunătățirile!"

Femeia asta e, în mod clar, diferită. A reușit să facă ceva ce nu-i reușește oricui: să mă scoată din pepeni.

Îmi sună telefonul. „Ledger." Exact ce-mi lipsea!

Avem de lămurit ce s-a întâmplat zilele trecute, dar, tipic familiei Sharpe, n-o facem. Ascundem totul

sub afurisitul de covor, prefăcându-ne că nu s-a petrecut nimic.

Ceea ce înseamnă că are un singur motiv să mă sune.

Rotesc din umeri, bucuros că am băut ceva înainte să stau de vorbă cu el.

– Ledger.

Fără politeţuri. Nu merită.

– Auzi, tu-ţi baţi joc de mine?! întreabă el, râzând.

– Explică-te.

Mă îndepărtez de alee în căutare de intimitate.

– Eşti acolo de numai o zi şi ai anulat prima şedinţă? Isuse, Callahan. Nici măcar nu vrei să încerci?

Simt cum mă încordez cu totul, maxilar, pumni, umeri. Dar când deschid gura, vocea mea sună rece şi distantă, ştiind bine că îl enervează.

– Eu credeam că nu o să staţi cu ochii pe mine.

– Câştigă-ţi dreptul şi n-o vom face.

A băut? Nu-i stă în fire să se relaxeze în miezul săptămânii.

– Ce doreşti, Ledge?

– Ce mi-am dorit dintotdeauna. Să te comporţi ca un adult asumat şi să-ţi faci treaba. Ceea ce, evident, nu reuşeşti. Pufăie sarcastic. Cum naiba avem acelaşi tată?

Cuvintele mă izbesc în piept cu puterea unui berbec de asalt. Ne-am mai ciondănit, mai ales din pricina modului diferit în care ne-a tratat tata, şi totuşi, suntem fraţi... E încă cel mai bun prieten al meu. Sau... era. Fiecare fibră din mine se răzvrăteşte la auzul cuvintelor lui.

– O să mă prefac că n-am auzit ce ai spus, *frate*, zic printre dinţii strânşi. Şi-apoi vom începe conversaţia

de la capăt, înainte să mă înfurii, să-ţi blochez numărul de telefon şi să te-mpiedic să mă ameninţi iarăşi ca pe un copil. Inspir adânc. Deci, spune-mi, cu ce te pot ajuta?

— Încetează cu jocurile de rahat. Eşti acolo să munceşti, să dai un bun exemplu membrilor personalului, să afli la ce să ne aşteptăm din partea lor, nu să regulezi tot ce prinzi, ca un băiat de bani gata.

— Ledger, îl avertizez, termină dracului.

— De ce? Tu o să continui să te comporţi ca de obicei, aşa că la fel o să fac şi eu.

— Deci, aşa vrei să procedăm?

— Se pare că da.

— Atunci, fă bine şi verifică jurnalul de zbor al lui Silas, spun eu, referindu-mă la pilotul avionului privat al companiei. O să-ţi dezvăluie că am rămas blocat pe pistă când era programată şedinţa, din cauza fulgerelor cauzate de o furtună neaşteptată care a măturat insula. Şaizeci şi şase de minute pe pistă cu avionul oprit, mai exact. Prin urmare, am reprogramat şedinţa, care a avut loc acum două ore şi care tocmai s-a-ncheiat, nu că ţi-aş datora vreo explicaţie. La naiba! Păşesc dintr-o parte în alta a luminişului. Ledger, eu te iubesc, dar în clipa asta nu-mi place deloc de tine.

— Atunci, ştii şi tu ce sentimente m-au încercat pe mine de cincisprezece ani încoace, de când a murit mama.

Iată prăpastia. Fără subtilităţi. Fără nicio avertizare. S-a căscat, pur şi simplu, sub ochii mei.

Şi, pentru că nu mai am nimic de spus, închid telefonul fără să mai adaug o vorbă.

Apele întunecate ale oceanului se-ntind înaintea mea, valurile plescăie la mal, dar eu am maxilarul atât de încleştat, încât mă dor dinţii.

„Pe toți dracii. Mi s-a făcut lehamite de toate."

În vila din apropiere se aprinde o lumină și din spatele draperiilor trase văd mișcându-se silueta unei femei. Mă uit la ea cu mintea împrăștiată, frustrat din nou de dorința care-și face apariția lângă furia pe care o simt împotriva fratelui meu, exact ca un musafir nepoftit.

Picioarele mi se mișcă fără să gândesc. În clipa asta, nu-mi doresc decât un singur lucru. Și doar o persoană mi-l poate oferi.

Mi-am ținut promisiunea timp de douăzeci și patru de ore. Mi-am bătut recordul personal. E, totuși, un progres.

Dacă tot sunt oaia neagră, atunci e cazul să-mi câștig apelativul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Sutton

– Distanța e un lucru înțelept, șoptesc ca pentru mine, trăgându-mi maioul pe cap. Spațiul, tot un lucru înțelept. Îmi iau pantalonii scurți de pijama. Să nu mă uit la el, să nu-i studiez mâinile și nici să nu-i simt parfumul de apă de colonie e și mai înțelept. Nu de alta, dar s-au dovedit toate foarte dificile în seara asta.

Ridic capul și-mi privesc reflexia în oglinda înaltă de la podea și până la tavan, aflată în fața patului meu. Mi-am strâns părul castaniu într-un coc lejer și chipul mi-e proaspăt demachiat.

– Vorbești ca o nebună, Sutt.

Nebună de legat, ca să fim precișI.

Dar bărbatul ăsta arogant și sexy mi-a intrat la suflet și nu pare că vrea să plece de-acolo prea curând.

Soluția? Mai mult vin – da, clar – și să mă concentrez la milioanele de rapoarte, până când creierul meu obosit nu va avea de ales și va cădea pradă somnului, fără urmă de vreun gând la Callahan Sharpe. „Sper." Deschid ușa la dormitor, decisă să fac exact cum am zis, notând mintal să nu uit să-mi fac o programare la manichiură și pedichiură în spa-ul din resort. Fix cum găsesc un moment liber, ca să verific cum arată locul. Și-apoi ridic capul.

— La naiba!

Și această mică exclamație – de surpriză – este de ajuns pentru a-l face pe Callahan Sharpe să ridice o sprânceană la mine. Stă așezat în fotoliu, cu fața spre dormitorul meu, în zona comună a vilei, cu picioarele desfăcute și relaxate, un cot pe braț, un pahar de ceea ce bănuiesc a fi whisky în mână. Este îmbrăcat cu pantalonii de culoare închisă de mai devreme și cămașă, doar că acum și-a mai desfăcut încă un nasture.

Însă ce-mi atrage atenția este expresia de pe chipul lui. Intensă. Oarecum periculoasă. Concentrată.

— Ce cauți aici? Cum ai intrat? Callahan...

— Sunt proprietarul resortului. Ridică cealaltă mână, în care ține cartela de la ușă, fără să-și clintească ochii de la mine. Am acces în orice cameră vreau.

Ar trebui să mă enerveze răspunsul lui... Dar, trebuie să recunosc, mă excită. Sau poate nu e răspunsul în sine, cât e el. El mă excită. Oricum ar fi, a intrat în vila mea și acum domină spațiul de dimensiuni decente cu prezența lui, tocmai când eu încercam disperată să nu mă las afectată de el.

— Și ai decis să-ți folosești puterea pentru a intra la mine în cameră?

Ridică din umeri într-un mod care exudă o mare aroganță.

— Mi-era dor să te văd.

— De ce?

Îi văd sclipirea din ochi când coboară spre sânii vizibili sub maiou, observă sfârcurile tari care împung materialul alb, subțire, apoi îi ridică la loc și îi fixează pe ai mei.

— Pentru că îmi place să-mi fac rău singur.

— Mi-am dat seama, spun cu dezinvoltură, îndreptându-mă spre paharul meu de vin aflat pe tejghea.

Am nevoie să beau ceva, fără doar și poate.

— Ți-ai explicat limpede poziția prin tot ce ai spus și te-ai abținut în seara asta.

Ia o gură din băutură și el, mutându-și privirea spre paharul pe care-l ține în mână.

— Și care ar fi, mai exact, poziția mea?

Mă țintuiește cu privirea de chihlimbar ca într-o provocare.

— Știi ce? N-are importanță.

Mă retrag un pas, râzând înfundat, conștientă că mă aflu pe tărâmuri periculoase. Așa cum reprezintă tot ceea ce-l privește pe el, din câte se pare.

— Hai să uităm de ședința din seara asta. Și ce s-a întâmplat între noi în noaptea aceea. Totul. Cred că e mai bine pentru toți.

— Nu ești tocmai ușor de uitat, Collins.

Mai are puțin și mă regulează din priviri.

— Mă cheamă Sutton.

— Cum vrei tu, Collins. Schițează un zâmbet strâmb. Dar vreau să te întreb ceva: de câte ori ai retrăit în mintea ta noaptea petrecută împreună? Nu ți-ai dus mâna între picioare când o făceai? Nu ți-ai imaginat că te ating degetele mele?

Se mișcă în fotoliu ca să-și aranjeze erecția din ce în ce mai vizibilă.

Doar îmi arunc un ochi, deși mi-e suficient gândul și întregul meu trup reacționează.

— N-ai vrut să aflu că tu erai Johnnie. Că tu erai *el*. Ceea ce îmi spune multe despre cât și cum te-ai gândit la mine.

– Cât şi cum m-am gândit eu la tine? Clatină subtil din cap. Ne-am întâlnit în club. După care ne-am tras-o într-un mod nemaipomenit, recunosc. Pentru că amândoi ne-am dorit. Nu-mi aduc aminte să ne fi şoptit promisiuni despre mai mult decât ceea ce se întâmpla şi cu care am fost amândoi de acord.

Dau să deschid gura, apoi ezit, pentru că, de fapt, el are dreptate. Dar asta nu înseamnă că nu se putea comporta elegant. Şi, sincer? Am chef de-o ceartă, de orice care să domolească tensiunea sexuală care vibrează între noi.

– Ai fi putut să dai un telefon. Am fi intrat altfel în parteneriatul nostru profesional. Tu aveai toate cărţile în mână şi te-ai comportat ca un măgar, de parcă aş fi fost doar o jucărie pentru tine.

– Faptul că n-ai fost în stare să-ţi aduci aminte cu cine te-ai culcat nu e problema mea.

– Poftim? mă bâlbâi, nevenindu-mi să cred ce aud.

– Şi, dacă vrei să ştii, sunt mai bun decât fraţii mei.

Isuse. Deci, l-a deranjat că nu l-am recunoscut. „Foarte bine." Măcar îl supără şi pe el ceva în toată situaţia asta.

– Şi ar fi fost o greşeală să te sun, continuă când realizează că nu zic nimic.

– De ce, mă rog?

– Pentru că ai fi sfârşit sub mine sau deasupra mea – nu am preferinţe – şi cred că *asta* ar fi fost mai grav decât faptul că n-am sunat.

Jur că mi se-ntăresc sfârcurile când îl aud. Nu vreau să devin sclava cuvintelor sale, dar trupul meu deja i-a cedat.

– Nu sunt o jucărie, Callahan. Şi, mai ales, nu sunt jucăria ta.

Pufăie amuzat.

– Oh, sunt perfect conştient de asta.

– Nu aveai nicio intenţie să-mi spui că tu eşti Johnnie, nu-i aşa?

Înclină din cap, mă priveşte pieziş şi, spre surprinderea mea, incuviinţează uşor.

– Asta e tot ce voiam să ştiu.

– Poate ar fi fost o încercare să fac ce este mai bine pentru toţi, mormăie el.

– Am senzaţia că nu obişnuieşti să te gândeşti prea mult la ce e bine şi ce e rău. Ce te-a făcut să începi tocmai acum?

Mi-o ia gura pe dinainte, prea târziu înainte să realizez că am gândit cu voce tare. Dar lui îi place. Îi lansează o provocare.

Iar eu tocmai i-am lăsat spaţiu de manevră. I-am lăsat spaţiu să-mi demonstreze că, bine sau rău, dacă mă vrea, va face tot posibilul să mă aibă.

Iar dovada este însăşi prezenţa lui la mine în vilă.

Mi-am spus că n-am voie să o fac. Dacă se demonstrează că Johnnie este Callahan, trebuie să-mi ţin libidoul şi dorinţele în carantină.

Dar acum, că mă aflu în groapa leilor, fiecare fibră din corpul meu vrea ceea ce mi-am impus că nu pot avea.

– Iar presupui fără să cunoşti situaţia.

Fac un pas mai aproape.

– Ştiu că-ţi place să te foloseşti de puterea pe care o ai. Şi că nu e o presupunere.

– Nu?

— Cum am zis, ai avut trei zile la dispoziție să ridici telefonul și să mă suni. Să faci în așa fel încât să putem începe proiectul ca doi profesioniști. Nu ai făcut-o. Asta înseamnă că ai vrut să mă ții ca pe ace, în necunoștință de cauză. Ai vrut să ai la îndemână o jucărie de care să te folosești când ai tu chef.

Se mișcă pentru prima dată. Lasă paharul jos și se ridică în picioare.

— Aveam de gând să te uit. Își desface nasturele la o mânșetă, suflecând mâneca până deasupra cotului. Aveam de gând să las lucrurile să se desfășoare astfel încât să nu afli niciodată. Și-apoi cealaltă mânșetă, în timp ce eu nu-mi dezlipesc ochii de la degetele lui. Credeam c-o să-ți pot rezista. Ridică privirea și face un pas mai aproape de mine. Dar, pe toți diavolii din infern, când te-am văzut stând la masă în seara asta, Sutton, mi-am dat seama că ar fi o performanță imposibilă.

Mai face un pas spre mine. Ne desparte mai puțin de un metru. Ne privim în ochi o vreme, apoi se apleacă o clipă și cred că mă va săruta.

Tot corpul îmi vibrează cu o nevoie pe care n-o înțeleg.

— Nu pot să fac asta, Callahan, șoptesc.

Strânge din buze.

— Îmi place să-mi aud numele pe buzele tale.

— Bine. Minunat.

Mă poticnesc în cuvinte atât de simple și mă forțez să mă concentrez asupra problemei în cauză, rămânând pe poziții, în loc să-mi aduc aminte ce gust are gura lui.

— Pentru că o să-l auzi foarte des. *Când vom lucra împreună.*

Fac un pas înapoi, lovindu-mă cu fundul de masa aflată în spatele meu. Mă prind de marginile ei ca să-mi

ţin mâinile în frâu, să nu-l ating. El face un pas înainte şi se-ntinde să se joace cu o şuviţă care mi-a ieşit din coc. Îmi adun curajul să simt atingerea uşoară ca o şoaptă, dar îmi ţin respiraţia preţ de o clipă.

— Nu pot să mă culc cu şeful meu. *Cu tine.*

— Cine-a zis să ne culcăm, Sutton?

— Atunci, nu pot să mă *regulez* cu şeful meu. E mai bine?

Geme, iar sunetul pe care îl icneşte face încăperea să se cutremure.

— Ai idee cât de tare mă excită să te aud vorbind aşa?

Când se apleacă şi-şi trece buzele peste ale mele, nu opun rezistenţă. *Nu pot.* Nu la asta mă gândesc întruna de azi-dimineaţă? Să-l sărut din nou? Să-l gust din nou?

Îşi face loc cu limba printre buzele mele. Are gust de whisky şi de bărbatul pe care mi-l doresc.

Strâng marginea de granit atunci când schimbă poziţia gurii ca să ia şi mai mult din mine.

E atât de bine, încât doare în cele mai plăcute moduri. Şi, tocmai când sunt pe cale să mă pierd complet în sărutul lui, *în el*, mintea mea are un moment de claritate în ciuda corpului care m-a trădat.

— Nu pot.

Îmi dau capul într-o parte şi m-aşez cu fundul pe masă, împingându-mă-n spate ca să mă îndepărtez măcar un pic de el.

— Scuză-mă. Mi-am promis că nu se va întâmpla. Că nu voi lăsa să se întâmple.

Îşi duce palma peste obraz, cu ochii scăpărând de dorinţă.

— De ce nu?

Apoi își trece degetul pe sub tivul pantalonilor mei scurți, scoțând un ton baritonal.

— E greu să reziști când îți dorești atât de mult.

De data asta, își pune ambele palme pe coapsele mele, mângâindu-mă pe sub pantaloni cu degetele mari. Urmează forma coapsei până sus, între picioare. Îmi scapă un geamăt din instinct. Mă observă, continuând să-și miște vârful degetelor, iar eu încerc să-mi mențin o expresie indiferentă, deși centrul plăcerii mi se strânge la fiecare atingere, pentru că se simte atât de bine.

— Amândoi știm cât de mult ți-o dorești. Cât de mult *mă vrei*.

— Nemernic afurisit, mormăi, pregătindu-mă pentru următoarea atingere a degetelor sale.

— Da. *Te rog*.

Râde înfundat.

— Callahan. Nu pot.

— Și-atunci, de ce, pentru o femeie care nu vrea, îți împingi vaginul în mâna mea? mă tachinează, aplecându-se ca să-mi prindă ușor buza de jos între dinții lui și trăgând delicat de ea.

— Cred că ceea ce se întâmplă în clipa asta este un exemplu clasic de hărțuire sexuală, șoptesc, iar degetul lui alunecă direct pe sexul meu, găsindu-l ud și excitat.

Începe să-mi traseze cercuri pe clitoris.

Corpul refuză să mă mai asculte. E condus de atingerea lui, nu de rațiunea mea, care pare a deveni din ce în ce mai încețoșată cu fiecare secundă.

— Nu. Să te iau cu forța pe sus, să te lipesc de perete și să te regulez cu disperare ar fi definiția agresiunii sexuale. *Dar asta?* geme el. Este întruchiparea perfecțiunii.

– Parcă am fost doar o aventură de-o noapte pentru tine.

Penisul lui îmi atinge piciorul, amintindu-mi cât de tare și masiv este.

– Lucrurile se schimbă.

Răsuflarea mi se taie când degetul mă apasă exact la intrare și mușchii i se strâng în jur, ca și cum aș fi disperată după atingerea lui. Râde încet când simte răspunsul involuntar.

– Collins, regulează-mă.

Adâncește degetul în mine și mă lupt din toate puterile să nu reacționez în niciun fel, să nu gem de plăcere, pentru că nu ar trebui să o fac. Nu ar trebui să cedez. Cel puțin, nu fără o luptă pe cinste. Se uită în ochii mei.

– *Nu era o rugăminte.*

– Presupui că te vreau din nou.

– Nu trebuie să presupun nimic, *Collins*. Știi foarte bine că ai intrat în sala de conferințe cu o durere ușoară între picioare, că ai stat acolo cu chiloții umezi, întrebându-te care dintre noi a fost cel care te-a regulat și că n-aveai altceva în minte decât să repeți experiența.

Gem tare când își introduce două degete în mine, pe când cu cealaltă mână își desface fermoarul. Eu țin mâinile strânse pe marginea mesei, singurul punct în care corpurile noastre se ating fiind degetele lui în mine.

Mă chinui să-mi păstrez cumpătul și să nu mă las copleșită de plăcere. Să nu simt apă în gură când îi văd penisul minunat, pregătit să-mi aducă extaz.

Dar aroganța lui mă sâcâie. Gândul că se simte liber să intre la mine în vilă și că o să-i ofer ce-și dorește, fără să pun întrebări, mă irită.

Trebuie să-mi recapăt echilibrul. Aleg să mă joc cu focul.

— Eram sigură că e Ledger, spun printre gemete, ținându-mi respirația când îl simt oprindu-se.

— Ce-ai zis?

— Părea stăpân pe situație. Calculat. Dominator. Dacă m-ar fi întrebat cineva, mint eu, aș fi zis că m-am culcat cu Ledger.

Callahan mă țintuiește cu privirea, are maxilarul încordat, mușchii gâtului întinși și scoate un mârâit animalic pe care nu încerc să-l înțeleg. Își ia mâna de pe penis, mi-o înfige în păr și mă sărută cu o violență care-mi taie respirația.

Și-apoi, ținându-mi capul nemișcat, țintuindu-mă cu privirea, începe să-și miște din nou degetele, să apese, să mângâie fiecare nerv dinăuntrul meu.

— Te asigur că o să știi exact cine a fost data viitoare când te vei afla în aceeași încăpere cu frații mei. Să nu ai nicio îndoială, Collins.

— Rămâne de văzut, îl tachinez eu.

— Afurisito! exclamă Callahan, intensificându-și mișcările.

Mă cuprind valuri de plăcere.

Unul după altul. În mod repetat.

Vin neîncetat, întrecându-se, până când orgasmul mă plesnește din plin. Simt că mă furnică degetele de la picioare, pieptul mi se ridică și coboară sub efectul plăcerii care face ravagii în trupul meu.

— Spune-mi că pot să intru în tine, mârâie el printre dinți.

Chiar vreau să-mi neg asta? *Să mi-l neg pe el?*

Nu pot gândi limpede când îl simt atât de aproape, cu trupul scuturat de plăcere, dar un lucru știu sigur: am ceva ce el își dorește.

Și știu că, pentru prima dată, eu dețin puterea asupra lui.

– Eu ce câștig din asta?

– *Ce câștigi din asta?* întreabă el, dându-mi drumul la păr, făcând un pas înapoi și studiindu-mă ca și cum nu ar pricepe întrebarea.

Mă muște de buză și încuviințez.

– Mhm.

– Sex cum nu ai mai pomenit, spune el, ridicând nonșalant din umeri și mângâindu-și penisul ca și cum nu ar mai fi altceva de adăugat.

– Nu e suficient, spun, făcându-l să mijească ochii. Evident, pentru altele a fost suficient. Dacă-mi pun în pericol locul de muncă, la naiba, trebuie să-mi iasă și mie ceva.

– O să ai parte de asta. Indică spre penis, apoi spre pata de umezeală de pe pantalonii mei de pijama. Orgasm după orgasm, sex cu mine.

– Cum ziceam, nu e de-ajuns.

– Cum adică *nu e de-ajuns*?

– Nu e, pur și simplu. Dacă ești prins cu o angajată, tot un Sharpe rămâi, cu un cont în bancă pe care nu l-ai putea goli într-o viață, nici dacă ai vrea. Dar dacă sunt prinsă eu, îmi pierd slujba, posibila avansare în funcție și, dat fiind că pe aceste două aspecte contez ca să-mi permit un loc în care să trăiesc când mă întorc acasă, se pare că risc totul culcându-mă cu șeful meu. Pe când tu, nu.

— Şi-atunci, ce-ţi doreşti? O scrisoare de referinţă în cazul în care-ţi pierzi slujba? Garanţia că nu vei păţi nimic?

Pare derutat şi ar fi atât de adorabil dacă n-ar sta în faţa mea cu penisul tare ca piatra.

— Nu sunt obişnuit să fac troc ca să obţin ceva.

— Observ.

Râd încet, răguşit, sar de pe masă şi mă apropii. Îşi ţine respiraţia, crezând că-l voi săruta şi, aşa cum a făcut-o el, mă aplec şi-i şoptesc la ureche:

— Dacă vrei să ştii, m-aş simţi jignită să-ţi imaginezi că toate au vreo legătură cu banii sau o avansare în companie. Nu vreau nici una, nici alta.

„Dar îmi vreau mândria. Şi refuz să-i stau la dispoziţie când şi cum vrea el. Lipsită de putere."

— Atunci, ce...! spune şi eu mă-ndrept spre dormitor. Unde te duci?

Mă-ntorc spre el şi-i zâmbesc.

— Îţi ofer timp să găseşti răspunsul corect, Callahan.

Rânjesc, încă nesigură pe picioare de la orgasm, îmi aplec ochii spre penisul lui, apoi îi ridic şi îl privesc.

— Noapte bună, şefu'.

— Stai. *Ce?*

Pare oripilat.

— Mie mi s-a părut suficient de rece apa de la duş, spun eu.

De data asta, când mă întorc cu spatele, mă asigur că unduiesc mai abitir din şolduri înainte de a intra în dormitor, închizând uşa după mine.

Nu cred să mai fi fost vreodată obligat Callahan Sharpe să facă un efort pentru a avea o femeie. Mi-a spus-o din prima noapte.

Dacă contez pentru el, își va da seama.

Îl aud cum bombăne o înjurătură dincolo de ușă și nu-mi mai trebuie altă confirmare. Nu m-aș fi împotrivit niciodată lui Clint așa cum m-am împotrivit lui Callahan. „Îmi place noua mea versiune, mai puternică."

Cad lată pe pat, zâmbind larg, cu trupul vibrând de anticipare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Sutton

Cafea.

E primul meu gând când cobor, împiedicându-mă, din pat.

Callahan

Este al doilea gând.

Seara trecută a fost... frustrantă, sexy, neașteptată... Mi-a dat curaj. Da, am reușit să mă țin de promisiune, dar visele mi-au arătat cu minuțiozitate ce am ratat. Din plin.

Iar acum, îmi trebuie neapărat o cafea înainte să mă duc la biroul pe care mi l-au desemnat și să încep „oficial" programul la Ocean's Edge.

Dar întrebarea rămâne: care este de fapt răspunsul potrivit?

Ce-mi poate oferi Callahan ca să fie suficient să risc tot ce aș putea realiza aici?

Sau poate e mai mult un fel de exercițiu pentru el, să-l fac să nu mă considere genul de femeie care înclină spre aventurile de-o noapte. În definitiv, vom lucra împreună și am nevoie să mă respecte, să mă considere egala lui. Ceea ce nu e posibil dacă îmi desfac picioarele fără ezitare la prima noastră întâlnire și apoi cedez din nou, nu la multă vreme după aceea.

Nu sunt atât de naivă încât să-mi imaginez că timpul petrecut împreună va însemna altceva decât sex *sălbatic*, cum i-a zis Lizzy, dar dacă e obligat să-şi câştige dreptul, poate atunci nu îi va fi la fel de indiferent ce se va întâmpla dacă ne descoperă cineva.

Pentru că trebuie neapărat să rămână un secret, altfel Roz mă dă afară pe loc, ştiind că am riscat o posibilitate de viitoare colaborare cu Sharpe International.

„Roz."

Isuse.

M-ar omori dac-ar şti. Ce-i cu mine? Nici măcar nu ar trebui să-mi treacă prin cap să risc totul pentru sex.

Bănuiesc că o să am timp să-mi răspund la întrebare, în vreme ce el va reflecta la răspunsul pe care mi-l datorează.

În plus, s-ar putea dovedi amuzant. Un flirt inocent. Multă dorinţă, tot la fel de mult nimic la schimb. La naiba, noi doi am trecut direct la desert. Poate un pic de joacă de-a şoarecele şi pisica nu ne va prinde rău pentru o vreme.

Oare e greu să doreşti şi să nu ai? La naiba, da. Dar cred că merită.

Şi cum o să se comporte Callahan cu mine azi, după ce aseară i-am tras clapa şi l-am lăsat, la propriu, pe uscat? Pun pariu că nu i s-a mai întâmplat până acum.

Şi, mai rău de-atât, cât de greu îmi va fi să mă concentrez cu el prin apropiere? Mă frec la ochi ca să-ndepărtez somnolenţa şi ies din dormitor, apoi tresar şi mă opresc când aud sunetul unei linguriţe învârtindu-se într-o cană.

Chiar acolo, în bucătăria de la vila mea, îl văd pe Callahan. Cu nimic pe el în afară de o pereche de pantaloni scurți și încălțăminte de alergare. Are părul ud, buclele ciufulite în toate direcțiile, iar mușchii spatelui i se contractă sub piele, în timp ce-și pregătește cana de cafea.

– Aăă... Ce faci aici?

Nedumerit de tonul vocii mele, Callahan urmărește firișca cum se scurge în ceașca lui.

– Fac cafea. A mai rămas în cana aparatului dacă vrei și tu, spune ca și cum nu ar fi nimic mai firesc pe lume.

– Nu asta am întrebat.

Callahan se întoarce și mă privește pentru prima dată. Isuse. „Pe bune?" După o lungă noapte de nesomn, în care m-am gândit numai la el, așa mă întâmpină?

Obrajii îmbujorați de la alergat sau vreun antrenament, bănuiesc eu. Iar urma de umezeală în formă de „v" de pe pantalonii lui îmi întărește bănuiala. Pantalonii dincolo de elasticul cărora i se ițește, sau poate nu, vârful penisului.

– Scuze. Eram cu mintea în altă parte.

Rânjește la mine, dându-mi de înțeles că știe exact ce mi-a distras atenția și că a făcut-o special.

– Poți să repeți întrebarea, Sutton?

– Asta e camera mea. Vila. Zi-i cum vrei.

– Nu e o întrebare.

– Evident.

– Așa, și problema ta care este?

Se sprijină de blatul din spatele lui și ia o gură de cafea. Sâsâie când îl frige, dar continuă să mă privească în ochi pe deasupra marginii cănii.

— Că te afli aici. Că-ți faci cafea ca și cum...

— Ca și cum locul ăsta ar fi al meu?

Rânjetul pe care îl afișează este cât se poate de șiret.

— Mhm... Nu e frumos.

— Mie mi s-a părut ingenios.

— Nu.

— Atunci, cel puțin fermecător.

Scot un oftat exasperat. Mai întâi, vine la mine drept Callahan cel sexy și dominator. Apoi, Callahan cel rațional, Callahan o-să-mă-prefac-că-nu-sunt-Johnnie-Walker. Iar acum, mi-l prezintă pe Callahan-cel-jucăuș-ca-un-puștan. Iar eu nu vreau să fie niciun Callahan, pentru că e al naibii de seducător.

— Fie că locul îți aparține sau nu, trebuie să știi că nu ai niciun drept să vii aici ca la tine acasă.

El indică spre cealaltă cameră din vilă.

— Dat fiind că aceea e camera mea, se presupune că am toate drepturile să mă comport ca la mine acasă.

— Poftim?

Pe buze îi apare o umbră de surâs.

— Și fix asta intenționez să fac.

— Răspunde-mi la întrebare, mârâi eu printre dinți, încercând să nu mi se mai pară atât de fermecător, seducător și atrăgător tot ce zice el.

— Acolo este camera mea. Ridică dezinvolt din umeri. Ceea ce înseamnă că asta e sufrageria noastră comună, prin urmare, am toate drepturile să mă comport ca acasă la mine. Corect?

— Nu. Nu e posibil.

– Sunt foarte sigur că așa este. Ori am dreptate eu, ori cineva va fi tare furios că hainele mele se află în dulapul lui sau al ei.

– Nu. Lucrurile tale nu erau acolo aseară.

– Observ că-ți place foarte mult cuvântul ăsta.

– Ce cuvânt? întreb derutată, pentru că a schimbat brusc subiectul.

– *Nu*.

– Nu, nu știu.

Zâmbetul i se lărgește.

– Ar trebui să înveți să folosești mai des cuvântul *da*. Se zice că a spune *da* plăcerii te ajută să trăiești o viață mai lungă și mai fericită.

– Te crezi simpatic, nu-i așa?

– Nu mă cred, știu că sunt. Deși aș prefera atrăgător, superb sau devastator. Cred că sunt cuvintele care m-ar prinde cel mai bine, nu?

Stau și mă uit la el, cu rânjetul lui de diavol și mușchii abdominali ireali, și realizez că runda asta a câștigat-o el. Cu poantele sale ridicole și zâmbetul de mielușel.

– Iar eu cred că trebuie să-mi explici de ce locuiești în vila mea.

– În a mea s-a stricat aerul condiționat.

– Deschide o fereastră, spun eu sec.

– Erai atât de ocupată aseară să mă dorești, încât ai presupus de la tine putere c-aș fi aici de dragul plăcerii. De parcă aș fi jucăria ta sexuală, deși termenul este jignitor în prea multe sensuri, așa că hai mai bine să nu-l folosim. Ia o gură de cafea, peste măsură de încântat de teatrul pe care îl pune în scenă în clipa asta. Ah, am uitat să te-ntreb, continuă el.

— Ce să mă întrebi?

— Ce gust au regretele tale de dimineață?

— Regretele mele? râd eu. Despre ce vorbești?

— Despre regretele care te-au încercat după ce ai plecat aseară. Regretele pe care le-ai simțit când te-ai băgat singură în pat, când aș fi putut fi cu tine. Își linge buza inferioară. Mai ales când știi ce bine poate fi.

— Ce bine poate fi ce?

— Sexul.

Ochii îi sclipesc insinuant. Lasă ceașca de cafea jos, încrucișându-și brațele pe piept. Și, evident, ochii mei se duc imediat la bicepșii care i se flexează de la mișcare, dar apoi îl aud continuând:

— Cu mine.

Se îndreaptă spre aparatul de cafea și toarnă într-o altă cană, pe care apoi mi-o întinde. Mă uit la cana care trebuie să reprezinte o ofrandă de pace, dar în care nu mă-ncred câtuși de puțin, nici cât vârful acului.

— E doar cafea, spune el.

— E doar cafea de la tine, totuși.

O pune pe blatul alăturat și face un pas înapoi, frecându-și palma pe maxilarul nebărbierit.

— O să fie o problemă? Să lucrăm împreună când tu mă dorești cu disperare?

— Bănuiesc că ar trebui să-ți pui aceeași întrebare.

Mă așez în fața lui, încât atunci când expir sfârcurile tari să mi se frece de pieptul lui.

— O să lucrăm împreună de dimineața până seara, zi după zi, iar acum vom împărți și același spațiu de locuit.

Mă dau înapoi suficient cât să-i pot trece degetul pe centrul pieptului. Mușchii abdominali i se încordează și-l simt că-și ține respirația.

– Se pare că te-ai băgat singur în belele, nu-i așa, Callahan?

– Mi-ai pus o întrebare la care mi-e imposibil să răspund.

Se-ntinde să mă apuce de șold, dar îi prind încheietura din zbor.

– Poate nu ești obișnuit să trebuiască să transpiri pentru ceva ce merită, murmur cu buzele la milimetri de ale lui, trupurile vibrând de nevoie și dorință. Răspunde-mi la întrebare și sunt a ta.

Geme și-și eliberează încheietura din mâna mea, apucându-mă de fund ca să mă lipească de el, pentru a-i simți erecția tare și lungă.

– Nu e un foc cu care vrei să te joci, șoptește el, iar respirația caldă îmi mângâie buzele.

– Poate abia aștept să mă ard.

Mă țintuiește din priviri.

– Deci, așa vrei să joci, hm? Să-mi provoci erecții, să-mi testezi limitele și să mi le refuzi?

– Dar sunt aici. A ta, pregătită să mă iei.

Respirăm la unison, lăsând cuvintele să se aștearnă între noi. Ochii i se întunecă, corpul se tensionează.

– Însă întrebarea rămâne: eu ce câștig din asta?

Îmi ia mâna și mi-o pune peste penisul pe care tocmai i-l admiram prin pantalonii scurți.

– Cred că e un răspuns care spune totul.

Simt cum dorința mi se trezește la viață (de parcă ar fi dispărut vreodată). Se uită la mine într-un mod care mă face să uit să respir.

Mă retrag rapid un pas, pentru că trebuie să mă îndepărtez de lângă bărbatul care-mi întunecă mințile. Iau cafeaua și mă îndrept spre mobilierul de bucătărie. Adaug prea multă frișcă. Apoi zahăr, după ce adăugasem deja o dată. Orice, numai să-mi țin mâinile ocupate ca să nu se-ntindă după el.

— Te joci un joc periculos cu mine, Collins, spune Callahan, țâțâind atât de dominator și sexy, încât mă face să-mi imaginez cum s-ar putea auzi la mine în dormitor.

— Am senzația că ești obișnuit să te joci.

Îi simt căldura trupului pe spate, mirosul pielii lui și fierbințeala respirației pe umăr atunci când își apropie gura de urechea mea.

— De obicei, nu mă joc. Nu e nevoie s-o fac. Iau ceea ce-mi doresc... Dar o să mă joc de data asta. Doar acum. O să mă joc, pentru că tu ai putea fi singurul punct luminos pentru mine în afurisitul ăsta de loc. Cunosc gustul premiului și, la naiba, merită așteptarea. Îmi trece un braț prin față și mă strânge. Dar să nu zici că nu te-am avertizat: nu sunt un om răbdător, mai ales când ce-mi doresc este atât de senzual și aproape.

Apoi, îmi trasează o linie cu limba pe gât, se retrage și iese pe ușa vilei.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Callahan

„Tocmai mi-am făcut-o cu mâna mea, nu-i așa?"

Întrebarea mi se repetă în minte în timp ce traversez proprietatea. A ținut cadența, dat fiind că am ieșit a doua oară la alergat în tot atâtea ore.

Dar trebuia să scap din vila aia. Departe de Sutton și de toate lucrurile care până acum nu mi se păreau atrăgătoare – părul ciufulit, urmele pernei pe obraz, vocea răgușită și somnoroasă – și care s-au transformat după doar o afurisită de dimineață. Departe de maioul ei catifelat și transparent prin care i se întrevedeau sfârcurile, departe de întrebarea la care n-am nicio idee afurisită de răspuns.

Corecție. Știu răspunsul. Sex fierbinte. Sex de neuitat. Sex nesfârșit.

Ar fi un răspuns suficient de bun pentru majoritatea femeilor care au avut plăcerea de a-l experimenta cu mine. Fiecare femeie, mai puțin ea. Știu de ce mă atrage, pentru că ar atrage orice bărbat, dar nu pricep de ce mi se pare atât de irezistibilă.

Să mi se spună nu.

Să fiu provocat.

Să fiu nevoit să depun eforturi pentru ceva ce înainte nu a necesitat niciunul.

Când am intrat în suită în prima noapte, nu-mi doream altceva decât sex cu femeia care m-a intrigat atât de provocatoare, la Club Coquette. Iar acum am tras sforile încât, practic, locuiesc cu ea, mă văd cu ea și mă las ispitit de ea în fiecare nenorocită de zi.

Sigur e ceva în neregulă cu mine, pentru că răspunsul la propria-mi întrebare este *da, da, chiar mi-am făcut-o cu mâna mea.*

Altfel, nu pricep. Nu are niciun gram de logică. Căci, dacă ceva nu e greșit cu mine, înseamnă că atunci am înnebunit. Am avut-o. Am dorit-o. Mi-am jurat că n-o să mă mai ating de ea. Iar acum sunt hotărât să o am din nou.

Poftim.

Am spus-o. *(Din nou.)*

Și-acum? Ce fac?

Cel mai logic ar fi să-i răspund la afurisita de întrebare. Problema e că nu știu care-i răspunsul. Nu-i pot promite că o va promova Roz, pentru că nu stă în puterea mea. Nu-i pot oferi un post la S.I.N., asta ar însemna că a ajuns într-o poziție superioară doar pentru că s-a culcat cu mine. Nu vreau să-i dau bani și oricum a zis că nu-i vrea.

Și-atunci, ce naiba dorește? Care e perspectiva ei? Mă vrea la fel de mult pe cât o fac și eu. Nu dorința e problema. Ci de ce și cum. Al naibii să fiu dacă știu cum s-o satisfac ca s-o fac a mea.

În orice altă situație, aș crede că încearcă să mă ducă cu zăhărelul, dar nu e vorba despre asta acum. Ea vorbește foarte serios.

„Cum dracului ies din încurcătura asta?"

Mai iau o gură de cafea și ridic cana în semn de salut spre un membru al personalului care vine din direcția în care mă îndrept eu.

Deci, da, o să joc jocul, dar voi adăuga și eu condițiile mele. În definitiv, orice negociere bună are nevoie de doi oponenți. Nu e singura care poate pipăi și ademeni, pentru ca mai apoi să se oprească.

Oricum sunt disperat, așa că mai bine mă afund până la urechi. Dacă e să sufăr eu, să sufere și ea, atunci.

— Bună dimineața, mă adresez nimănui în mod deosebit, atunci când intru în spațiul de birouri și mă îndrept spre cel personal.

Îmi țin ochii în telefon, prefăcându-mă că citesc un mesaj extrem de important. Știu că Sutton e acolo, îi simt parfumul și ochii pe mine, dar nu ridic privirea, nici n-o bag în seamă.

Dacă am învățat ceva, e că cel mai bun mod pentru a te face dorit este să ignori persoana respectivă.

Vrea joacă? Îi arăt eu joacă.

Se aud șoapte de salut când mă așez la birou. Nu durează mai mult de câteva secunde și temerile să nu se supere șeful fac loc din nou vorbăriei cu fiecare minut ce trece.

— Deci, ăsta este planul? se aude Brady întrebând de undeva din afara biroului meu.

— Să înțeleg din tonul tău că nu-ți place? spune Sutton.

— Nu că nu-mi place, dă el înapoi. Încerc să-mi dau seama cum e posibil să bifăm toate sarcinile din lista pe care ai lipit-o de peretele din spatele tău și care e lungă de kilometri întregi, când putem să ieșim la plimbări și să facem toate chestiile *astea*.

— *Chestiile* astea sunt ceea ce va face să iasă în evidență Ocean's Edge ca să devină mai atractiv. Mai întâi, trebuie să văd cu ochii mei ce oferă ceilalți și noi nu. Abia după aceea, putem aduce îmbunătățirile necesare.

— Și planul tău este să le faci pe toate în două luni, așa cum ai stabilit, și să reușești să transformi bestia asta? spune cu îndoială în voce și mi-ar plăcea să-i văd expresia lui Sutton, care sigur clatină din cap în defensivă.

— Brady, situația financiară nu se poate schimba în două luni. O știm amândoi. Dar în timpul acesta, vom pune la punct un plan de care să te folosești ca să poți munci pe o bază solidă. Personalul ar trebui să fie mai mulțumit cu noua schemă de salarizare pe care le-o oferim, dotările ne vor permite să devenim mai competitivi față de celelalte resorturi, va avea loc o transformare în estetică și va fi pus în mișcare un plan de marketing mai îndrăzneț și mai atractiv.

O vreme nu se mai aude nimic, ca și cum ar face ceva, apoi continuă:

— Aproape toate aceste lucruri se pot realiza de aici, din scaunul pe care stau eu acum, dar nu și partea cu facilitățile. Pe aceea trebuie să o experimentez ca să pot face o comparație cu ce avem noi.

— Nu era intenția mea să te pun la îndoială, se aude Brady.

— Știu că nu, zice Sutton și simt din vocea ei că îi zâmbește liniștitor. Nu mă deranjează să fiu contestată și pusă la îndoială. Nu face decât să contribuie la succesul remodernizării, s-o transforme într-un succes mai mare. Să nu-ți faci niciodată griji în legătură cu asta.

Se pricepe la oameni. Îi citește, intuiește că Brady se îngrijorează să n-o fi călcat cumva pe bătături. Nu toată lumea e capabilă de asta.

Brady ocoleşte biroul ca să se ducă lângă ea, bănuitor, pentru că nu-l mai văd.

— Te uiţi pe site-ul acela?

— Nu. Am făcut o verificare încrucişată a listelor, vreo zece, cu ce era mai atrăgător, şi am organizat atracţiile care apar cel mai adesea. M-am gândit că astfel îmi voi da seama mai uşor ce caută oamenii când vizitează insula.

— O mişcare inteligentă.

— Uite lista cu ce mi-a rezultat până acum.

Brady murmură aprobator.

— Pe asta aş fi ales-o şi eu. Dar aceasta de ce este evidenţiată?

— Pentru că pentru aceea, prietene, e nevoie de bilet de acces, şi am toate intenţiile să fac rost de unul.

— La Tărâmul Aventura-de-o-noapte?

Nici nu termină bine de vorbit, că m-am ridicat de pe scaun şi-am intrat cu un aer degajat la ei în birou, mâinile în buzunar ca să nu observe că sunt strânse în pumn.

— Despre ce e vorba? întreb eu.

— Sutton vrea să fie cobaiul nostru şi să încerce cele mai bine cotate atracţii de pe insulă ca să putem alege şi să oferim mai apoi ce-i mai bun din ce-i mai bun. Inclusiv o noapte pentru persoane singure la Isla del Mar.

O noapte pentru persoane singure?

— Ah. Credeam că am înţeles eu greşit, murmur.

— Ai înţeles foarte bine, spune Sutton cam prea entuziastă.

Mă-ntorc spre ea, observ cascada de păr pe umeri şi cămaşa roz închis, dar zâmbetul pe care-l afişează şi

privirea ei sunt cele care îmi atrag atenția. Are un aer mucalit. Amuzat.

— Brady i-a dat numele *Aventura de o noapte*. Cam așa i se spune prin comentarii.

Strâng din buze și încuviințez.

— Credeam că am stabilit clar că ținta noastră sunt clienții din clasa superioară. Iar *Aventura de o noapte* nu denotă niciun pic de clasă, Sutton.

Își îndreaptă spatele. Da, tocmai am insultat-o pe ea, dar și pe mine, doar ca să-i captez atenția.

Și a funcționat.

Ochii îi scapără de furie.

— Sunt perfect conștientă către ce segment de piață țintește modernizarea. Dar piața, oamenii singuri, tinerii de bani gata care se urcă în avionul privat și vin aici să arunce cu banii lui tati pe vacanțe de afișat pe Instagram se opresc și la atracțiile de genul în drum spre destinație.

— Scopul tău? întreb eu.

— Scopul meu este să avem un club ca acesta în resort, dat fiind că gradul de ocupare nu a mai depășit cincizeci la sută de când cei de la Isla del Mar au deschis clubul pentru persoane singure anul trecut. Și, din câte am aflat de la managerul lor azi-dimineață, copiii de bani gata dispuși să cheltuie banii lui tati se duc acolo pentru că n-au unde altundeva pe insulă. Și aș paria că este vorba de clientelă care-și dorește o locație luxoasă. Că vor să meargă în locurile unde pot beneficia de servicii speciale la cumpărarea unei sticle întregi și de corzi de catifea într-o secțiune VIP, fix ca la ei acasă. Că vor să fie tratați ca aristocrații și să se poată distra fără să fie obligați să se amestece cu plebea.

— Aici suntem în Caraibe, nu în Manhattan.

— Asta este ceea ce vor și se vor duce la cine oferă ce-și doresc.

Se sprijină cu spatele de spetează scaunului, încrucișându-și brațele la piept.

— Și? întreb eu.

— Și noi avem un club care le-ar putea oferi asta. Îl dichisim. Reducem accesul persoanelor care nu sunt oaspeții resortului, putem pune locurile disponibile la loterie sau ceva asemănător, pentru că, după cum știi prea bine, atunci când ceva devine greu de obținut, oamenii și-l doresc mai mult. Nu-i așa? întreabă ea, ridicând o singură sprânceană ca să-și sublinieze cuvintele.

— Pentru unii, da.

Mă sprijin de mânerul ușii, perfect conștient că are dreptate.

— Uneori, aparența dă naștere unei dorințe mai puternice decât a-ți satisface dorința în sine, spune ea.

— Iar alteori, nu merită timpul sau deranjul, spun eu, întorcându-mă s-o privesc în ochi.

Ridică din bărbie la mine a sfidare, cu un zâmbet arogant pe buzele dulci.

— Funcționează. Am văzut-o cu ochii mei la un alt resort despre care m-am interesat.

— Acesta este într-adevăr planul tău? Să-i ispitești cu aparențele?

— Da. Zâmbetul i se lărgește. Și apoi, să trag linie și să mă-ntreb dacă ceea ce le oferim noi la Ocean's Edge este suficient. *Ce au de câștigat?* Ce le dăruiesc toate atracțiile și excursiile astfel încât să decidă să vină la noi?

Trebuie să mă conving să mă uit în altă parte. Să nu sfidez ce văd în ochii ei, ce insinuează vorbele ei, altfel Brady și toată lumea de aici își vor da seama ce îmi

doresc cu adevărat: să-i regulez gura și buzele care nu tac și continuă să-mi lanseze provocări.

Dar rămân nemișcat, privind-o țintă în ochi.

— *Ce au de câștigat din asta?*

— Da, spune dinadins cu calm, reținându-și cu greu un zâmbet.

— Distracție. Amintiri. Ceva neconvențional. *Să simtă că trăiesc.* Ridic din sprânceană. Aș zice că toate reprezintă ceva ce ar mulțumi pe aproape toată lumea.

— Dar sunt oameni care-și doresc mai mult decât să fie mulțumiți.

O vreme se lasă tăcerea. Iar mie îmi vine să-i șterg rânjetul de pe buze cu un sărut, dar, din fericire, Brady profită de ocazie și rupe vraja.

— Știu că nu sunt luceafărul de pe cer, dar pe mine m-ați pierdut. Încă vorbim de Isla del Mar și Aventura de o noapte sau am trecut la altceva și nu mi-am dat seama?

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre fereastră, cu mâinile înfundate în buzunare. Mi-e mai ușor să urmăresc cuplul care se-ndreaptă spre plajă decât să mă uit la ei doi.

Afurisita de Sutton.

— Despre club discutăm, Brady. Nu-ți face griji. Sutton vorbește uneori în metafore pe care bărbații nu le înțeleg.

Mă-ntorc spre ei cu un zâmbet strălucitor și îngâmfat.

— Iar dacă tot ești atât de certă că planul de a ne îmbunătăți clubul funcționează, atunci nu mai e nevoie să te duci acolo și să fii nevoită să înghiți replici siropoase de agățat și boșorogi beți care se dau în stambă. Sunt mai mult ca sigur că timpul tău ar fi investit mai

eficient dacă rămâi aici cu Brady, să lucrați la cifre și proiecții, astfel încât să transformați ideile în realitate.

Îmi îndrept privirea de la ea spre Brady și salut cu o aplecare a capului înainte de a ieși din încăpere pentru a mă duce înapoi la mine în birou.

Să crezi tu că mergi la Aventura de o noapte.

De parcă aș lăsa-o să umble sigură pe-acolo, să se uite alți bărbați la ea sau să o atingă, ori să-și dorească ceva ce eu nu pot avea.

Îmi ia câteva secunde să-mi potolesc... nu știu exact ce – „furia, frustrarea, uimirea?" – înainte ca cifrele de pe monitorul laptopului din fața mea să capete din nou sens.

Cifre. Partea care îi plăcea tatei și pe care eu o uram. Ne-am fi certat. Lui îi plăcea să o ia cu începutul și apoi să ajungă la final. Mie îmi plăcea să iau rezultatul final și să dibui calea înapoi spre început. Mereu ne certam din cauza asta. Se sfârșea întotdeauna cu mine ieșind ca o furtună pe ușă, în timp ce Ledger și Ford rămâneau să-l potolească, făcând lucrurile cum voia el.

Apoi mă suna câteva ore mai târziu. Îmi ținea o predică despre cum nu e nevoie să reinventez eu roata, urmată de o rugăminte-poruncă să nu mă mai împotrivesc sistemului data viitoare. Apoi urmau scuze care nu sunau niciodată a scuze, în stilul Maxton Sharpe, și invitația să ne vedem mai târziu pe terenul de golf.

Mă las pe spetează, zâmbind amintirii. Deși au trecut atâtea luni, tot mă doare că nu mă mai sună, că dinamica pe care doar noi doi o aveam nu va mai exista niciodată. Dar zâmbetul ajunge mai ușor pe buze acum, amintirile nu mai sunt atât de greu de retrăit.

Știu că frații mei îmi împărtășesc durerea, pe lângă resentimente pe care le înțeleg, dar cărora nu am reușit să le pun capăt. Ceea ce a făcut tatăl nostru n-a fost

corect – până și eu știu asta – dar nimic nu-l abătea din cale pe Maxton Sharpe, bun sau rău, oricum ar fi fost. Singura mea speranță este că vor înțelege, cu vremea, că poate este ceea ce avea el nevoie.

Și că tot ce-am încercat a fost să-l fac fericit.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Callahan

Cu zece ani în urmă

— Stai. Vrei să spui că e vina noastră? spune Ledger exasperat şi frustrat, în vreme ce toţi trei stăm în faţa tatei.

N-ai voie să nu te prezinţi când eşti chemat de Maxton Sharpe.

Nu că aş vrea, la naiba.

Mai ales acum.

— Spun că el este fratele vostru mai mic şi e responsabilitatea lui Ford şi a ta să aveţi grijă unul de celălalt, zice tata.

— Fratele mai mic cu cinci minute, tată, spune Ledger.

— Exact. Suntem toţi de-o vârstă, zice Ford, uitându-se spre mine. Te iubesc, omule, dar rahaturile tale sunt ale tale şi eu m-am săturat. Refuz să mă las târât în asta.

Eu aprob din cap. E tot ce reuşesc, pentru că gândul îmi stă la ce urmează după şedinţă. La furia pe care tata o va dezlănţui asupra mea sau cu care mă va ameninţa, ceea ce este mult mai rău decât dispreţul fraţilor mei.

– Sunteți o familie. Și-ntr-o bună zi, vă veți avea doar unul pe celălalt. Așa că, da, este responsabilitatea noastră să-l ridicați pe celălalt și să-l sprijiniți atunci când greșește.

– Așa e, se apără Ford, suntem o familie. Și, uneori, când cineva din familie greșește pentru că e prea ocupat să petreacă și să reguleze, îi lași să greșească și să-nvețe pe propria piele, nu-l cocoloșești ca pe un copil.

– Tată, în apărarea lor, îi întrerup eu, deși ar fi spre binele meu să-mi tacă fleanca, nu e corect să dai vina pe ei pentru...

– Vedeți? spune tata, arătând spre mine. Așa ar trebui să faceți. Să-l apărați, la fel cum el vă apără în clipa asta. Asta face o familie.

– Cu tot respectul, domnule, spune Ledger, fără să reușească să-și mascheze prea bine batjocura din ton. Unde era lecția asta de viață când am picat eu la facultate? Din câte-mi amintesc, cuvintele tale au fost *nu deveni o rușine pentru numele Sharpe*. Și, dacă nu sunt în stare să-mi rezolv singur problemele, pot uita cum mă cheamă. Privirea i se răcește. Pentru că, în clipa asta, urechile mele aud cu totul altceva.

– Vă iubesc în egală măsură și vă tratez pe toți la fel, spune el, dar niciunul dintre noi nu-l crede.

Nici măcar el.

– Ba nu, spune Ledger furios. Dacă eu sau Ford am fi renunțat la studiile la Wharton, ne-ai fi luat la șuturi și ne-ai fi amenințat că ne dezmoștenești. Și am fi ascultat a nu știu câta predică despre cum *nimeni nu-l face de rușine pe Maxton Sharpe*. Dar acum, nu. E vorba de Callahan, care nu greșește niciodată în ochii tăi.

Stau acolo mai mult decât rușinat, urând să simt cum greutatea care mi s-a luat de pe suflet când am

renunțat la Wharton se adună la loc, secundă după secundă, cu fiecare cuvânt pe care îl spun frații mei.

Privirea tatei se îngreunează.

— Până mâine-dimineață vreau să vă găsesc notele actualizate pe biroul meu.

— Vrei să zici notele mele și ale lui Ledger, nu-i așa? întreabă Ford. Și lui Callahan ce-i ceri ca să-și mențină privilegiile și prestigiul în familie și companie?

— Cred că mă pot ocupa singur de fiul meu, spune el, lăsând să se înțeleagă că discuția s-a încheiat. Ridică din sprâncene, invitându-i să-l contrazică, dar nici Ledger, nici Ford, n-o fac. Puteți pleca.

Oftăm ușurați toți trei.

— Callahan, tu stai jos.

„Rahat."

Dar bănuiesc c-o merit, ținând cont că eu sunt cel care a renunțat la cea mai bună școală de afaceri din țară. O școală unde frații mei – egalii mei – sunt fruntași.

Greutatea privirii sale, în timp ce așteaptă ca încăperea să se elibereze, mă umple de neliniște.

Ușa se închide cu un clinchet. Groaza mă lovește din plin.

— Acum, explică!

Două cuvinte, infinite răspunsuri.

— Eu nu pot învăța așa, tată. Decât să mai citesc vreun manual sau să mai completez o foaie de calcul, mai bine îmi scot ochii.

— Cam dramatic, nu crezi, fiule?

— Eu sunt practic, tată. Așa am fost mereu. Școala aia e o lecție a futilității, unde înveți cum să perii orgoliul profesorilor, să le aplauzi măreția ca să fii considerat un

as la cursul lor. De ce să fiu obligat să înghit date și statistici când pot ieși în lume ca să le creez pe ale mele?

— Pentru că ai nevoie de o bază solidă. De o structură și de...

— Dă-o dracului de structură, spun, tresărind în așteptarea dojenii, dar când îl privesc, spre uimirea mea, îl văd zâmbind afectuos.

— *Ești exact ca ea.*

Nu-ntreb care ea, pentru că știu la cine se referă. *Mama.*

— Era spontană, ura convențiile și contesta adesea sistemul. Era...

Am mai auzit toate astea, dar îl las să vorbească. Cunosc fiecare cuvânt pe care-l va spune și adjectivele pe care le va folosi ca să o descrie, așa cum știu că ochii i se vor umple cu lacrimi pe care doar pentru ea le plânge.

În ciuda faptului că după moartea ei a avut mai mult decât o companioană, mama a fost iubirea vieții lui. Am convingerea că nu a putut trece niciodată peste moartea ei și că, uneori, se uită la mine ca să o regăsească pe ea.

Ea era slăbiciunea lui.

Iar acum, sunt eu.

— Ți-aș spune că e inacceptabil să abandonezi studiile, Callahan, dar știu că mi-aș răci gura degeaba. Opiniile mele te lasă rece și nu-ți pasă că moștenirea Sharpe a prins o nouă conotație la Wharton. *Și nu este o conotație pozitivă*. Oftează din rărunchi, sprijinindu-se de spetează scaunului și mă țintuiește cu privirea. M-am gândit cum o să mă descurc cu totul, cu tine. M-am întrebat ce fel de lecție ți-aș da permițându-ți să abandonezi studiile. Ce ai de zis în apărarea ta?

Îi înfrunt privirea tatei. Este dur cu noi și are așteptări mari de la băieții săi. Numele și moștenirea sunt totul pentru el, așa că nu ne este permis niciunuia dintre noi să greșim.

Dar Ledger are dreptate. Când s-a luptat cu așteptările, îndatoririle de soldat Sharpe și cursurile la facultate, tata nu i-a dat dovadă de milă sau înțelegere. Nu l-a slăbit un moment, i-a spus vorbe grele, i-a reproșat că e o dezamăgire, l-a amenințat că-și va pierde locul în dinastia Sharpe. Eu și Ford ne-am făcut griji pentru el. Pentru sănătatea lui mintală. Pentru starea sa psihică.

Dar tratamentul dur este ceea ce l-a făcut să se scuture și să ajungă în prezent în fruntea clasei noastre. Eșecul nu este o opțiune.

Ledger este bucățică ruptă din tata. Să fie motivul pentru care el nu acceptă să fim mai prejos?

Mi se aplică și mie regula? Mi se oferă mai multă libertate pentru că semăn cel mai tare cu mama?

Și Ford? El e un pic din amândoi, așa că tata e aspru în anumite privințe, mai puțin în altele. Să-l fi lăsat pe fiul mijlociu undeva pe un tărâm al nimănui, întrebându-se de fiecare dată cărei părți aparține?

Ne iubește pe toți. Fără niciun dubiu. Dar ne iubește în moduri atât de diferite, încât uneori e nedrept.

Problema? Exact ca acum, sunt mult prea afurisit de recunoscător că nu are și de la mine aceleași așteptări, așa că îmi țin gura închisă și zâmbesc.

— Deci? întreabă el.

Îmi trec palmele peste mușchii pulpelor, gândindu-mă la prostia recentă și, de fapt, la toate tâmpeniile pe care le-am făcut.

— Nu e nimic de adăugat. N-o să-ți cer scuze că sunt eu, tată. Nu o să te pup în fund și nici n-o să te

implor să mă ierți că te-am dezamăgit. Sunt ceea ce sunt. Un Sharpe care nu se ridică la înălțimea așteptărilor. Trăiesc conform propriilor standarde, bune sau rele. Așa sunt eu.

Strâmbă din buze, rotindu-se pe scaun în dreapta și-n stânga.

— Ce ai de gând să faci în continuare?

— Nu știu. Nu am nicio problemă să muncesc din greu, dar nu e de mine să stau în spatele unui birou, sugrumat de o cravată, zi după zi.

— N-o să te culci pe o ureche.

— N-a zis nimeni că asta am de gând să fac.

Pe buze îi apare o umbră de surâs.

— Semeni leit cu mama ta, să nu uiți. Te cunosc ca pe buzunarele mele.

Se ridică de pe scaun și se mută în colțul preferat de birou, își bagă mâinile în buzunare și privește oamenii aflați mai jos. Este colțul lui de gândit. Locul unde ia decizii.

Știu că trebuie să-mi țin fleanca, că nu e indicat să-i forțez mâna când tot ce-mi doresc este să scap din lumea lor cu pereți de beton în care se respiră aerul recirculat din sistemul de climatizare.

— În cazul ăsta, începând de azi, îți preiei postul la Sharpe International Network.

Oh, Doamne...

Am renunțat la școală cu gândul de a lua o gură de aer proaspăt, să-mi recapăt libertatea. Să-mi acord un timp de gândire ca să decid cine sunt, fără să fiu înconjurat de oameni care văd în mine doar un Sharpe. „Care se apropie de mine doar din pricina numelui pe care-l port."

Închid ochii, gemând mut este.

Ar fi visul fraților mei. Să sară pe piedestal, să înceapă cursa spre vârful ierarhiei în corporație. Ierarhie care e o glumă, dat fiind că vor fi la rang înalt încă din prima lor zi în firmă. Compania este totul pentru ei.

Vor vedea în gestul tatei un alt mod prin care mă favorizează. *Callahan este preferatul*, acum mai mult ca niciodată.

Deși, pentru mine, echivalează cu o sentință la moarte.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Sutton

– Simt că te-am pierdut din nou când abia te recăpătasem, spune Lizzy la telefon.

– Dar, de data asta, m-ai pierdut din motivele corecte.

Mă întind pe șezlong, bucurându-mă de soarele de după-amiază.

– Așa e. Așa e. Totuși, mi-e dor de tine.

– E frumos să-i fie cuiva dor de tine.

– Apropo de dor... spune cu ezitare în voce. Aseară m-a sunat Clint.

– Clint?

– Mhm. Ai lipsit la cina cu șeful lui sau ceva de genul ăsta și, pentru că nu-i răspunzi la telefon, m-a sunat pe mine.

– Îmi pare rău.

Strâmb din nas, amintindu-mi numeroasele mesaje scrise cu majuscule pe care le-am primit aseară de la el. Mai întâi, amenințări și mojicii, urmate de scuze, de parcă nici nu-mi trimisese mesajele inițiale. Ce m-a mirat, însă, a fost reacția mea. Clint este o persoană care mă abuzează emoțional, asta e clar. Mă-ntristează gândul că am stat cu el atâta vreme. Iar faptul că am plecat a fost cea mai înțeleaptă mișcare. Timpul și

distanța mi-au permis să văd totul cu claritate. Să admit adevărul.

– N-am vrut să-i răspund. Și nu ar fi trebuit să-și permită să te sune pe tine.

– Prefer să-i răspund oricând. Îmi dă ocazia să-i amintesc ce ticălos este. Tu continuă să îl ignori, vezi-ți de viitorul tău.

– Mulțumesc. Sincer, n-am vrut să te...

– Gata, punct, Sutt. Nu te mai scuza. Acum... Bărbatul ăsta al tău. Povestește-mi toate detaliile.

– Nu e niciun detaliu de împărtășit.

– Locuiești cu el. Asta înseamnă că sunt o grămadă de detalii de povestit.

– Să zicem că au fost niște momente de flirt și unele intense fizic...

– Continuă...

– Dar a trebuit să stabilesc o limită la un moment dat. El e cine e și eu sunt cine sunt.

– Adică, tu ai cel mai mult de pierdut.

– Întocmai.

Îmi vine în minte ședința de mai devreme, cea cu Roz, în care am pus-o la curent cu ultimele noutăți în ceea ce privește proiectul și îmi reamintesc cât de entuziasmată era.

– I-am dat un ultimatum care suna nemaipomenit, dar acum că momentul a trecut, mi se pare un comportament pueril din partea mea.

– Încercai doar să te protejezi. Ce l-ai întrebat?

– *Ce câștig eu din asta?*

Mă simt ca o idioată numai pronunțând cuvintele cu voce tare.

– Un penis excepțional și de cursă lungă, evident.

— Lizzy, oftez eu.

— Păi, ce? Nu-i așa? Râde. Ce altceva să-ți zică? Bani? Avansare în carieră?

— L-am asigurat că nu sunt răspunsurile pe care le aștept.

— Îți place de el, nu-i așa? Ei bine, alte răspunsuri nu-ți poate oferi. Pufnește. A fost ridicol, dar, sincer, imi place.

— De ce?

— Pentru că îl va forța să fie creativ. Și, dacă un tip ca el, care poate avea pe oricine, chiar încearcă să găsească un răspuns, atunci poți fi sigură de un lucru: este interesat de tine.

— Bănuiesc...

Dau să spun ceva, dar mă opresc.

— Spune ce ai pe suflet, Sutt.

— Tu știi ce greu este să lucrezi cu un bărbat, să-l vezi distant și autoritar, știind cum îi sună glasul când îți ordonă să-ți desfaci picioarele?

Simt că mi se aprind obrajii în toate tonalitățile posibile de roșu.

— Te rog, spune-mi că ai fantezii cu ochii deschiși în timpul ședințelor, imaginându-ți că te ia chiar acolo, pe birou, și-ți face ce știe el mai bine.

Exact ce am făcut după-amiaza asta. M-am pierdut complet într-o fantezie, în timp ce revizuiam eficiența numărului de angajați și salariile.

— Poate, răspund într-un târziu.

Lizzy râde, iar eu nu-mi doresc s-aud nimic mai mult. Știe că are dreptate.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Callahan

Nu ştiu de ce, dar când bei în timpul zilei, parcă-s toate mai roz.

Vreau să savurez o bere sau două în timpul programului, clar un deget mijlociu arătat fraţilor mei pentru ultimatumul pe care mi l-au dat înainte să plec. Ultimatum care mă roade ori de câte ori am două secunde libere să mă gândesc la altceva în afară de fluxul masiv de informaţii pe care încerc să-l procesez.

E ca şi cum ai încerca să stingi un incendiu cu un pahar de apă.

În plus, de două săptămâni muncesc şi mă spetesc, iar acum a venit momentul să mă împrietenesc cu barmanul-şef de la resort. Mereu am avut impresia că barmanii ştiu cel mai bine dacă sunt sau nu satisfăcuţi clienţii şi şefii departamentelor.

Keone nu m-a dezamăgit şi mi-a furnizat câteva informaţii preţioase despre celelalte resorturi care ne fură angajaţii de sub nas. Despre ce bombăne clienţii când sunt nemulţumiţi. Despre ce vede din poziţia lui de observator şi ascultător.

Mai mult decât atât, e mult mai uşor să mă detensionez alături de un gigant samoan blând, de vreo o sută cincizeci de kilograme, decât să mă tot ciondănesc

cu Sutton. Pentru că am obosit, mă doare capul, sunt excitat și extrem de frustrat sexual.

Ce am eu de câștigat este o mare grămadă de nimic, dacă mă-ntrebați pe mine.

— Te vrea, știi, da?

— Poftim? îl întreb pe Keone.

— Doamna de la capătul barului. Se uită la tine ca la o prăjitură, spune cu un accent abia perceptibil, cu capul plecat, ștergând porțiunea de tejghea de lângă mine care nici măcar nu e murdară.

Știu la cine se referă. Am prins-o uitându-se la mine de câteva ori de când am ajuns. E drăguță, într-un fel matern. Sigur are în cameră vreo doi țânci care se ceartă incontinuu, e obosită să aibă grijă de toată lumea și tot ce vrea sunt treizeci de minute de distracție.

Nu e genul meu, dar mi-e milă de ea și de nevoia ei de o pauză.

— Da. Am văzut-o, murmur, luând o altă gură de bere.

— N-aș fi un bun camarad dacă nu ți-aș fi spus.

Hohotele lui au ecou în curtea interioară. N-ai cum să nu zâmbești auzindu-l.

Servește câțiva clienți, în timp ce eu urmăresc fluxul și refluxul de persoane. Cei mai mulți se îndreaptă spre plajă. Unii, la piscină. Alții arată de parcă-ar fi uitat să-și dea cu cremă de protecție și trebuie să se ascundă de soarele neiertător de Caraibe.

Mintea mi se duce la Sutton și la porcăria de pro-punere de strategie cu aventura de o noapte pe care ne-a prezentat-o zilele trecute la birou.

A vrut să mă facă gelos? Să mă întărâte ca s-o vreau și mai mult?

O vreau, recunosc. N-a fost niciodată un dubiu.

Dar chiar trebuia să mă facă să încerc să găsesc răspunsul la aiurisita ei de întrebarea fără sens? Şi, la care cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că este fără răspuns?

„Rahat."

– Ce te-a făcut să devii atât de serios? întreabă Keone la următoarea bere.

– Zi-mi tu, când o femeie te întreabă *eu ce am de câştigat din asta*, ce naiba vrea, de fapt, să spună?

Iar râde şi se cutremură întregul loc.

– Tu? Probleme cu femeile? Isuse, nu prea se leagă, dat fiind că arăţi magnific, iar eu...

Se bate pe burtă şi-şi încordează muşchii.

– Nu am probleme cu femeile. Doar că...

„Ce dracului te-a apucat, Cal?" Ceri sfaturi barmanului despre o femeie pe care abia ai întâlnit-o pentru că ai nevoie să afli răspunsul la o întrebare imposibilă doar ca să te culci cu ea?

„Şi să nu uităm de bătutul câmpilor ca un idiot, dacă tot discutăm despre asta."

– Doar că...? întreabă Keone, sprijinindu-se în cot pe bar.

– Nimic.

– Pe naiba nimic, dar respect dorinţa unui bărbat care vrea ca treburile lui să rămână private.

Bea o gură de apă şi-şi şterge broboanele de sudoare de pe frunte cu o batistă pe care o bagă la loc în buzunar.

– Dar permite-mi să-ţi spun atât, şefu'. Femeilor le plac trei lucruri: să râdă, să se simtă dorite şi micile gesturi.

– Micile gesturi?

— Da, omule. Le face să simtă că-ţi pasă şi...

— Nu despre asta e vorba, îl întrerup eu. Este... Ea este...

— Aaa, scoate el un sunet prelungit. Pricep. Te simt, frate. Nu vrei să-şi mute hainele la tine în şifonier prea curând. Bate pumnul cu mine. Şi nu e nimic greşit în asta, nu? continuă el, iar eu râd pe-nfundate şi dau pe gât restul de bere în loc să-i răspund. Sunteţi în faza de vânătoare. Cine e vânătorul? Tu sau ea? întreabă, împingând un alt pahar de bere în faţa mea, fără să fie nevoie să-i cer.

— Asta e întrebarea zilei, nu-i aşa?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Callahan

O oră mai târziu, când părăsesc barul după ce am lăsat instrucțiuni să pună consumația doamnei pe nota mea, mă simt oarecum mai relaxat.

Soarele va fi încă sus, pe cer, pentru alte câteva ore, fiindcă pe insulă apune mai târziu decât sunt eu obișnuit, iar datele și cifrele care-mi covârșeau mintea înoată undeva prin berea care îmi curge prin sânge.

Mă opresc în fața vilei, privind îndelung ușa. În prima noastră seară aici, eram absolut sigur că voi ieși învingător după ce m-am asigurat că voi locui sub același acoperiș cu ea, iar acum mă simt un tăntălău care stă cu scula-n mână, pe cale de-a fi învins.

Să o am la îndemână și să o doresc cu disperare, dar să nu o pot avea din cauza unei întrebări fără răspuns.

„La dracu' cu asta!"

Eu sunt Callahan Sharpe. Orice femeie ar ucide ca să fie cu mine. E vremea să afle și ea cum stă situația.

Pornesc grăbit spre ușă, o deschid larg, cu un scop precis în minte, mai hotărât ca niciodată să obțin ce-mi doresc. S-o am pe ea.

— Sutton! zic ca un ordin.

Clar, simplu.

— *Callahan?* S-a întâmplat ceva? Sutton iese din dormitor, cu mâinile ocupate să-şi pună un cercel în ureche. Eşti bine? continuă ea.

Se opreşte la jumătatea drumului când mă vede şi sunt sigur că expresia de îngrijorare de pe chipul ei se datorează balelor care probabil mi se scurg pe la colţul gurii.

Sutton stă în centrul vilei, cu un costum de baie roşu care-i pune-n evidenţă fiecare centimetru glorios şi afurisit al corpului. Picioarele, muşchii abdomenului şi sânii... „Isuse!"

Mă uit la ea şi simt că mă-nec în mare, iar marea este ea.

Îmi dreg glasul.

— Da. Sunt bine.

— Aveai nevoie de ceva?

— Nu... Nu cred...

— Ups, spune ea când cercelul îi cade jos.

Expir ca după un pumn în stomac când se apleacă să-l ridice, arătându-mi în toată splendoarea slipul minuscul care-i atinge fundul perfect rotund.

— Pleci undeva?

Fac un pas înainte, fără să încerc să maschez plăcerea pe care mi-o oferă priveliştea.

— Da. Pe-afară. La plajă.

— Îmbrăcată în *chestia aia*?

Sutton priveşte în jos spre corpul ei, apoi în spate, către fund, şi-mi aruncă o privire relaxată.

— E un costum de baie. Oamenii le poartă când merg la plajă. Deci da, în *chestia asta*.

— Nu poţi să porţi aşa ceva.

„Finuţ. Foarte finuţ, Sharpe."

– Poftim? râde ea.

– E prea mic și lasă prea multe la vedere.

Mă duc la frigider și-mi mai iau o bere. E urât din partea mea, dar nu-mi pasă. Bâjbâi în căutarea unui răspuns, altul mai potrivit decât că nimeni altcineva nu merită să o vadă așa, în afară de mine.

– Nu e o ținută adecvată, dat fiind că te pot vedea angajații.

– Atunci, e o coincidență fericită, pentru că merg la o plajă care nu se află pe proprietatea Sharpe. Zâmbește sarcastic. Sigur mai ai nevoie de încă o bere? Pari un pic ametit.

– Dar mai am nevoie.

„Normal că am, dacă iese din vilă doarcu chestia aia pe ea."

– Bine, spune și face câțiva pași spre mine.

O mișcare foarte greșită, din păcate, pentru ea.

Acum simt mirosul cremei de protecție solară. Îi văd pulberea de pistrui de pe piept. Realizez cât de ușor ar fi s-o dezbrac într-o clipită, trăgând de șnurul slipului de pe ea.

– Ai ceva pe suflet, Callahan?

– Pe tine...

– Pe mine? râde pe înfundate, înclinând capul. Mă studiază. Ce-am făcut?

– M-ai făcut să-mi pierd afurisita de minte, spun și fac un pas spre ea.

Nu știu de ce mă aștept ca ea, cu jocul ei prostesc, să se dea înapoi, dar nu o face. Stă pe poziție.

– Bine.

– Nu e bine. Fac un pas mai aproape. Femeile nu-mi spun nu. Știai? Îi cuprind obrazul în palmă. Își ține

respirația. „Mă dorește." Mă vrea al naibii de mult și mă simt de parcă aș fi drogat când o văd. Mă doresc, adaug eu. Aleargă după mine. Îmi apropii buzele de ale ei. Eu nu alerg niciodată după vreo femeie, Collins.

— Iar eu nu am mai avut niciodată până acum o aventură de o noapte. Inspiră tremurat. Poftim. Suntem chit.

Îmi scapă câteva hohote înfundate, care sună a disperare.

— Nu suntem nici pe departe chit. Te vreau.

Mă aplec să o sărut pe buze, dar ea se retrage. Și-atunci iau ce pot, îi aștern sărutări cu gura deschisă pe linia maxilarului. Isuse Hristoase! Gustul ei! Geamătul lin. Fiorii care-i aleargă pe piele. Simt cum corpul ei cedează în fața mea.

Mă dorește, fără urmă de îndoială.

Efectul berii e nul în comparație cu cel pe care-l are Sutton asupra mea.

— Ești încă șeful meu.

— Collins. Te rog!

Îi trasez cu limba o linie pe umăr. Are gust de sare și sex. Strâng tare din pumni, pentru că-mi doresc cu disperare s-o ating, să o am, și știu că nu mă voi putea opri până nu dețin fiecare centimetru din ea.

— Nu pot. Nu putem. Nu o fac ca să începi să alergi după mine. Sincer. Încerc să te fac să apreciezi premiul.

— Sutton, hai să ne-o tragem. Aici. Acum. Acceptă-mă!

Râde încet, răgușit, trecându-și unghiile pe pieptul meu. Penisul se pune în poziție dreaptă când simte senzația.

— Mi se pare mie sau cineva își urmează propriul sfat și se roagă frumos?

Ciocănitul în uşă este puternic, dar îmi ia câteva secunde să-l conştientizez şi să reacţionez. Între timp, Sutton s-a retras câţiva paşi şi rânjeşte spre mine.

— Salvată de clopoţel.

Fac un pas înainte, o cuprind de mijloc şi-o lipesc cu forţa de mine.

— Te asigur că nimic n-o să te salveze de mine.

Fără să-i mai dau timp să reacţioneze sau să se retragă, îmi unesc gura cu a ei. Sărutul e furios, înfometat şi alimentat de o disperare cum nimeni nu m-a făcut să simt până acum.

E din cauză că n-o pot avea. Ştiu asta. E conştientă şi ea. Sau poate e din cauză că ştiu că aş putea să o am, dar sunt prea obsedat de ea ca să gândesc liber şi să găsesc afurisitul de răspuns pe care mi-l cere.

— Sutton? Eşti acasă?

Alte ciocănituri în uşă.

— Callahan. Mă-ndepărtează, punându-mi palma în piept, dar îi mai fur un sărut. Trebuie să deschid.

Dă să plece, dar mâna ei se află în a mea şi o ţin pe loc.

— M-ai sărutat. Poţi să negi cât vrei, dar atingerile tale spun cu totul altceva.

— N-am negat nimic.

Privirea îi alunecă spre penisul care se împinge în materialul pantalonilor.

— Sărutul a fost o transgresiune minoră.

Rânjeşte strâmb la mine.

— Însoţitorul meu mă aşteaptă.

Îşi eliberează mâna dintr-a mea, oferindu-mi din nou ocazia să observ cât de minuscul este costumul ei de baie.

Oh. Rahat.

A vorbit serios când a zis că pleacă. Cu *chestia* aia pe ea.

— Stai. Unde te duci? strig după ea.

— *Uau*, cât de bine arăți, se aude vocea de după ușă.

Brady. „Isuse Hristoase!" Parc-ar fi o reuniune de familie. Minunat.

Mormăi ofuscat, sprijinindu-mă de blat, dând pe gât restul de bere, pentru că trebuie să-mi potolesc cât mai repede erecția.

„Stai puțin." Pleacă cu Brady, îmbrăcată cu costumul ăla? Peste afurisitul meu de cadavru.

— Domnule Sharpe!

Ridic privirea și-l văd pe Brady. Tipul e inteligent. Mai mult ca sigur poate să evalueze situația și-și dă seama ce se petrece.

— Brady. De când nu ne-am mai văzut! râd eu, în timp ce el mă studiază din priviri.

Primul meu gând este să-i risipesc privirea bănuitoare, dar, dacă o fac, mai rău îl provoc. În plus, eu sunt angajatorul lui și nu-i datorez niciun fel de explicație. În situații ca asta, e mai bine să taci decât să deschizi gura.

— Tu și Sutton aveți planuri?

— Avem, da.

Se uită în jur prin vilă, care sunt absolut sigur că e o copie a celei în care stă el, din moment ce cazarea face parte din pachetul său de compensații.

— Știi că avem la dispoziție opțiuni de cazare mult mai bune decât cele dedicate personalului angajat, da? Piesele de schimb pentru aparatul de aer condiționat de la tine din vilă au fost comandate, dar sigur te putem caza în una dintre suitele pentru clienți sau...

– Mulțumesc, dar nu e necesar. Plănuisem să stau acolo, dar acum m-am obișnuit aici. Pe deasupra, e important să experimentez personal condițiile pe care le oferim angajaților, astfel încât să înțeleg cum le putem îmbunătăți.

Sutton mă privește peste umăr și-și dă ochii peste cap, dar, din fericire, intră în joc ca să tempereze curiozitatea lui Brady.

– E în regulă, spune, ridicând degajat din umeri. Nici pe mine nu mă-ncântă în mod deosebit ideea.

– Isuse! exclamă Brady tușind, făcând ochii mari de uimire când a auzit-o cum vorbește cu mine, șeful ei.

Fără menajamente.

Sutton se uită spre mine cu un zâmbet poznaș, strâmbând din nas în semn că nu se scuză, apoi se-ntoarce din nou spre Brady.

– Îmi pare rău să ți-o spun, Sharpe, dar nimănui nu ar trebui să îi placă de șeful pe care îl are.

Mă chinui să găsesc o replică ingenioasă, dar lucrurile pe care vreau să le spun nu pot fi exprimate de față cu Brady, fără să-i dovedesc că ea are dreptate – că nu pot să fiu discret. Stau cu gura deschisă, cuvintele îmi bâjbâie prin minte, însă ea intervine, preluând frâiele.

– Partea bună e că suntem rar aici în același timp. Lui Callahan îi place să se trezească devreme, pe când eu sunt o pasăre de noapte. Așa că nu e nicio problemă. Pe deasupra, a picat numai bine că nu a luat el suita Luxe, pentru că tocmai am rezervat-o pentru o ședere de cinci săptămâni.

– Am auzit, spune Brady, iar subiectul de discuție se schimbă și stânjeneala dispare brusc. Nu mă plâng. O să te prezint oaspetelui când sosește. Este un client fidel, care are afaceri aici, pe insulă. Un tip care lucrează

pe Wall Street și care e generos cu noi ori de câte ori ne vizitează.

— Bine. Minunat. Mi-ar plăcea, spune Sutton. Mă duc să-mi iau lucrurile și ne vedem afară.

— În regulă. Brady se răsucește pe călcâie, stingherit. Se vede că prezența mea îl intimidează. Foarte bine. O tinem tot așa. Atunci, te aștept afară, zice el.

— Excelent, intervin eu.

Dau din cap, așteptând să se închidă ușa înainte de a da buzna neinvitat la Sutton în cameră.

Tresare speriată.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu pleci îmbrăcată așa.

Arăt spre costumul ei de baie.

— Îți mulțumesc pentru opinie, dar voi pleca îmbrăcată cum vreau eu. Se privește în oglindă. Îmi place cum mi se așază pe fund. Ție, nu?

Mă tachinează.

Și funcționează.

Își leagă tacticos în jurul mijlocului un sarong complet transparent, care nu lasă mai nimic imaginației.

— E mai bine acum?

— Nici pe departe, mormăi, treaz de-a binelea. Unde te duci?

— La poziția numărul nouă de pe lista noastră. Cină la Crystal Beach. Se pare că e un loc extrem de frecventat. Vreau să verific cum putem adapta ce avem noi pentru a le face concurență.

Ce-mi pasă mie de cină, plajă sau mai știu eu ce? Mie-mi pasă doar că o vor vedea îmbrăcată sumar alți bărbați și că o vor dori așa cum o fac eu. Îmi pasă, pentru că nu vreau să-i vină idei lui Brady și să îi facă avansuri.

deoarece asta va însemna că trebuie să-l ucid. Ceea ce nu ar face decât să înrăutățească situația, dat fiind că moartea sa prematură mă va lăsa fără un manager competent.

– Ți se pare potrivit ca managerul tău să te vadă așa?

– Acoperă ce trebuie acoperit. În plus, te asigur că lui Brady și soțului său puțin le pasă de fundul sau sânii mei, ceea ce oricum nu te privește, spune, trecând pe lângă mine în drum spre ușă.

– *Soțul lui Brady?*

– Da. Soțul. Se-ntoarce și mă privește peste umăr. Poate, dac-ai înceta să mai fii un nemernic distant când vii la birou și ai vorbi cu angajații tăi, ai ști mai bine cu cine lucrezi.

– Nu fraternizez cu angajații. Încep să te vadă altfel și încetează să te mai respecte. Prima regulă în afaceri.

– Păcat. Ratezi o mulțime de oameni minunați. Strânge gânditoare din buze. Bănuiesc că asta înseamnă că nu trebuie să fraternizezi nici cu mine.

Și cu asta, iese din vilă, legănând din șolduri. Parcă văd zâmbetul pe care-l poartă pe buzele ei frumoase. „Știe că runda e câștigată de ea."

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Sutton

Las apa caldă din duş să-mi alunece pe corp şi să mă trezească.

Ne-am simţit bine aseară pe plajă. Nimic spectaculos, dacă privesc din perspectiva omului de afaceri. Dar focurile de tabără, localnicii care cântau la chitară melodii tradiţionale, locurile diverse unde puteai mânca şi comanda cocteiluri, toate au reuşit să creeze o atmosferă amuzantă şi relaxată. Modest, fără îndoială, dar cu o tuşă de înaltă clasă. Şi insinuările lui Brady. Faptul că intuieşte care e situaţia dintre mine şi Callahan, fără să întrebe nimic direct. Cred că m-am eschivat destul de bine, dar sigur va trebui să mă străduiesc să stau plecată de la vilă cât mai mult posibil, ca să evit orice speculaţie viitoare. Pare stupid din partea mea că nu m-am gândit mai bine înainte. Îmi fac griji despre consecinţele posibile dacă am face sex, fără să-mi treacă prin cap să am în vedere ce ar putea crede oamenii oricum, dat fiind că locuim împreună.

Sau poate că asta dovedeşte limpede cât îmi întunecă judecata Callahan. Dacă află Roz că împărţim aceeaşi vilă şi crede că fac sex cu el? Am senzaţia că pe ea aş putea-o convinge foarte greu că nu este adevărat.

„De ce mi se pare totul un déjà-vu?" Un bărbat care-mi controlează destinul, soarta, din nou, când mi-am promis să nu mai las niciodată să se întâmple una ca asta.

De aici și întrebarea. *Ce câștig eu din asta?* Cinci cuvinte care mi-au redat parțial controlul asupra situației, fără să-mi pună în pericol oportunitatea profesională. Mai mult, l-au făcut pe Callahan să realizeze că femeia lipsită de inhibiții care am fost atunci, în prima noapte, este doar o mică parte din femeia alături de care lucrează acum cot la cot.

Și, cum eu nu mă pot muta în altă vilă, pentru că, așa cum mi s-a spus, nu mai e niciuna liberă pentru personal, singura soluție pe care o întrevăd este să stau aici cât mai puțin posibil atunci când e și Callahan prezent. Poate așa se potolesc și eventualele bârfe.

Gemând frustrată, închid apa de la duș, obligându-mă să mă gândesc la noi opțiuni pentru Ocean's Edge, în loc să-mi stea mintea la Callahan. Să sugerez un program de evenimente care să aibă loc prin rotație, la fiecare două săptămâni? De obicei, este o perioadă suficient de lungă între șederile clienților cât să nu asiste de două ori la același eveniment.

Poate fi o opțiune, categoric.

O mai bună organizare a personalului, ca să știe la ce să se aștepte. Mai multe opțiuni pentru oaspeți, pentru a le îmbunătăți calitatea sejurului.

Callahan va spune că asta oferă resorturile pentru pătura mijlocie.

Va trebui să am cifre și dovezi pregătite, care să demonstreze contrariul.

„Callahan."

Mă-ntin după prosop, cuprinsă de gânduri. Cât de adorabil era aseară, așa, puțin amețit. Cât de îngrozit era de costumul meu de baie. Bombănelile. Ordinele. Ochii holbați.

Înainte să intre el, nu eram sigură dacă să port sau nu costumul. Sunt aici să muncesc, în definitiv, ieșeam cu Brady și cu soțul lui, și m-am gândit că s-ar putea să nu fie o alegere potrivită. Dar, în clipa în care Callahan m-a văzut și a obiectat, sugerându-mi să nu-l port, m-a făcut să mă încăpățânez să-l țin pe mine.

El nu știe că, atunci când am ieșit pe ușă, am scos din geantă o rochie de plajă și-am pus-o pe mine ca să mă acopăr. Dar a fost amuzant să-l tentez. Să-l privesc cum își pierde cumpătul, fiind obsedat de control.

Însă știe cum să te facă să nu-i uiți prea ușor sărutul.

E greu să rămân fermă pe poziție când îl doresc atât de mult. Și e chiar mai greu să nu cedez când mă lipește de pieptul lui și mă sărută până mi se-nmoaie picioarele.

Mă uit la ceas să văd cât mai este până la prima ședință și-ncep să-mi scot hainele din dulap și să mă îmbrac. Dar, când deschid sertarul cu lenjerie intimă, îl găsesc complet gol.

— Ce naiba? bombăn, întorcându-mă să mă uit prin cameră ca și cum, printr-o minune, le-ar fi crescut picioare chiloților și-au plecat singuri din sertar.

Mă apuc imediat să caut prin dulap și descopăr că au dispărut și slipurile de la costumele de baie.

Primul lucru care îmi trece prin cap e că mi le-a furat vreun ciudat. Știu că sună bizar, dar, cu slujba mea, am petrecut multă vreme prin hoteluri și-am auzit tot felul de povești. Înfășurată în prosop, deschid ușa cu forța și mă-mpiedic de o cutie mare, legată cu o fundă roșie, ostentativă.

„Ce se petrece?"

Mai întâi chiloții, apoi asta?

Ridic cutia și-o așez pe pat, curioasă și derutată, apoi observ biletul cu numele meu pe el.

Asta ar trebui să rezolve problema.

Johnnie.

„Poftim?"

Când scot din cutie conținutul împachetat în hârtie și-l desfac, mă pufnește râsul fără să vreau. Acolo, pe patul meu, se află cei mai uriași chiloți, în cele mai plictisitoare culori posibile. Ca să se înțeleagă, discutăm de modele care acoperă tot, de la buric, până sub fese. Iar dedesubt, găsesc mai multe slipuri simple, cam în același stil.

Clatin din cap, zâmbind peste măsură de uluită.

„A făcut-o, pe bune."

Mă strâng în prosop și iau telefonul de pe noptieră.

Răspunde din prima.

– Sharpe la telefon, spune dezinvolt, deși este perfect conștient cine-l sună.

– Sper că glumești.

– La ce te referi?

I se simte zâmbetul în voce.

– Lenjerie de mamaie? Pe bune?

Aud o ușă închizându-se, bănuiesc că e cea de la biroul său, ca să nu audă nimeni restul conversației.

– Din moment ce toți chiloții tăi și slipurile sunt ostaticii mei, bănuiesc că ești încântată cu varietatea pe care ți-am pus-o la dispoziție.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Posibil.

Râde și-mi place urma de stupoare din glasul lui. Nu-i vine a crede ce a făcut. Și-mi place, pentru că exact așa mă simt și eu în legătură cu tot ce se petrece între noi.

– Mi-ai scotocit prin sertare?

Știu că e un gest care ar trebui să mă înspăimânte.

Dar nu o face.

— Ai lăsat deschise ușa și sertarele când ai plecat ca să te distrezi cu angajații mei și m-ai lăsat în urmă. Am cedat curiozității. Adică... eram un simplu bărbat *disperat*. Cum să nu fiu, când toată lenjeria ta este atât de sexy și reprezintă mai mult decât are voie să vadă sau să-și imagineze un bărbat aflat într-o situație fără ieșire ca a mea?

Tușește ca să-și mascheze un hohot.

— Dar îți imaginezi cum arăt îmbrăcată în chiloții de mamaie?

— Pentru anumite părți anatomice, e mult mai ușor să mi te imaginez în chiloții de mamaie, da. De aceea, am luat problema în mâini.

— Observ, râd eu.

Cum să nu o fac?

— Iar acum îmi ții lenjeria ostatică?

— M-am gândit că pot cere o răscumpărare dacă o vrei înapoi.

Hm, isteț. Trebuie să recunosc. Îl duce capul.

— Dar, spune-mi. Ne aflăm pe o insulă în mijlocul oceanului.

— Da, sunt perfect conștient de asta.

— Cum ai reușit să faci rost de toate de pe aici, prin preajmă?

Râde înfundat.

— E uimitor ce poți obține când ai bani.

— Ești arogant.

— Știu. Și-ți place.

Iau o pereche de chiloți bej și-i ridic la nivelul ochilor. Sunt uriași, seamănă cu ce purta străbunica când eram eu copil.

— Acoperire totală, spune, smulgându-mă din gânduri.

— Poftim?

— E ce câștigi *tu din asta*. Ai fundul acoperit, în cazul că ar afla cineva despre noi.

Casc gura de uimire, apoi izbucnesc în râs. E o idee ingenioasă, inteligentă și se potrivește perfect contextului.

„Și urăsc că-mi place așa de mult."

— Mi-am notat.

— Dar nu e răspunsul corect, nu-i așa? întreabă el.

— Nu, dar a fost o interpretare extrem de bună.

— Ar trebui să primesc câteva bile albe pentru asta, nu crezi?

— Poate.

— Poate? zice el. Și-atunci, cum rămâne cu răscumpărarea...?

— Nu, mersi! *Sunt în regulă.*

— Cum adică, nu mersi?

— Adică, nu mersi, după cum ai auzit, râd eu.

— Cum rămâne cu negocierile, cum se făcea pe vremuri?

— Uneori, ești obligat să iei problema în mâini. Ar trebui să o știi, după atâtea dușuri lungi și reci. La revedere, Callahan.

Închid telefonul, fără să mai adaug ceva, lăsându-l mască, în timp ce mă topesc pe dinăuntru.

Îmi mușc buza și zâmbesc cu gura până la urechi.

Versiunea jucăușă și creativă a lui Callahan îmi face chiloții să alunece de pe mine fără să vreau.

Ceea ce am impresia că a dovedit deja în modul său unic și caracteristic.

Să-nceapă jocul, Sharpe.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Sutton

— Nu te afli pe o navă de croazieră, Sutton, spune Callahan din scaunul său, cu coatele sprijinite pe brațele acestuia și cu degetele încrucișate.

— Sunt perfect conștientă, dar, în opinia mea profesională, multe dintre aceste facilități și experiențe aduc valoare adăugată la Ocean's Edge. Chiar dacă aparent nu sunt considerate „de clasă", oferă oaspeților ceva ce ei caută și vor continua să caute, indiferent de veniturile pe care le au.

— Continuă, mă invită el, ridicând palmele, ca și cum se aștepta la mai mult din partea mea.

— Eu și Brady am început să lucrăm la un plan amplu, care include toate ideile pe care am dori să începem să le implementăm cu multe, multe detalii, care sunt mai mult ca sigură că te vor face să-ți dai ochii peste cap.

— Zici?

Pe chipul lui își fac apariția o umbră de zâmbet și o gropiță. Sunt sigură că expresia din privirea lui, apropo de *a da ochii peste cap*, îl face să se gândească la cu totul alte activități care au același efect.

— Da. Zic.

Îmi dreg glasul, fără să-mi feresc privirea de a lui, încercând să mențin o atitudine profesionistă în spațiul unde oamenii din biroul apropiat ciulesc urechile, irosind ultimele minute ale zilei de lucru.

— Rapoarte comparative cu stațiunile similare de pe insulă. Verificări ale tiparelor de rezervări, costurile de implementare ale noilor opțiuni și idei, costurile comparate cu randamentul pe care l-am putea obține și...

— Da. Ai dreptate. Sunt deja plictisit. Oftează din greu. Dă-mi un exemplu cu una dintre ideile voastre.

— Turism ecologic.

— Turism ecologic?

După ton, îmi dau seama că a respins ideea pe loc.

— Da. Este foarte la modă. Având în vedere că elitele adoră să susțină anumite cauze – sau cel puțin să dea impresia că o fac, atunci când postează fotografii pe rețelele de socializare și hashtaguri – este o adăugire necesară pentru a menține proprietatea în pas cu una dintre tendințele cu cea mai rapidă creștere în industria turismului.

— Te asigur că n-am postat niciodată un *hashtag* de dragul imaginii.

Îl privesc îndelung și-l cred. Nu e genul care încearcă să fie ceva ce nu e... Dar asta nu înseamnă că nu am dreptate.

— Sharpe, e la modă să salvezi planeta. Ce ai de pierdut dacă implementăm niște indicatoare vizuale pe proprietate care să sugereze subtil că Ocean's Edge Resort este implicat în a contribui la cauză?

— Scopul nostru este să facem profit, nu să-l scădem.

— În resort sunt implementate diferite practici sustenabile. De ce să nu le arătăm asta oaspeților? De ce să nu facă parte din strategia noastră de marketing? Pe deasupra, eu și Brady am contactat companii locale de turism în căutarea uneia care să personalizeze un tur exclusiv pentru oaspeții noștri, să îi plimbe în jurul insulei, în locuri și puncte de interes care promovează aceeași mentalitate.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi sanctuarul broaștelor țestoase, unde le înmulțesc ca să le reintroducă în sălbăticie, răspund fără ezitare, știind că un om cum e Callahan are nevoie să te vadă absolut convins de ceea ce spui. Rezervația naturală din cealaltă parte a insulei. Agenția...

— Nu e necesar să continui. Strânge din buze, gânditor. Se lasă tăcerea. Nu văd nicio valoare în asta. Nu văd...

— Indicatoarele sunt ieftine. Excursiile personalizate au valoare de exclusivitate. Compania de turism ne plătește un comision de cincisprezece la sută, care se adaugă la profitul nostru.

— Tot nu mi se pare atractiv.

— Permite-mi să te contrazic.

— Îți permiți tot timpul să mă contrazici. Sincer, cred că o faci de plăcere ca să te certi cu mine.

Ne respinge ideea. Observ, simt că vrea să treacă mai departe, ceea ce mă enervează la culme.

— Nu, Callahan, îmi place să-mi susțin punctul de vedere. Să vin cu date concrete. Iar experiența mea profesională îmi spune că, în ziua de azi, este un aspect obligatoriu pe care nu-l poți ignora. O fi plictisitor, dar este adevărat.

— Nu înțeleg. Deținem multe resorturi și...

– Şi toate resorturile Sharpe International au implementat turismul ecologic într-o formă sau alta în ultimele luni. Ştiai asta?

Expresia lui reţinută ar trebui să mă pună în gardă. N-o iau în seamă. Continui să insist. Vrea să-mi pună la îndoială capacităţile? Ei bine, atunci îi pot face şi eu la fel.

– Când a fost ultima dată când ai stat la una dintre proprietăţile tale, aşa cum faci acum? Când a fost ultima dată când ai părăsit turnul tău din Manhattan şi ţi-ai murdărit mâinile, ca să zic aşa?

Callahan mă priveşte cu o intensitate pe care n-am mai văzut-o până acum. Are maxilarul încleştat şi tendoanele de pe gât tensionate.

Se pare că am atins un punct sensibil.

– Unde vreţi să ajungeţi, *domnişoară* Pierce?

– *Domnişoară Pierce?* râd sarcastic. Nu mi-a mai spus niciodată aşa. Este un mod al tău de a mă pune la punct? Să mă faci să înţeleg că eşti supărat pe mine?

Ochii săi de chihlimbar mă privesc fără să clintească.

– Dacă aş vrea să te pun la locul tău, ţi-ai da seama.

Mă mut din locul unde mă aflu, lângă fereastră, şi mă îndrept spre partea opusă a biroului său. Privesc pe uşă în camera principală, unde se află şi biroul meu, şi văd câţiva angajaţi întârziaţi care îşi strâng lucrurile. Se face ordine pe birouri. Se sting luminile. Oamenii îşi iau încet la revedere.

Curând, vom rămâne singuri.

Trebuie să plec de-aici dacă vreau să evit bârfe în legătură cu noi doi... *dar*... Callahan a fost irascibil toată

ziua. Combativ și polemic. Ceea ce nu ar trebui să mi se pară sexy. Ci enervant. Neatrăgător.

Totuși, asupra mea are efectul opus.

E înnebunitor de atrăgător când e morocănos. „Și sunt excitată." Ca să nu mai zic că situația cu lenjeria, mai bine zis absența ei, nu a ajutat deloc.

Nu pot ține atracția în frâu, asta e cert. Dacă el a început cu cascadoria de azi-dimineață, atunci de ce să nu profit și să-l fac să-și piardă mințile măcar puțin? Nu asta mi-a sugerat Lizzy?

Mă răsucesc pe călcâie ca să-l studiez pe Callahan. Are părul ciufulit, corpul încordat.

— Ce te macină, Callahan?

— Nimic.

— Deci, mă contrazici întruna fără niciun motiv?

— Nu prea am dormit azi-noapte, spune el.

— Te cred, din moment ce ai fost ocupat să-mi furi lenjeria și să scotocești insula după înlocuitoare bătrânești.

— Pentru tine, orice. Rânjește, evident mândru de sine, devenind brusc din tensionat, jucăuș. Îți vin bine?

— Nu știu. Ridic o sprânceană, răspunzându-i rânjetului, în timp ce ochii lui coboară rapid spre coapsele mele, urcând mai apoi la loc. Știai că e un centru pentru persoanele fără adăpost în partea de est a insulei? Rhonda, recepționera noastră, face voluntariat acolo în zilele libere, așa că i-am dat ei lenjeria, ca să o pună lângă restul donațiilor pe care le-au făcut angajații.

— Ce inimos din partea ta.

— Doar mă știi, sunt întotdeauna dispusă să dau celor aflați la restriște.

— Și restriștea mea?

Se joacă cu un pix, fără să-şi dezlipească ochii dintr-ai mei.

– Sunt foarte sigură că te descurci foarte bine şi singur, mint, în ciuda dorinţei care începe să se aprindă în mine.

– Hm.

Îmi studiază decolteul, coapsele. Apoi, ridică privirea.

– Atunci, ce porţi sub fustă?

Mă aplec, îmi sprijin palmele pe birou şi şoptesc:

– Absolut nimic.

Ochii i se întunecă instantaneu; mă mir cum de nu ia foc încăperea de la atâta intensitate.

– Dă-ţi fusta jos, îmi ordonă pe un ton calm.

Isuse. Dacă nu mi s-ar fi părut sexy înainte, după cuvintele poruncitoare şi privirea arzătoare, cu siguranţă l-aş fi considerat atrăgător.

Îmi muşc buza inferioară.

– Nu.

– Ştii că nu-mi place când nu mă asculţi.

– Nu suntem în dormitor, Callahan. Fac un pas înapoi, apropiindu-mă de canapeaua de piele aflată în cel mai îndepărtat colţ al biroului. Mie nu-mi dai ordine.

Se ridică brusc de pe scaun şi porneşte spre uşă. Se uită în biroul alăturat, care acum este pustiu, reduce intensitatea luminii, închide încet uşa şi răsuceşte cheia în broască.

Când se întoarce spre mine, mi-aduc aminte cât de mult m-a excitat atitudinea lui dominatoare în prima noapte petrecută împreună.

– Dă-ţi jos afurisita de fustă, Collins.

Zâmbind, mă aşez mai comod pe canapea.

— Şi, ce zici de negocieri, cum se proceda pe vremuri?

Ochii mi se duc spre şliţ. Erecţia puternică forţează materialul pantalonilor.

— Uneori, eşti obligat să iei problema în mâini, spune, repetând la rândul lui cuvintele mele.

— *Întocmai*, murmur, ridicându-mi provocator fusta vaporoasă.

Îmi îndepărtez picioarele, sprijinind unul pe perna din apropiere, ca să-i ofer priveliştea supremă.

— La naiba! geme el, mişcând din degete de parcă arde de nerăbdare să mă atingă.

Ochii i se mută încet din ai mei, la vaginul meu, şi înapoi.

— Descheie-te la pantaloni, îi ordon.

Se uită la mine cu o expresie năucită.

— Poftim?

— Ai auzit perfect. Descheie-te la pantaloni. Arată-mi cât de mult te excit.

— Ce dracului te-a apucat?

— Îţi dau bilele albe pe care mi le-ai cerut în schimbul unui răspuns bun.

— Bun, dar greşit?

Ochii lui îmi urmăresc mâna, în timp ce mi-o plimb în sus şi în jos pe coapsa descoperită.

— Da, greşit. De data asta, îmi duc mâna între coapse ca să-mi mângâi clitorisul cu vârful degetului. Respiraţia lui sacadată umple încăperea. Dar nu-ţi face griji, eu cred cu tărie că e bine să continui să stimulezi oamenii cu care lucrezi, cei de la care îţi doreşti să obţii ceva, astfel încât să se străduiască şi mai mult.

— Zici?

Porneşte spre mine, în timp ce-şi scoate penisul din pantalonii descheiaţi.

— Oh, oh, oh.

— Ce? întreabă el.

— Am spus să *stimulezi*. Nu să premiezi. Rămâi unde eşti. Ştiu că mă joc cu focul. Dar vreau să simt fiecările. Poţi să te uiţi, iubitule, dar nu ai voie să atingi.

— Sutton, spune cu glasul gâtuit al bărbatului disperat.

— Hm?

Ridic o sprânceană şi las să-mi scape un geamăt subtil, pe când degetul îmi coboară şi mai jos.

— Asta e cruzime.

Râde înfundat, dar îşi mişcă mâna pe calota penisului până la bază, urmărind cu privirea mişcarea degetelor mele.

— Dar nu încalc nicio regulă, nu? Nu mă culc cu şeful meu dacă nu ne atingem.

Geme.

— Dar este o faptă penală să-ţi ucizi şeful.

Respir gâfâit când îmi bag degetul înăuntru, scoţându-l mai apoi ca să-mi umezesc clitorisul.

— Masturbează-te, Callahan. Masturbează-te şi lasă-mă să te privesc în timp ce mă urmăreşti.

Îşi lasă capul pe spate şi-şi mişcă mâna de câteva ori peste penis.

— Chiar crezi că este cel mai bun mod de a-ţi recupera lenjeria?

— Nu-mi pasă să-mi iau lenjeria înapoi. Gem, lăsându-mi capul să cadă pe spate, mişcându-mi mai apăsat degetul. Astfel, ori de câte ori trec pe lângă biroul tău, o să ştii că nu port nimic pe dedesubt. O să ştii că ar

fi suficient să-ntinzi mâna ca să mă atingi, atunci când mă aplec să iau un dosar căzut pe jos.

— Isuse!

— Tortură pură, spun cu un rânjet moale. Acum, masturbează-te!

Ridică din sprânceană, dar face ce-i cer. Își mișcă mâinile puternice de la baza penisului până la calotă și înapoi. E fascinant de privit. Sexy. Excitant. Mă intoxică de dorință.

Îmi mișc degetele mai repede, obligându-mă în mod conștient să țin ochii deschiși ca să-l pot privi. Văd lichidul preseminal care se ivește și pe care mai apoi și-l întinde cu degetele.

— Doamne, ce excitant e, murmur, continuând să-mi mișc degetele. Te gândești la mine? La cum ar fi dacă ai fi în mine? La cum ai aluneca afară, simțind cum mă strâng, ca și cum te-aș implora să intri înapoi?

— Da. La naiba, da!

— Șșș. Mai încet, gem, lăsându-mi capul să cadă într-o parte, ca să pot continua să-l privesc și să mă pot împinge în perna canapelei.

— Nu-mi pasă deloc dacă mă aude cineva, spune el excitat.

— Tocmai de-aia.

Ochii noștri se întâlnesc, străbătând scurta distanță care ne desparte. Exact ce voiam să spun, dar orgasmul se apropie, întunecându-mi mintea.

— Nu asta am vrut... Ah, Isuse! geme el, când îmi bag din nou degetul înăuntru, mișcându-l în același ritm în care-și mișcă el mâna.

— E atât de bine, Callahan. Atât de bine.

– Mă abţin din toate puterile să nu te iau de glezne, să te trag pe covor şi să te regulez până uiţi cine eşti.

„Da. Te rog."

Dar nu spun nimic. Nu pot. În clipa asta, sunt atât de excitată, încât nu mai pot distinge binele de rău. Sfidarea de supunere. Nevoia de dorinţă.

Degetele mi se mişcă mai rapid. Mâinile lui, la fel.

Înainte şi înapoi.

În sus şi în jos.

Trupul mi se încordează şi mă umezesc mai tare. Mai am puţin şi-l implor să-şi ducă la capăt ameninţarea. Să mă tragă pe jos şi să mă reguleze până nu mai ştiu cum mă cheamă, dar exact în clipa în care dau să pronunţ cuvintele, geamătul lui umple camera.

Îl privesc ejaculând. Penisul îi tresare în mână, iar în cealaltă se adună sperma. Şi, dacă privelişte a nu e de ajuns, privirea din ochii lui, întunecată, dominatoare, plină de dorinţă, când se uită într-ai mei, mă-mpinge dincolo de limite.

Orgasmul mă acaparează, fără să-i pese unde ne aflăm sau că nu trebuie să fim auziţi. Muşc colţul perne i, în timp ce valurile de plăcere se succedă. Gâfâi, simt că plutesc şi închid ochii, bucurându-mă de plăcerea devastatoare.

Tresar când mâinile lui Callahan mă apucă de coapse, apoi mi le desface larg, făcându-şi loc cu limba. Corpul mi se cutremură la atingerea lui, pe când limba îi alunecă în mine.

Geamătul care-i scapă mă înnebuneşte. Simt şi chin, şi satisfacţie.

– Callahan, îl previn, înfigându-i mâna-n păr ca să-i ridic capul.

Buzele umede cu urmele plăcerii mele se deschid într-un zâmbet arogant.

– Un bărbat are toate drepturile să-şi guste bilele albe.

– Eşti incorigibil.

Îl îndepărtez, împingându-l cu talpa în piept.

– Ghici ce? spune el, aşezându-se în fund, cu penisul flasc atârnând din pantaloni. Învaţă arta negocierii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Sutton

– Deci, până acum am experimentat cinci dintre cele zece atracții de pe lista noastră de preferate, spune Brady, tăind cu o linie *excursia-aventură cu Jeepul* de pe lista lipită la avizier. Păreri?

– Părerea mea este că toate sunt fezabile pentru Ocean's Edge. Întrebarea este cum să le adaptăm astfel încât să devină unice? Pentru unele e nevoie de contracte de angajare.

– Am vorbit azi cu Teresa, spune Brady, menționând-o pe avocata care se ocupă de contractele de muncă de la Sharpe International.

– Și?

– Am trecut în revistă solicitările angajaților. I-am explicat diferențele dintre contractul nostru și cele din alte resorturi din împrejurimi, apoi i-am spus care sunt cele inacceptabile din punctul meu de vedere. Ne va redacta un nou contract, ca să avem de unde să începem cu Solomon, spune el, referindu-se la reprezentantul angajaților de la Ocean's Edge.

– Bun. Excelent, spun eu. Am vorbit astăzi cu doi designeri de interior și mă aud la telefon cu al treilea mai târziu, ca să dăm startul planului de renovare.

— Ți-a plăcut vreunul dintre cei cu care ai discutat până acum?

— Prima, nu neapărat. În viziunea ei, e nevoie de o ambianță contemporană, modernă, nu clasică și elegantă. S-a contrazis cu mine, așa că am eliminat-o de pe listă. A doua are niște idei minunate. Vedem ce ne spune și al treilea designer și, până la sfârșitul săptămânii, luăm o decizie. Trebuie să începem, ca să putem propune planurile și să comandăm materialele. Cel mai probabil, renovarea va avea loc după ce treaba mea aici se încheie, dar vei avea totul pregătit astfel încât să meargă ca la carte.

Brady pufnește.

— Ca la carte și renovare *nu* își găsesc locul în aceeași propoziție.

— Știu, dar speranța moare ultima, spun eu, și atenția îmi fuge spre un nou e-mail de la Roz, în legătură cu conversația noastră de mai devreme.

— Ah, și turismul ecologic sigur se va aproba.

— Da? Brady ridică ochii din monitorul său, cu un ton surprins, și face semn din bărbie spre biroul lui Callahan. Ai primit aprobarea?

Buzele mi se deschid într-un zâmbet misterios.

— Am negociat. *Am câștigat.*

Brady se uită la el și după la mine de vreo două ori, apoi batem palma.

— Victorie după victorie. Îmi place.

Execută câteva mișcări de dans care-mi provoacă râsul, dar aproape imediat înțepenește locului.

Când mă uit în spatele lui, îl văd pe Callahan. Stă sprijinit de tocul ușii, cu mâinile în buzunare și sprâncenele ridicate.

Brady nu mișcă. Priveliștea pe care mi-o oferă cei doi, Brady cu gura căscată și figura impozantă a lui Callahan în fundal, e hilară.

– Ți se pare amuzant? întreabă Callahan.

„M-a auzit. Știu că m-a auzit, se vede pe chipul lui splendid."

– Sărbătoream. Tocmai îi spuneam lui Brady că, după negocieri amănunțite, ai fost de acord să merg înainte cu indicatoarele pentru turism ecologic și cu excursiile personalizate pentru oaspeții noștri.

– Într-adevăr, negocierile au fost extrem de amănunțite.

Cum reușește să se uite la mine cumpătat și indiferent, când eu nu-l pot privi în ochi fără să-mi amintesc cum m-a privit aseară, stând cu capul între picioarele mele? În biroul aflat la câțiva metri distanță, pe deasupra.

– Da. Extrem de amănunțite.

– Bine, activitățile și facilitățile reprezintă partea ușoară. Runda ai câștigat-o tu. Dar, acum trebuie să ajungem la ce-i mai greu. Beneficii pentru personal, proiecții bugetare pentru salarii, costurile renovării.

– Da, domnule, spun eu. Tocmai despre asta vorbeam cu Brady înainte să intri.

– Așa este, spune Brady, dând din cap.

– Mă bucur să constant că lucrați bine împreună, șoptește Callahan. Mă gândeam c-ar fi drăguț să răsplătim oaspeții cu niște bile de bun-venit.

Mă înec cu cafeaua.

– Bile? întreabă Brady, confuz.

Rânjește și se uită în ochii mei.

– Da. Bile. Se uită la Brady și apoi la mine. Vedeți... Cum era vorba aia? *Bile albe*. Pentru că ne-au ales pe noi.

— Bile albe? repetă Brady.

— Întocmai.

Callahan încuviințează cu o expresie serioasă.

— Ține-ți-o tot așa. Spor la treabă!

Iese din birou ca în fiecare după-amiază ca să facă sport până târziu, înainte de a merge la întâlniri sau de a adormi pe scaunul din vilă, cu laptopul pe genunchi și foile de calcul întinse pe masă.

Cu privirea pierdută la ușa pe care tocmai a ieșit, îmi dau seama că îmi este mai greu să-i rezist decât mi-am imaginat la început.

Mă oblig să-mi repet că nu-mi pasă. Cât de mult muncește, de câtă dedicare dă dovadă. De felul în care privirea i se pierde uneori, când cineva îl pomenește pe tatăl lui. De tonul ridicat care ajunge dincolo de ușile închise ori de câte ori îl sună unul dintre frații săi. Și mă oblig să nu-mi mai pese că nu a încetat să caute un răspuns la întrebarea mea, care este una fără răspuns din capul locului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Callahan

Cu zece luni în urmă

– Ne puteți lăsa un moment singuri? ridic ochii la Gil Diamante și la fiica lui, Gia, care stau la masă cu noi.

– Pentru ce? întreabă Gil.

– Trebuie să vorbesc cu tata câteva clipe, spun eu.

– S-a întâmplat ceva? întreabă Gia, aruncându-mi priviri sugestive.

– Nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să discutăm câteva aspecte în privat, le explic eu.

– Vom fi la bar. Ne găsești acolo după ce terminați. Gil se ridică și împinge scaunul la locul lui. Dar să nu ne faceți să așteptăm prea mult. Nu sunt o persoană răbdătoare, domnule Sharpe.

Încuviințez și-i privesc îndepărtându-se în restaurant. În jurul nostru, se aud conversații pe un ton discret și zgomotul tacâmurilor din argint pe farfurii.

Tata se uită pe fereastra restaurantului la luminile sclipitoare ale orașului aflat sub noi.

Intuiția îmi șoptește că nu e nimic bine. Familia Diamante. Întâlnirea. Contractul.

„Tatăl meu."

— Știu că au venit cu contractul ca să încerce să salveze afacerea, tată, dar noi rămânem la decizia noastră de mai devreme, spun, referindu-mă la întâlnirea pe care tocmai am avut-o cu frații mei. Nu vom semna.

— Din câte-mi amintesc, sunt încă proprietarul majoritar al companiei.

Zâmbește fals către mine. Ceea ce nu-mi ușurează deloc munca și nici ce urmează să spun.

— Proiecțiile nu sunt bune pentru Ocean's Edge Resort. Ford, Ledger și contabilii au analizat cifrele cu mare atenție. Au petrecut zile întregi încercând să le întoarcă în favoarea noastră, dar ținând cont de prețul de achiziție pe care-l cer și de cheltuielile necesare pentru a renova resortul, va fi nevoie de o perioadă considerabilă ca să ne recuperăm investiția.

— Sunt perfect conștient ce spun cifrele.

— Pe deasupra, nu reprezintă nici pe departe ceea ce oferă marca Sharpe. Nu se potrivește cu portofoliul nostru. Este...

— Vrei să spui că orice nu se ridică la standardele Sharpe, nu merită investiția din partea noastră?

Ridică din sprânceană. Se referă la mine și la toate tâmpeniile pe care le-am făcut.

— Decizia noastră era să refuzăm afacerea la cina din seara asta. Să ne întoarcem spatele. Ai uitat?

Dă din cap, uitându-se la mine, dar are o privire lipsită de expresie și-mi dă senzația că nici măcar nu mă vede. S-a întâmplat din ce în ce mai des în ultimele luni.

Își aranjează ochelarii pe nas și ia o gură din băutură, îndepărtând-o imediat de buze.

— Nu e ce am comandat. Nici măcar nu-mi place scotchul.

Privesc spre paharul lui şi simt că mă scufund.

E din ce în ce mai rău. La început, uita uneori câte ceva, dar acum se întâmplă mai frecvent. Au apărut lacune de memorie în legătură cu anumite evenimente din viaţa lui. În unele zile şi le aminteşte, în altele, nu.

M-a implorat să nu le spun fraţilor mei. M-a rugat să-l las să-şi păstreze demnitatea în aşteptarea ca medicamentele să-şi facă efectul, dar e greu ca naiba să stai şi să priveşti cum boala, indiferent ce naiba o fi, ni-l răpeşte bucată cu bucată.

Inclusiv scotchul său preferat.

– Tată? spun, aşteptând să se reorienteze spre mine. Ce ţi-ar plăcea să bei?

– Scotch, zice el. Doar ştii ce-mi place.

– Este chiar aici, îi zâmbesc şi împing spre el paharul pe care tocmai l-a refuzat.

Îl duce la buze şi gustă.

– Perfect. Scoate un sunet apreciativ, bucurându-se de gustul de pe limbă. Exact ceea ce trebuie.

Când se uită din nou la mine, are privirea limpede şi lucidă. Oftez uşurat că episodul pare să se fi încheiat şi că a durat mai puţin decât altele.

– Bun. Mă bucur.

Mă forţez să mimez un zâmbet, care sunt sigur că nu şterge umbra de îngrijorare din ochii mei. Tata n-o observă, prea ocupat să citească contractul aflat în faţa lui pe masă. I-l iau încet de sub nas.

– Ce faci? întreabă, întinzându-se să pună mâna pe teancul de hârtii ca să mă împiedice să le sustrag.

– Am căzut de acord că le vom refuza oferta, nu? Voiai să faci un gest demonstrativ, să vină aici cu contractul, apoi să i-l bagi sub nas şi să spui nu. Ai zis că aşa este cel mai bine, îi explic.

Nu pricep de ce n-a făcut-o printr-un e-mail. Dar tata este de modă veche, atât cât poate fi. Dacă ar fi după el, toate afacerile le-ar încheia cu o strângere de mână.

— De ce am face una ca asta, când eu vreau să semnez oferta? Când vreau să cumpăr proprietatea?

— *Tată*, gem eu de frustrare, enervat că m-au lăsat singur ca să îi port de grijă la cina din seara asta.

Tehnic, el are ultimul cuvânt, fiind acționarul majoritar, așa că de ce naiba mă aflu eu aici?

Trebuie să-l protejezi pe tata, Callahan. Să-l protejezi de deciziile sale nesăbuite. Ne bazăm pe tine.

Ford nu a fost tocmai subtil.

— Știai că acolo ne-am petrecut luna de miere eu și mama voastră?

— Nu, nu știam. Te-ai dus să...

— Vrei să spui că știi mai bine decât mine, care am fost acolo? se răstește el cu un ton pe care nu l-am mai auzit până acum. Știu că încep să-mi pierd mințile, Callahan, dar nu-ți permit să-mi spui că nu știu sau că nu-mi amintesc așa ceva. A fost alegerea mamei tale și i-am spus că, într-o bună zi, voi cumpăra aici o bucată de pământ și voi construi locul ei de vis. Am dezamăgit-o. N-am făcut-o cât a fost în viață, dar asta nu înseamnă că nu pot remedia situația. Nu înseamnă că n-o pot face acum. Și se va întâmpla chiar azi, fiule. Privirea i se îmblânzește și zâmbește. Încă mi-o amintesc, știi? Cu o floare în păr, stând pe plajă, zâmbindu-mi în timp ce privește spre obiectiv.

Îl studiez, neștiind ce să spun și nesigur dacă îmi amintesc corect ce mi se povestise în trecut.

Și-acum?

Cum îl conving să nu semneze, când e atât de determinat?

— Tată. Dacă te-ai răzgândit, trebuie să discutăm din nou cu...

Se-ntinde și m-apucă de braț.

— Oferă-mi posibilitatea asta, fiule. Te rog. Compania, afacerile, mă ajută să rămân cu capul limpede. Am nevoie să știu acum, cât îmi mai pot aminti, că mi-am îndeplinit promisiunea. Mă strânge mai puternic. Doar tu poți înțelege. Hai să lăsăm baltă cifrele, proiecțiile și foile de calcul. Uneori, trebuie doar să-ți urmezi instinctul și să te ții de cuvânt.

Cuvintele lui mă lovesc direct în suflet. Frații mei nu le-ar putea înțelege, nici respecta. „Va fi doar un alt motiv pentru ei ca să mă trateze precum un netot."

Dar le voi explica.

O să-i fac să înțeleagă ce s-a întâmplat. Ce a avut tata în minte.

— Sunt de acord cu urmatul instinctului, dar sunt sigur că putem opune rezistență, să negociem un preț mai mic ca să compensăm cheltuielile necesare pentru a ridica resortul la standardele Sharpe.

— Sunt pe moarte, Callahan. Nu vreau să opun rezistență. Vreau să-mi permiți această ultimă dorință. Dintre cei trei băieți ai mei, tu ești cel care ar trebui să înțeleagă că, deși cifrele nu mint, nici nu înseamnă totul. Ochii i se încețoșează. Te rog, fiule. Dă-mi binecuvântarea ta și fă-mi o ultimă bucurie.

„Rahat. Este un adevăr pe care nu vreau să-l înfrunt." Aș da orice să mă pot preface că n-am auzit ce-a spus. Orice, dar să nu moară niciodată.

Orice, numai să simtă că a făcut un ultim gest de admirat pentru singura lui mare iubire.

— De acord, bombăn eu, urând teama care m-a cuprins.

Compania noastră este suficient de solidă, iar dacă afacerea se dovedește un eșec, putem vinde și merge mai departe. Am mai făcut-o și înainte, o vom face și-n viitor. E în natura bestiilor.

– De acord?

Ochii îi sunt luminoși și mai limpezi, așa cum nu i-am mai văzut de multă vreme.

– Da. Bine.

Dar nu e bine. „Nu e deloc bine."

– Îți mulțumesc. Îmi oferi cel mai important cadou pe care mi l-a făcut cineva vreodată, în afară de mama voastră, care mi v-a dat pe voi trei. Zâmbește blând. Abia aștept să-i spun când o voi revedea...

Ochii mă ard de lacrimi și urăsc faptul că totul sună a altceva, nu a mulțumire. E un fel de adio. Mă scutur de gând, dând vina pe faptul că sunt prins la mijloc și asta mă ucide.

Un sentiment care nu mă părăsește nici când mă-ndrept spre bar ca să invit familia Diamante să continuăm întâlnirea. Din punct de vedere financiar, este o decizie greșită. Luată cu inima, nu cu mintea, dar cum să-i spun *nu* omului care a fost sufletul acestei familii mai bine de treizeci de ani? Cel care mi-a întins mâna și m-a adunat de pe jos chiar și atunci când n-o meritam. Cel care s-a sacrificat, astfel încât eu să-mi permit să vin aici, la Eleven Madison Park, unul dintre cele mai scumpe restaurante din Manhattan, fără să-mi fac vreo grijă cu nota de plată?

O să se declanșeze infernul, o să plătesc că am lăsat să se întâmple așa ceva, dar... *Abia aștept să-i spun când o voi revedea.*

Isuse Hristoase!

– Domnule Diamante, spun când îl găsesc la bar, cu un pahar în mână. Vă cerem scuze că a trebuit să aşteptaţi, dar acum suntem pregătiţi să continuăm.

– Să continuăm? întreabă el. Mie mi s-a părut că v-aţi jucat de-a şoarecele şi pisica. Sunt un om ocupat, căruia nu-i place să i se spună ce să facă. Nu am avut niciodată intenţia să vând Ocean's Edge până când tatăl tău nu a insistat perseverent. Callahan, nu am neapărat nevoie să vând. Dimpotrivă. Îmi place tatăl tău. Nu-l înţeleg, dar îl admir. Aşa că nu mă invitaţi să zbor până aici ca să purtăm o discuţie, pentru ca mai apoi să mă faceţi să aştept. Am refuzat afaceri pentru mult mai puţin.

Acestea fiind spuse, Gil Diamante trece pe lângă mine şi se-ndreaptă spre masă.

– Pot să vă servesc cu ceva, domnule Sharpe? întreabă Sam, barmanul recurent.

Am nevoie de o tărie ca să-mi clătesc amăreala din gură.

– Da. Te rog. Un shot la alegerea ta. Privesc în jur. Trebuie să fug până la toaletă. Revin imediat.

– Da, domnule.

Nu e nimeni în baie când intru. Nu apuc să-mi desfac fermoarul, că uşa din spatele meu se deschide.

Aud un ticăit de tocuri.

Când mă răsucesc, o văd pe Gia Diamante cu un zâmbet provocator pe buze şi ochii strălucind de dorinţă.

Îmi înghesui penisul înapoi în pantaloni şi mă-ntorc spre ea, în timp ce-nchid fermoarul, deşi expresia de pe chipul ei îmi spune că ar prefera să-l las deschis.

– Bănuiesc că ştii că te afli în toaleta greşită, spun eu, pornind spre chiuvetă ca să mă spăl pe mâini.

— Așa cum eu bănuiesc că ești conștient de ce mă aflu aici în seara asta. Face un pas mai aproape. Odată semnat contractul, mi-ar plăcea nespus să-ți demonstrez... cât de mult apreciez că ne-ai ajutat să-l convingem pe tatăl tău să bată palma.

— Cât de mult apreciezi, hm?

Zâmbetul de sirenă îi este seducător. Degetul care-mi mângâie penisul prin pantaloni, chiar și mai seducător.

— Știu să fiu *foarte* recunoscătoare, îmi șoptește.

— Deci, așa face afaceri familia Diamante? Atunci, ar trebui să depun mai multe eforturi ca să batem palma.

Râde gutural, aplecându-se să-mi muște lobul urechii. Testiculele mi se strâng.

— Te anunț după ce ați semnat, șoptește, apoi se răsucește pe tocuri și părăsește toaleta.

Iar eu sunt obligat să mai aștept puțin înainte să ies din baie, să-mi treacă erecția. Când mă-ntorc la bar, Sam împinge un shot spre mine cu un rânjet pe buze.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Callahan

– Unii oameni sunt nemulţumiţi, omule, spune Keone cu accentul lui de insular, turnându-mi o bere la halbă.

– Şi, de ce, mă rog?

– Am auzit bârfe.

– La ce te referi? întreb, temându-mă de conversaţie chiar înainte să înceapă.

– Unele dintre celelalte resorturi au mărit salariile.

– Dar noi oferim asigurare medicală mai bună.

– Asta contează doar dacă eşti bolnav, omule. Însă nu te-ajută să-ţi plăteşti chiria.

Ridică din deget în semn să aştept şi se duce la celălalt capăt al barului să preia o comandă.

Închid ochii şi inspir adânc.

E ultimul afurisit de lucru de care mai aveam nevoie. Îmi place să cred că încet rezolvăm totul. „Încet." Brady e un pic cam scrântit, dar este o mană cerească când vine vorba de tot ce implementează Sutton pe când, în acelaşi timp, gestionează şi personalul.

Ceea ce îmi permite să mă scufund în nenorocitele de cifre, astfel încât să pot termina şi cu asta. Şi să pot scăpa dracului de aici. Din resort şi afacerea familiei.

Undeva, în lumea asta, se află o colibă pe o plajă care mă strigă. O colibă unde nu prea e semnal la telefon, valurile sunt numai bune de surfing și zilele se lungesc la nesfârșit.

Mai iau o gură de bere și mă-ntreb ce-ar zice tata despre situație. De faptul că frații mei m-au obligat să vin aici. Că au insistat să gestionez situația personal, nu de la distanță, cum fac ei.

Nu te murdări pe mâini, Callahan. Avem angajați pentru asta. Prezența ta trebuie să se facă simțită fără să fii văzut, să fii auzit fără să trebuiască să ridici glasul, să te impui fără să fii un ticălos.

Ei bine, am dat greș cu ultima parte, nu-i așa?

Mi se pare ironic că Sutton mi-a reproșat că nu vreau să mă murdăresc pe mâini când tata îmi spunea tocmai contrariul.

Dar poate că ea are dreptate. Faptul că m-a făcut să mă simt ca un prost pentru că n-am știut că turismul ecologic a fost introdus în portofoliul nostru este dovada că locul meu nu e aici.

Și, totuși, iată-mă. Încercând să dau viață unui resort pe care tata și l-a dorit cu disperare. Ciudat e că aveam convingerea că-mi va fi mai greu. Că a mă afla într-un loc pe care era atât de hotărât să îl cumpere m-ar întrista.

Numai că se întâmplă exact invers.

Da, vreau să plec naibii de aici de îndată ce mi-am ispășit pedeapsa, dar, trebuie să fiu sincer, nu e chiar așa rău.

Nu cumva are legătură cu Sutton?

Dumnezeule!

Când am permis eu vreodată unei femei să mă ţină sub papuc, fără ca măcar să mă bucur de puţină plăcere din când în când?

Niciodată.

Nicio afurisită de dată.

Şi, totuşi, când plec de la bar, tot la ea mi-e mintea. Mi-e mult mai uşor să mă concentrez asupra ei decât la mesajele neîncetate de la Ledger şi Ford, care continuă să-mi ceară rapoarte şi noutăţi.

Dacă tot sunt interesaţi, de ce nu vin aici ca să vadă cu ochii lor? Oricum, cel mai probabil ar desfiinţa fiecare lucruşor pe care l-am făcut doar ca să aibă ocazia să spună că am greşit.

Duşmănia e urâtă, iar ei dau dovadă de ea din plin.

O vreme, mă plimb. Pe cărări pe care am mai mers de o sută de ori, dar de data asta fără să stau cu nasul în telefon.

Ocean's Edge este minunat. Este o locaţie perfectă, decorul potrivit... Să sperăm că ceea ce facem eu şi Sutton va fi *suficient*.

Suficient pentru ce motiv? Să-i potolesc pe fraţii mei? Să schimb realmente resortul în ceva mai bun? Să simt că i-am îndeplinit cu adevărat dorinţa tatălui meu? Să... ce? Acum, că am fost obligat să vin aici, ce anume vreau de la locul acesta, dincolo de faptul că este ultima mea oportunitate?

Un cuplu se aleargă de-a lungul plajei, ţipând veseli. Le privesc siluetele pe fundalul cerului luminat de lună şi zâmbesc. Să fie adevărat că mama şi tata au stat cu picioarele în nisip chiar aici? Că s-au jucat în apa oceanului şi s-au îndrăgostit de locul acesta, care a devenit parte din dragostea care i-a legat?

Habar nu am, dar prefer să cred că da. Să cred că tata a avut un moment de luciditate, că și-a amintit de insulă și că decizia de a-i permite să cumpere resortul a fost cea corectă. Și dacă demența i-a furat mintea, prefer să cred că nu i-a furat și ultima clipă pe care am considerat-o reală.

Când ajung acasă, luminile din vilă sunt aprinse. „Acasă?" Asta înseamnă acum pentru mine? Poate că așa simt. Că mă-ntorc acasă la ea. Știind că, măcar de data asta, e aici. Și că poate mă așteaptă.

„Poate mă dorește."

Știu că e intenționat scumpă la vedere când sunt eu aici. Chiar face glume la birou în legătură cu statul cât mai puțin la vilă în încercarea de a preveni inevitabilele bârfe că s-ar culca cu șeful ei.

Ce n-aș da în clipa asta ca zvonurile să fie adevărate.

Mă duc spre camera ei. Ușa e deschisă și lumina aprinsă. Stă în vârful patului, îmbrăcată cu un maiou și pantaloni scurți, părul ud și pielea rozalie după duș. Ține între dinți un pix, în timp ce tastează pe laptop.

Isuse. E vreo ocazie în care să nu fie uluitor de frumoasă?

— Scumpo, am ajuns acasă, spun eu.

Ridică surprinsă ochii la mine și privirea i se îndulcește.

— Bună, dragule. Cum ți-a fost ziua? întreabă ea, scoțând pixul din gură ca să-l pună pe noptieră.

— Ca de obicei. Tu muncești mereu așa, fără oprire?

Intru în cameră și m-arunc pe burtă în patul ei.

— Avem multe de făcut într-un timp foarte scurt.

Mă-ntorc spre ea. În fața ochilor mei, evident, stă coapsa ei, încarnarea ispitei și a fructului interzis.

– Nu-mi permit să pierd timpul. Pe deasupra, nu mă plătești să dorm.

Mă-ntorc pe-o parte, mă așez în cot și-mi sprijin capul în palmă.

– Nu, dar nici nu vreau să te spetești.

Îi împing laptopul cu un deget.

– Suntem aici de o lună și nu știu nimic despre tine, în afara chestiunilor de serviciu.

– Nu e adevărat, spune amuzată, dar închide laptopul și-l pune pe masa din apropiere. Știi ce fel de lenjerie port. Arcuiește o sprânceană, făcând pe isteața, dar când observă că eu continui s-o privesc, oftează. Bine. Ce vrei să știi?

– De unde ești? Încotro te-ndrepți? Lucruri uzuale.

– Asta înseamnă foarte multe chestii „personale" pentru un bărbat căruia nu-i place să se amestece cu angajații săi, spune ea, dar cu un ton jucăuș în voce, care-mi dă de înțeles că nu o deranjează.

Nici eu nu mă gândisem când am intrat aici că îi voi adresa asemenea întrebări, dar aș minți dacă aș spune că nu sunt intrigat de ea. Cum a devenit atât de... *talentată? Intuitivă?*

Și nu greșește. Rar mă interesează angajații... sau femeile pe care vreau să le regulez.

– Tu mă înveți să-mi schimb felul de a fi. Zâmbesc. Ceea ce *ai de câștigat* este un Callahan Sharpe mult mai drăguț.

– Prea târziu. Știu deja asta, șoptește, întinzându-se ca să-și treacă vârful degetelor prin părul meu, mângâindu-mi scalpul.

Închid ochii și mă las în mâna ei.

– O să mă adormi.

— Ori așa, ori povestindu-ți despre mine, e totuna. Nu sunt o persoană prea interesantă.

Pufnesc.

— Mă-ndoiesc.

— Chiar nu sunt.

— Vreau să știu, oricum.

— Bine, spune, continuând mângâierile magice cu degetele. M-am născut într-un orășel din nordul statului New York. Nimic remarcabil în legătură cu copilăria mea, cu excepția faptului că abia așteptam să împlinesc 18 ani ca să scap de certurile zilnice de acasă. Părinții mei erau alcoolici și le păsa mai mult de următoarea sticlă decât să se asigure că fiica lor este pregătită pentru viață.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Zâmbește blând, într-un mod care spune „nu vreau să-ți provoc mila". Aveam niște bani pe care îi primisem moștenire după ce a murit bunica mea – ea ținea familia unită și știam că, atunci când ea nu va mai fi, lucrurile se vor înrăutăți. Așa că am luat banii și am plecat. Am ajuns în Brooklyn, unde am locuit împreună cu alți trei studenți. Am făcut facultatea și mi-am luat licența; simultan, făceam comisioane la Resort Transition Consultants. Mi-am croit drumul încet, mai întâi la recepție, apoi ca asociat, după manager de cont junior, și tot așa până când... am ajuns aici.

— Sunt impresionat, spun cu toată sinceritatea, pentru că în lumea mea oamenii nu-și croiesc singuri drumul. Sunt îndreptățiți prin naștere. Li se oferă totul pe tavă. Dar Sutton este complet diferită. Sincer. Așa se explică de ce te pricepi la toate aspectele. Și familia ta?

Ridică din umeri.

— Sună urât dacă-ți mărturisesc că țin în continuare la ei ca la părinții mei, dar faptul că nu mai fac parte

din viața mea este cel mai bun lucru pe care l-am făcut pentru mine?

Dau din cap, deși nu pricep cum e posibil. Da, în momentul de față, frații mei se comportă ca doi ticăloși cu mine, dar am fost întotdeauna apropiați, o familie. Chiar dacă nu era ușor să te ridici la înălțimea numelui Sharpe, ne aveam unul pe celălalt.

Poate tocmai de aceea mă doare cum se comportă cu mine acum. Tata nu mai e.

Nu ar trebui să fim și mai uniți, în loc să ne dezbinăm?

Nu de-asta mă aflu aici, în loc să fiu în cabana mea de paie de pe plajă? Să-l onorez pe tatăl nostru, dar și să recâștig măcar un pic din ce eram unul pentru celălalt? Să mă reapropii de prietenii mei cei mai buni?

Oftez încet, concentrându-mă pe senzația de bine pe care mi-o oferă degetele ei care îmi umblă prin păr. E mai ușor dacă nu mă gândesc. Mai ușor să vreau, să-mi doresc, decât să-mi fac griji și să-mi tot pun întrebări.

— Ce voiai să mai știi? întreabă ea, în timp ce eu privesc punctul în care-și mușcă buzele, uitându-se în jos la mine. *Încotro mă îndrept?* La un moment dat, după ce voi avea suficientă experiență, mi-ar plăcea să mă desprind și să-mi deschid propria firmă. Cred că mă atrag riscul și recompensa de a găsi clienți și de a-mi asuma singură proiectele lor.

— Te înțeleg.

Mă-ntind și-i trasez leneș o linie cu degetul pe coapsă, în sus și apoi în jos.

— Spune-mi despre fostul tău iubit.

— Fostul meu iubit?

— Da. În definitiv, el este cel care a pricinuit întâlnirea noastră. Zâmbesc, iau o pernă și mi-o așez sub cap.

Mirosse a şamponul ei. N-ar trebui să ştiu mai multe despre fraierul care nu a ştiut ce să facă şi cum să le păstreze?

Privirea i se imblânzeşte. Îşi muşcă buzele, gânditoare.

— Pot să spun că mă simţeam singură, am fost naivă, am greşit şi să lăsăm lucrurile aşa?

— Nu prea cred.

— Când nimeni nu te-a învăţat ce e iubirea, Callahan, iei primul semn de afecţiune care ţi se arată şi te agăţi de el, chiar şi atunci când este nesănătos. Privirea i se pierde, îşi studiază degetele pe care mi le mişcă în păr. Pe chipul ei se citeşte ruşinea şi mă ucide s-o văd aşa. Nu e ceva de care să fiu mândră. Faptul că am stat cu el atât de mult timp, când el prefera, de dragul propriului ego, să mă vadă eşuând în loc să cresc. Dar sunt mândră de mine că m-am îndepărtat de el. Nu a stricat nici că a apărut această oportunitate în momentul perfect ca să-l părăsesc.

Urăsc să simt cum mi se strânge stomacul dacă-mi imaginez pe altcineva atingând-o. Dacă-mi imaginez că un bărbat o răneşte.

— Uneori, cred că lucrurile se întâmplă la momentul potrivit, exact când avem nevoie cel mai mult.

„Ce dracului înseamnă asta, Cal? Nu te refereai la ea, nu-i aşa?"

N-are cum să te fi referit la ea.

— Cât priveşte restul, cred că încerc să înţeleg în timp ce-mi continui drumul. Dă convinsă din cap, ca şi cum ar fi mulţumită de răspuns. Dar tu, Callahan? Povesteşte-mi despre tine.

„Isuse! M-am pus singur în situaţia asta, nu-i aşa?"

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Sultan

– Ce vrei să ştii?

– Ce zici de ce este cel mai evident, dat fiind că expresia ta îmi spune că ai prefera să mori decât să vorbeşti despre tine? râd eu.

Felul în care tresare îmi dă de înţeles că nu-i place când rolurile se inversează. Ghinion. Vreau să ştiu mai multe despre bărbatul care mi-a ocupat gândurile şi care se trânteşte neinvitat la mine în pat, pe nepusă masă. Îi dau o pasă de încălzire.

– Să înţeleg că nu ai o iubită, continui eu, din moment ce agăţi femei în cluburi şi în prezent împarţi locuinţa cu o femeie cu care ai făcut sex? O femeie extrem de senzuală, dacă-mi permiţi să adaug, şi, totuşi, o femeie...

– Într-adevăr, o femeie extrem de senzuală.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Râde infundat.

– Nu. N-am iubită.

– Pentru că aşa vrei sau pentru că nu ţi-ai găsit alesa?

– Pur şi simplu, nu am. Ridică din sprâncene. Corect. Greşit. Nu ştiu. Nu-mi place nimic din ce e complicat.

— Spuse bărbatul care s-a trezit în cea mai complicată dintre situațiile posibile atunci când am intrat pe ușa sălii de conferințe.

Râde, făcându-mă să zâmbesc la rândul meu.

— Da, complicat, însă nu mă plâng, deoarece mi-a dat posibilitatea să te revăd.

Simt ceva în stomac când îl aud și încerc să ignor reacția copilărească, tipic feminină, la replica sa. Răsturnarea de situație. Fiorii.

Să aflu că nu s-a îngrozit când m-a văzut, ci i-a făcut plăcere.

Pentru prima dată de când suntem aici, prezența lui îmi dă emoții. Fâstâcită, schimb subiectul, neștiind cum să-i răspund.

— E adevărat ce se spune despre tripleți? Că sunt unul pentru altul mereu, cei mai buni prieteni și că-și pot citi gândurile?

— Eu îți spun că m-am bucurat să te revăd și tu-mi răspunzi întrebându-mă de frații mei? Ești nemiloasă.

Râd pe înfundate.

— Deci...

Se trântește la loc pe spate și scoate un suspin de rău augur, parcă, în timp ce privește tavanul.

— E un răspuns complex, răspunde în cele din urmă.

— Așa este mereu cu familia, nu?

Tac, oferindu-i timp să treacă de emoțiile pe care i le citesc în ochi și regret pe loc că l-am întrebat, deși părea doar o întrebare stupidă.

— Răspunsul simplu este că da. Ne putem completa propozițiile unul celuilalt. Face o pauză și pe chip îi apare o expresie de o tristețe care mă sfâșie. Încă îi consider cei mai buni prieteni ai mei.

— Și răspunsul complicat?

Vorbesc blând, mângâindu-i buclele de pe frunte ca să-l liniștesc. Rămân surprinsă că mă simt atât de relaxată în preajma lui. Nu cred să fi făcut vreodată asta cu Clint, să stăm de vorbă și să atingem acest nivel de intimitate și duioșie.

„Îmi pasă de Callahan Sharpe."

Mai mult decât vreau să recunosc.

— Răspunsul complicat este că tata mă prefera pe mine și asta mi-a destrămat relația cu frații mei când am devenit adulți. Își trece palma peste obraz. Ca să scurtez povestea, mama noastră a murit când eram adolescenți. Nimic dramatic, de durată. Pur și simplu, nu s-a mai trezit într-o dimineață. Făcuse infarct în somn.

— Îmi pare atât de rău...

Mă doare sufletul pentru el când îi aud glasul îndurerat.

Ridică din umeri, deși se vede că suferă.

— A fost iubirea vieții lui. Se uită la mine cu o umbră de zâmbet și o strălucire în ochi cu gust dulce-amărui. Își drege glasul. Eu sunt cel care seamănă cel mai mult cu ea. Comportamentul, gesturile, totul.

— Iar el s-a agățat de tine ca să o țină pe ea aproape.

— Bănuiesc că un psiholog ar fi de acord cu afirmația ta. Ridică iarăși din umeri, deși se vede că nu e în apele lui. Și, pe lângă faptul că asta nu le-a picat niciodată bine fraților mei, ceea ce a înrăutățit ulterior situația este că eu sunt oaia neagră în familia Sharpe. Cel care nu s-a ridicat niciodată la înălțimea așteptărilor. Ford și Ledger erau penalizați pentru fiecare pas greșit, în vreme ce eu o făceam intenționat și flagrant.

Cu diferența că greșelile mele, belelele pe care le cream, erau adesea iertate.

– Animozitate. Resentimente. Gelozie, murmur eu, încercând să-mi imaginez dinamica, amintindu-mi de tensiunea care se simțea între ei în acea primă zi.

Râde înfundat.

– Crede-mă, cel mai adesea erau îndreptățiți să simtă toate astea. Nu sunt un înger și probabil că am profitat de slăbiciunea tatălui meu mult mai mult decât trebuia, dar, da, s-au creat multe resentimente din pricina asta.

Callahan continuă, povestindu-mi situații în care i-a fost oferită o cale de ieșire, în timp ce frații săi erau supuși focului deschis. Când a făcut accident cu mașina, cel pedepsit a fost Ledger, pentru că i-a permis să se urce la volan. Când s-a lăsat de școală și a început să lucreze în companie, fraților săi li s-a părut favoritism, deși pentru el era iadul pe pământ. Cum au ratat o afacere importantă, pentru că n-a observat el o greșeală.

Înțeleg că frații lui au probleme, dar înțeleg și că au fost momente în care Callahan a încercat să-și oblige tatăl să vadă că modul în care-și manifestă afecțiunea este nedrept (dacă se poate spune așa). Îl respect că recunoaște, indiferent dac-a fost greșit din partea lui sau nu, că a acceptat tratamentul preferențial ca să iasă basma curată. Dar, în accepțiunea mea, pedeapsa și-a primit-o și el, chiar dacă sub altă formă.

– Toți l-am iubit pe tata, în felul propriu, așa cum el ne-a iubit pe fiecare la rândul lui. Nu a fost nici drept, nici nedrept. A fost cum a fost. Cred că moartea tatălui nostru ne-ar fi putut apropia, că frații mei ar fi trecut cu vederea totul, dacă eu nu aș fi fost de acord să cumpere Ocean's Edge.

– De ce ar fi un lucru rău?

– Este o poveste lungă... Practic, ar fi nevoie de prea mult pentru a transforma locul într-o stațiune de lux după standardele Sharpe. Frații mei au făcut proiecții, au calculat bugete și Dumnezeu știe ce, dar cheltuielile exponențiale pentru a-l aduce unde trebuie nu erau rentabile.

– Eu de ce aflu asta abia acum? Nu ar fi trebuit să știu, astfel încât să pot oferi clientului meu ceea ce-și dorește? Râd, dar nu e amuzant. După părerea mea, veți recupera cheltuielile, doar că ar dura ceva timp.

– Și, până atunci, scade valoarea portofoliului Sharpe pe care ne bazăm ca pârghie pentru împrumuturi ca să achiziționăm alte proprietăți aflate pe listă.

– Atunci, de ce ești aici? De ce să nu vindeți?

Îmi povestește despre cina cu fostul proprietar. Despre dorința tatălui său, cum a cerut un singur lucru. Și că i-a promis, nu putea să-l refuze. Apoi, despre conflictul care a urmat cu frații săi.

– Ești pus într-o situație îngrozitoare. Chiar au dat vina pe tine? continui eu.

Încuviințează.

– Nu a ajutat nici faptul că am dispărut după ce el a murit. Mi-am petrecut timpul călătorind peste tot unde nu-mi amintea de el.

– Apoi, ai fost obligat să vii aici, unde, evident, ai crezut că te vei gândi la el tot timpul.

– A fost și bine, și rău... Dar, sincer, cred că ei au avut dreptate. Cred că m-am lăsat purtat de emoția momentului, de faptul că știam că se va duce, și am crezut vocea demenței, pentru că nu am regăsit nimic din fotografiile cu ei doi aici. Oricum, nu mai contează, răul a fost făcut...

Îmi spune de ultimatumul primit de la frații lui, de posibilitatea de a fi obligat să părăsească locul pe care îl ocupă în compania familiei sale. Despre cearta pe care au avut-o după ce am ieșit din sala de conferințe.

— Și-atunci, asta e ce vrei să faci cu viața ta? întreb, glumind doar pe jumătate.

Geme frustrat.

— Nu mi s-a dat niciodată opțiunea de a alege altceva.

Mă țintuiește și emoțiile pe care i le văd în ochi mă fac să-l privesc într-o cu totul altă lumină. Nu este doar bărbatul îngâmfat și arogant pe care l-am cunoscut la Club Coquette. Ci mai mult. Mult mai mult.

— Intenția mea era să duc la capăt proiectul și apoi să plec.

— Ultima șansă.

— Exact. *Ultima mea ocazie.*

— Stai. Pe bune? întreb derutată de indiferența lui. Chiar vrei să pleci? Să lași totul în urmă, *de tot?*

Încuviințează, dar expresia lui nu este la fel de decisă.

— Da. Dacă am învățat ceva din moartea tatălui meu, a fost să trăiesc viața din plin. Vreau să călătoresc. Da, am renunțat la limitele și pătrățelele stricte de la Wharton, dar asta nu înseamnă că am decis să nu mai studiez niciodată. Vreau doar să o fac experimentând lucruri aflate dincolo de stilul de viață în care am fost crescut.

Îl privesc pe Callahan, cu părul lui ciufulit și zâmbetul moale. M-a surprins cu răspunsul său. Aș fi crezut că un om de statura lui își dorește camere la Four Seasons între o călătorie și alta cu avionul său privat.

— Mă surprinzi.

Ridică din umeri.

– E o surpriză plăcută sau neplăcută?

– Pur și simplu, nu se potrivește cu imaginea pe care mi-am creat-o despre tine.

– Chiar sunt un bărbat plin de talente, mă tachinează el.

Aș vrea să-l întreb atât de multe. Unde ai vrea să călătorești? Pentru câtă vreme? Oare călătoriile chiar ar împlini acel impuls natural și hotărârea pe care le văd în el când muncește?

Posibil să nu fie pe placul lui, dar nu cred că poți stinge pur și simplu niște trăsături de caracter apăsând un buton.

Însă nu-l întreb nimic. De acord, stă de vorbă cu mine, dar asta nu înseamnă că și-a deschis cartea vieții încât să fie citită pagină cu pagină.

Așa că-i adresez cea mai logică întrebare care-mi vine în minte:

– Dar dacă faci asta, dacă abandonezi totul, nu le-ai furniza fraților tăi dovada că aveau dreptate? Că nu-ți pasă de afacerea de familie? Pe care tatăl tău a construit-o de la zero. Care...

– Simt că mă sufoc în clădirile de birouri, Sutton.

– Dar aici nu te sufoci.

Înclină capul într-o parte și pe buze îi apare cel mai timid zâmbet.

– În mod surprinzător, nu, nu mă sufoc aici.

Își pleacă ochii la mâna pe care o ține pe coapsa mea și-o privește îndelung, apoi ridică privirea spre mine.

– Experiența asta a fost diferită.

– Implicarea mai directă.

— Da. E altfel când vezi cu ochii tăi schimbările, în loc să le analizezi într-o foaie de calcul.

— Așa este.

Îl studiez. Liniile fine ale feței. Pielea sărutată de soare. Maxilarul pătrățos. Buclele părului. „Omul ăsta nu e făcut pentru viața în corporație."

— Am sentimentul că ți-ai atins limita personală de mărturisiri în această seară. Zâmbesc. Și mă-ntreb ce mai cauți în patul meu, împiedicându-mă să muncesc, domnule Sharpe?

— În patul meu mă simt singur.

Se bosumflă ca un băiețel, și-aș minți dacă n-aș recunoaște că mă forțez din toate puterile să mă abțin să nu-l sărut.

— Și-atunci, crezi că ocupându-l pe-al meu, domnule bile-albe-pentru-fiecare-oaspete, n-o să te mai simți așa singur.

Fața i se luminează într-un zâmbet șiret.

— Nu poți învinui un bărbat care-și încearcă norocul.

— Sunt impresionată. Ți-a luat o lună întreagă ca s-o apuci pe drumul cel mai scurt, îl tachinez.

— Nu suntem niciodată aici în același timp.

— O fac în mod special. Ridic din umeri. Ești tot timpul plecat la plimbare, cu afaceri sau orice faci tu noaptea.

— Stau de vorbă. Încerc să negociez prețurile și să obțin reduceri, dat fiind că pe insulă costurile sunt atât de mari.

Încerc să-mi maschez surprinderea. Habar nu aveam. Profesionista din mine ar vrea să-i pună întrebări, să ceară detalii, dar femeia din mine, care se simte

îngrozitor de atrasă de bărbatul de lângă ea, alege conversația lejeră.

– Eu credeam că ai aventuri toride cu toate fetele de pe insulă.

– Mi-a trecut prin minte.

– Hei!

Iau perna de lângă mine și-l lovesc. Câteva clipe mai târziu, el mă gâdilă și ne luptăm să ne controlăm unul pe celălalt. Începerea se umple de râsete, în timp ce mă chinui să-l dovedesc, iar el mă lasă, până mă trezesc deasupra, călare pe coapsele lui.

Mă doare într-o parte din cauza râsului, în vreme ce-i blochez mâinile de o parte și de alta a capului în semn de victorie – nemeritată.

Este totul foarte distractiv până-n clipa în care el încetează să opună rezistență. Mă uit în jos spre el, iar el în sus la mine, zâmbetul îi dispare, fiind înlocuit cu o expresie serioasă.

Fluturii îmi fac tumbe în stomac.

– Callahan, murmur eu.

– Sutton, șoptește el.

Și-atunci, îmi dau seama cât de vulnerabil a fost. Cred că se cuvine să fiu la fel de sinceră, la rândul meu. „Onestă."

– Și eu m-am bucurat să te revăd, dacă vrei să știi.

Ochii i se întunecă, zâmbetul dispare încet de pe buzele lui. Se întinde și mă cuprinde de ceafă, declanșându-mi semnale de alarmă.

– Doar că... Oftează fără să-și ia ochii de la buzele mele. Nu vreau să depășesc limita pe care ai trasat-o...

Se vede pe chipul lui că-i este greu, se simte din cuvinte că ezită. Însă îi rezist când încearcă să mă lipească de el.

— Eu...

— Lasă-mă să te sărut măcar. Am avut o zi de rahat. Nu merit măcar atâta lucru?

Ochii ni se întâlnesc și, de data asta, când mă trag spre el, îl las și-mi lipesc buzele de ale lui.

Este un sărut blând, necunoscut, deși până acum ne mânau foamea și focul. E format din atingeri fine, seducătoare, buze, limbi, gemete ușoare și cuvinte nerostite.

Se ține de cuvânt și nu încearcă să ducă lucrurile mai departe, în ciuda dorinței care mă încearcă și care, sunt sigură, îl stăpânește și pe el.

Ne împletim degetele deasupra așternutului. Ne mișcăm gura fără grabă, tandru. Suntem doi oameni care se bucură de actul simplu, prea adesea nesocotit, al sărutului.

— Sutton, geme, strângându-mi mâinile.

Îmi lipesc fruntea de a lui. În cameră se aude doar respirația noastră gâfâită.

— Știu. *Știu.*

— Cred că cel mai bine e să mă întorc în patul meu rece și singuratic.

Râde fără poftă.

— Probabil. Dar, când mă dau jos de pe el, îmi las un picior pe coapsa lui și brațul în jurul mijlocului său.

— Ai o voință de fier, Collins, pentru că mă ucizi puțin câte puțin.

Zâmbesc fără să mă vadă și rămânem așa, înlănțuiți, până când respirația îi devine regulată și în cameră se aude un sforăit ușor.

O voință de fier?

Nici pe departe.

Am impresia că domnul Callahan Sharpe m-a cucerit, făcând exact opusul a ceea ce mă așteptam.

Respectându-mă pe mine, respectându-mi dorința.

Să fie oare răspunsul pe care-l așteptam?

Nu știu... Dar cred că e al naibii de aproape.

Pot să-mi repet cât vreau să mă țin tare pe poziții. M-a cucerit. Credeam că e un tip dur și sexy, cu o armură impenetrabilă, dar acum știu că este o ființă mult mai profundă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Sultan

Se pricepe la asta.

Chiar dacă nu crede, are un talent înnăscut de a face oamenii să se simtă în largul lor (atunci când vrea) și să-și exprime punctul de vedere.

Nu-l condamn că i se pare plictisitoare sau sufocantă rutina de zi cu zi sau cum a numit-o el seara trecută. Însă mi se pare ciudat să se simtă astfel. Stau și-l urmăresc cum vorbește cu reprezentantul angajaților de la Ocean's Edge și-mi dă impresia că face asta dintotdeauna.

Gândul îmi fuge la noaptea trecută. Am adormit în brațele lui. M-am trezit și l-am privit în somn. Trăsăturile feței relaxate. Genele dese, deschise ca un evantai, umbrindu-i ochii. Urma de barbă întunecată pentru că nu s-a ras. A trebuit să mă abțin din toate puterile să nu mă-ntind să-l ating. Să-l sărut. Să retrag tot ce-am susținut până acum.

Am uitat de naturalețea conversației când povestești ca să te cunoști. Fiorii din stomac când un bărbat te privește și cum se simte când privirea îi alunecă pe pielea ta. Cum bătăile inimii se iuțesc de la vibrația râsului său.

Aseară, asta am simțit. Că începem să ne cunoaștem. Noi doi am pornit la drum direct cu sexul, iar acum

că încep să-l cunosc mai bine pe Callahan, simt că-mi place cu adevărat, dincolo de flirt și tensiunea sexuală care se adună în orice încăpere ne-am afla.

Întrebarea este ce să fac în această privință, pentru că, în definitiv, dilema mea rămâne aceeași. Este șeful meu. Eu sunt angajata lui. Iar dacă află cineva că suntem mai mult decât atât, slujba mea, credibilitatea mea, moralitatea mea, sunt compromise. Iar eu am muncit mult prea mult și am dedicat mult efort pentru a permite oricui să mă deraieze de pe traiectoria mea profesională. Am 26 de ani și toate intențiile de a-mi înființa propria companie.

Dar ce mai contează? Oricum am impresia că mă evită.

N-au trecut decât câteva zile.

Omul este ocupat.

Nu te gândi prea mult.

Însă eu am senzația că nu e doar asta. Ceva s-a schimbat.

— Sutton este de aceeași părere, spune Callahan, atrăgându-mi atenția la conversație. După ce-am analizat contractele de muncă ale unora dintre celelalte resorturi, am reintrodus-o și noi.

— Tu ai făcut-o? întreabă Solomon cu accentul său de caraibian, mijind ochii la mine. Scuzați-mă dacă o spun, dar, de obicei, majoritatea consultanților sunt doar niște delegați plătiți prea mult. Nu vreau să insult pe nimeni.

Dau din cap.

— Nicio problemă. Deși suntem departe de a lua decizii finale cu privire la întregul pachet de salarizare, aceasta este situația actuală. Te-aș ruga să te uiți peste contract, să adaugi propriile note și apoi să ni le propui.

Callahan mai că tresare când mă aude. Aseară am discutat cu Brady și cu alți câțiva manageri despre cât de mult spațiu de manevră ar trebui să-i acordăm lui Solomon. Dar, dacă el vorbește în numele majorității angajaților, atunci trebuie să ținem cont de părerea lui.

Sau măcar să-l facem să *creadă* că e așa.

— Avem o listă de cerințe.

Zâmbește îngâmfat, chiar persiflant, și sunt mai mult ca sigură că mâna lui Callahan se strânge în pumn pe sub birou.

— Cum era de așteptat, răspunde Callahan degajat. Dar, așa cum am declarat deja, Sharpe International este o entitate care funcționează fără sindicat. Prin urmare, putem lua în considerare cerințele voastre, dar asta nu înseamnă că suntem obligați să le aprobăm.

— Ar fi o prostie din partea voastră. Sunt o duzină de resorturi pe insulă care oferă locuri de muncă în perioada asta, spune Solomon, lăsându-se pe spatele scaunului, cu mâna peste dosarul din fața lui.

— Așa cum au fost întotdeauna, replică Callahan pe un ton glacial. Cum spuneam, domnule Freeman, vă rog să aruncați o privire la propunerea noastră de contract. Ne putem întâlni din nou săptămâna viitoare pentru a discuta părerea voastră.

Se înfruntă în tăcere din priviri. Mă-ntreb dacă ar trebui să intervin, să adaug câteva amabilități ca să disipez tensiunea bruscă, dar mă hotărăsc să nu o fac.

— Bine, atunci.

Callahan își trage scaunul înapoi și se ridică în picioare, asigurându-se că situația rămâne sub control.

— Pe curând.

— Pe curând.

Solomon se ridică cu un calm deliberat şi ne salută cu o înclinare a capului.

– Te salută Gia.

Callahan înlemneşte. E abia vizibil şi altcineva în locul meu nu ar fi observat, dar i-am văzut tresărirea.

– A zis că abia aşteaptă să te revadă, dacă tot eşti aici.

Solomon are o expresie impertinentă, ca şi cum ar cunoaşte ceva ce Callahan nu ştie. Dar iese pe uşă înainte ca el să mai poată spune orice.

– Jigodie, bâiguie Callahan în barbă.

– Gia, hm? Îmi încrucişez braţele la piept, ridicând jucăuş din sprânceană. Ai văzut? Aveam dreptate. Ai aventuri toride pe insulă cu femei misterioase.

– Am întâlniri, Sutton. Cine de afaceri. Întâlniri cu clienţii. Am tot felul de întâlniri nenorocite care mai de care mai plictisitoare şi care îmi fac urechile să sângereze.

Face semn cu mâna că sunt liberă să plec. Rămân locului, uluită.

„Ce mama naibii?"

De ce mă deranjează când aud numele altei femei?

– La unele întâlniri participă şi femei. La altele, nu. Şi nu cred că-ţi datorez vreo explicaţie.

– Nu ţi-a cerut nimeni explicaţii, spun eu, surprinsă de comportamentul lui.

Dar ce-a zis e suficient să mă facă să-i văd cu ochii minţii pe domnişoara Gia şi pe Callahan mergând de mână spre un apus romantic, apoi trăind fericiţi până la adânci bătrâneţi.

– A fost doar o...

— Da. Știu. Ridică hârtiile și le vâră sub braț. Am ședințe, spune fără să mă privească în ochi și pleacă fără alt cuvânt.

Mă uit ca o proastă la ușa pe care a ieșit și oftez.

„În regulă." Poate că răceala pe care am simțit-o în ultimele zile nu a fost fructul imaginației mele. Poate regretă că și-a descărcat sufletul în fața mea. „La ce mă așteptam? Că... o să facem un pas înainte în relația noastră?"

De parcă, ar exista vreo relație.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Sutton

— Nu. Am avut o noapte minunată în care ne-am sărutat, apoi ședința ciudată când s-a răstit la mine, iar acum... Acum... e ca și cum am fi în același loc, în aceleași momente, dar nici nu ne vedem, de fapt.

— Cum e posibil așa ceva? Nu trebuie să lucrați împreună? spune Lizzy.

— Lucrăm împreună, dar nu vorbim de nimic altceva în afară de chestiuni legate de resort. Petrece mult timp la el în birou, cu ușile închise, discutând cu lumea de acasă aspectele financiare, analizând bugete și mai știu eu ce. Chestii despre care aflu doar rezultatul final. Vreau să zic, ne-au mai rămas câteva săptămâni pe insulă, deci... Nu știu. Poate că, dincolo de asta, mi-a întors spatele.

— Mă îndoiesc că ți-a întors spatele. Dac-ar fi fost așa, în clipa asta s-ar afla pe plajă, cu un cocteil în mână, așa cum ar trebui să faci și tu mai des.

— Am un cocteil în mână chiar acum. Mulțumită? întreb și beau o gură.

— Deci, stai așa, să vedem dacă am priceput. Lucrați umăr la umăr, fără să vorbiți cu adevărat, iar noaptea nu vă întâlniți deloc.

– Corect. Noaptea, el e pe insulă, la întâlniri de afaceri cu cine știe cine.

– Ah, deci de aici a pornit situația cu Gia.

– Of, Doamne, gem frustrată. Par o scorpie geloasă, deși nu am niciun drept să mă comport așa. Vreau să zic, poate l-am respins de prea multe ori și acum el a trecut mai departe. Poate că am...

– Poate că ar trebui să încetezi să mai vorbești ca o iubită plângăcioasă preț de o clipă, ca să putem diseca totul cu calm, spune Lizzy pe un ton care-mi sugerează s-o las mai moale cu presupozițiile.

Motiv pentru care o iubesc.

– Da. Ai dreptate. Te rog, disecă tu, în timp ce eu mai beau puțin.

– Bei ca să uiți. Chicotește. Deci, putem afirma că domnul Callahan este un bărbat ocupat?

– Da.

– Iar tu ai impresia că după noaptea aceea – în care v-ați sărutat și atât – s-a îndepărtat de tine.

– Ori asta, ori exagerez și văd lucruri care *nu există*.

– Ceea ce e foarte probabil pentru că, *surpriză*, suntem femei.

– Așa e. Da. Nu știu, mormăi eu. Adică, am trăit o noapte minunată, în care am reușit să ne cunoaștem cu adevărat, să ne bucurăm unul de celălalt, fără tensiunea care ne făcea să simțim tot timpul că situația e pe cale să explodeze. Peste care am crezut că am trecut și că... Nu știu exact ce, dar...

– Dar așa simți tu și este perfect valabil, spune ea, iar eu încuviințez, deși nu mă poate vedea. Ei îți s-a destăinuit, tu i te-ai destăinuit și deschizându-vă, v-ați permis să fiți vulnerabili.

– Bănuiesc că da.

– Prin urmare, e normal ca un bărbat să se retragă și să se simtă prost. Cel puțin, din experiența mea, asta cred.

– Deci, e de bine atunci... Dar...

– Ce vrei să zici de fapt, Sutt?

– Ne-am sărutat și apoi ne-am oprit.

– Exact cum ai cerut tu. Ai dat de un bărbat care-ți respectă dorințele, spune ea, de parcă ar fi un lucru șocant. De ce-o faci să sune ca și cum ar fi ceva rău?

Mi-e greu să pronunț cuvintele care par extrem de logice în mintea mea și care sună stupid dacă le vociferez.

– *Dar de ce?* Dacă mă dorește atât de mult, de ce s-a oprit? Nici măcar n-a mai încercat să mă convingă să facem mai mult, cum insista înainte. N-a vrut decât să mă liniștească, să nu-mi rănească sentimentele când, de fapt, el și-a văzut de treaba lui și probabil acum se culcă cu altcineva de pe-aici?

A zis că abia așteaptă să te revadă, dacă tot ești aici.

Gia.

Nu-mi iese din minte numele ei și urăsc asta. Ieri părea în defensivă când au pomenit-o. „S-a culcat deja cu ea? Asta ar explica de ce cu mine s-a oprit la sărutat." A găsit altundeva ce căuta. Fără nicio restricție. De ce am suspiciunea asta... și de ce nu pot să scap de ea?

– Stai, stop. Să ne întoarcem la ce discutam.

Râde, ceea ce-mi confirmă că gândesc ca un om nebun.

– Scuze. Am ținut totul în mine, ceea ce nu face decât să înrăutățească situația, și-atunci...

— Şi-atunci, ai pus mâna pe telefon şi m-ai sunat pe mine.

— Da.

— Eu, una, cred că tipul te place în continuare. Cred că şi-a găsit naşul, o femeie care nu-şi desface picioarele de dragul zâmbetului său drăguţ, în afară de prima dată, bineînţeles, dar atunci a fost o excepţie. Şi, ţinând cont cât l-ai provocat şi ispitit, sunt chiar impresionată de stăpânirea de care dă dovadă.

— N-am ispitit pe nimeni, spun eu ca măsură de precauţie. Eu sunt cea care se simte ispitită în fiecare minut din fiecare zi când sunt aproape de bărbatul ăsta.

— Prostii. Bineînţeles că ai făcut-o cu întrebarea ta ţicnită. *Eu ce câştig din asta?* Pff.

— Nu e deloc ţicnită. Este...

— Perfect valabilă. Da, ştiu. Oftează. Sunt de acord cu tine. Şi ai dreptate că ai nevoie să priceapă că tu ai risca totul dacă ai fi cu el... Dar poate tocmai asta s-a petrecut. Poate până acum vedea în tine doar o sirenă seducătoare, care-i cădea la picioare cum pocnea din degete, iar acum, după discuţia de noaptea trecută, o vede pe Sutton cea tandră şi sensibilă, care a trecut prin multe încercări, multe şocuri, multe emoţii.

— El a tras iţele ca să ajungă să împartă aceeaşi vilă cu mine. Ar fi trebuit să se aştepte că la un moment dat vom sta de vorbă când ne aflăm acolo în acelaşi timp. Mă refer la conversaţii adevărate, nu *în ce poziţie să ţi-o trag data viitoare?*

— De acord, susură ea. Dar e bărbat, unul nu tocmai cuminte dacă am intuit corect, prin urmare singurele nevoi pe care e dispus să ţi le satisfacă sunt cele care se manifestă în dormitor.

Dau să spun ceva în apărarea lui, dar mă opresc. Nu ştiu de ce, dar eu simt că îi pasă şi de nevoile mele

sufletești, că sunt mai mult decât sex pentru el, pe când acum trei săptămâni aș fi fost absolut de acord cu ea și aș fi râs admițând asta.

– Poate, murmur târziu.

– Încerc să-l descifrez. Tipul e intrigat de tine, te asigur. Ce vreau să spun e că trebuie să fie ceva mai mult, din moment ce i-ar fi suficient să bată din palme și să aibă ce femeie dorește.

– Crezi că eu nu știu? râd, făcându-mi vânt cu piciorul ca să mă legăn în hamac.

– Asta nu-nseamnă că trebuie să-ți schimbi strategia, Sutt. Ține-te pe poziții.

– Se vede că tu n-ai făcut sex cu el. E ca un drog căruia cu greu îi poți rezista.

– Sunt sigură, dar seara trecută ai rezistat, nu-i așa? V-ați sărutat și pipăit, ceea ce spune multe. Intimitate. Vulnerabilitate. Așa că încasează mica ta victorie și, zic eu, continuă să-l obligi să facă eforturi ca să trăiască asemenea momente cu tine. Fă-l să te vadă ca pe un drog irezistibil. Deși, dacă mă-ntrebi pe mine, deja o face.

– Te contrazic.

– Continuă să te caute, Sutton, când alții ar fi plecat de mult. Sinceră să fiu, a reușit să te facă mai încrezătoare în tine într-un timp record, cum nu îmi amintesc să se fi întâmplat vreodată. Asta spune multe. Așa că nu te simți descurajată dacă a făcut un pas înapoi ca să se adune. Rămâi încrezătoare. Trebuie să continui să flirtezi cu el, să-l seduci și să ai convingerea că, indiferent cât de bun e el, tu ești și mai bună.

– Lizzy...

Are dreptate. Știu că are dreptate și, totuși, urăsc sentimentul brusc de nesiguranță, ca și cum m-aș simți depășită de situație.

— Frustrarea sexuală este cel mai bun preludiu posibil. Fă-l să se gândească la tine, să te viseze noaptea, să fie disperat după tine.

— N-ar fi doar un joc al cărui rezultat final este previzibil?

— Erați deja angajați în jocul ăsta, deci, care-i diferența? Eu spun că așa îi vei transmite că nu ești o oarecare.

— Ce-ai făcut cu prietena mea care mă îndemna să fac sex-fără-complicații?

— E încă aici. Și continui să-mi susțin ideea. Dar asta nu inseamnă că el nu trebuie să dea valoarea cuvenită experienței cu tine. Tace. În plus, nu faci nimic rău dacă vei continua să-l provoci de-i sar capacele ca să vezi cum se comportă față de ceilalți oameni. Doar așa îți vei putea da seama dacă e capabil să vă păstreze secretul.

Închid ochii, lăsând briza să-mi mângâie obrajii și gândindu-mă la Lizzy, la sfatul ei, la cât de mult îmi doresc să mă culc din nou cu Callahan. Tăcerea se prelungește, în vreme ce cântăresc toate lucrurile pe care mi le-a spus ea. Adevărul din cuvintele ei. Adevărul pe care am nevoie să-l aud cu voce tare.

— Îți place de el, nu-i așa?

Râd cu jumătate de gură.

— Da, Lizzy. Mai mult decât mă așteptam și nu știu dacă e prea devreme după despărțirea de Clint sau din cauză că e atât e diferit. Dar, da, îmi place...

Și mă tem. Callahan Sharpe are puterea de a mă răni sufletește mult mai profund decât a făcut-o Clint vreodată.

Cum e posibil așa ceva?

Poate din cauza ezitărilor mele.

— Știu. Mi-am dat seama din mesajele tale. Se simte în glasul tău. Și vreau să deschizi bine urechile la mine: nu e nimic rău în asta. Nimic. Uneori, persoana potrivită apare în calea ta când ai cel mai mult nevoie. Poate Callahan este persoana potrivită pentru tine.

— Știi că mă simt ca o idioată, da? Că *mi s-a lipit de suflet* tipul cu care am avut o aventură de-o noapte?

— Se întâmplă lucruri și mai rele în lume. Cum ar fi mai întâi să-ți placă de el, și apoi să descoperi că e îngrozitor la pat. Râde. Asta ar fi o nenorocire.

— Adevărat. Foarte adevărat. Oftez lung. Și-acum? Ce fac? Renunț la treaba cu *eu ce câștig din asta?* întreb și imediat mă simt puerilă, prostănacă, doar imaginându-mă sugerându-i așa ceva lui Callahan.

Știu că m-a cuprins panica și tot ce-am vrut a fost să mă comport cum se cuvine.

— *În niciun caz.* Trebuie să-ți răspundă la întrebare, fiindcă trebuie să se gândească la lucrurile astea. Sincer, nici nu contează dacă află sau nu răspunsul. Ce contează cel mai mult este să-l afli *tu*, Sutton, pentru că întrebarea asta trebuie să ți-o pui mereu, indiferent de situație, fie că e vorba de o relație sau de orice în care te implici, chiar dacă răspunsul e că *doar vrei să te simți bine.*

— Dar...

— Dar, nimic... Răspunsul se va schimba, probabil, ceea ce este în regulă. Ce cauți azi poate fi diferit de ce-ți vei dori să obții peste două săptămâni. Nu ești păstrătoarea răspunsului secret, tu setezi standardele, așa că nu privește pe nimeni dacă ți le schimbi, ai înțeles?

Las vorbele ei să-mi pătrundă în minte, dornică să regăsesc încrederea pe care o aveam când am sosit aici. I-am mai permis unui bărbat să mi-o răpească. Nu-i voi mai permite altuia să facă același lucru, doar pentru că

i-am mărturisit prea multe despre trecutul meu. „Oare asta se petrece acum?" Aud din nou vocea lui Clint în ureche, ademenindu-mă, sugerând că niciun alt bărbat nu mă va dori din pricina trecutului meu. A ceea ce reprezint. Nu. Are dreptate Lizzy. Şi ce dacă Callahan i-a pus capăt? Nu înseamnă c-a făcut-o pentru că nu sunt demnă de interesul lui. „El e cel care are de pierdut." Dar dacă încă mai e interesat? Voi continua să flirtez cu el, pentru că... De ce nu?

– Mulţumesc pentru încurajări, susţinere şi sfaturi.

– Ori de câte ori ai nevoie. Ştii asta. Afecţiunea din vocea ei mă face să mă simt iubită. Dar fă-mi o favoare, te rog.

– Sigur. Da.

– Nu te da jos din hamacul în care te legeni până nu afli răspunsul la întrebarea ta şi la ce înălţime vrei să îţi setezi standardele. Nu uita că le poţi modifica oricând vrei tu şi că este perfect normal s-o faci.

– Bine.

– Şi apoi, asigură-te când va sosi momentul şi vei decide că a atins standardul pe care-l doreşti şi veţi face sex până nu mai ştie cum îl cheamă, că mă suni şi-mi spui cât de incredibil a fost. Vreau să ştiu când să mă bucur că am avut dreptate.

– Sunt două favoruri.

O aud cum râde şi închide telefonul. Zâmbetul de pe buze rămâne acolo ceva timp, pe când stau şi mă gândesc la conversaţia noastră şi la sfaturile pe care mi le-a dat.

În urmă cu mai bine de o lună, eram într-o relaţie nemizerabilă, prizonieră între linii de demarcaţie, incapabilă să-mi trăiesc cu adevărat viaţa. Acum sunt în paradis, la capătul proiectului la care muncesc mă

aşteaptă o promovare şi sunt interesată de un bărbat de care aş fi nebună să nu mă simt atrasă.

Iar el este atras de mine.

Însuşeşte-ţi asta, Sutton. „Crede în tine." Şi permite-i să ia distanţă dacă are nevoie, fără să te gândeşti la ce e mai rău.

Îmi iau din nou avânt, închid ochii, simt briza şi mă bucur de toate.

În primul rând, cum e posibil ca asta să fie viaţa mea? În al doilea, cum naiba s-a întâmplat?

„Fă un lucru doar pentru tine."

Am făcut şi uite unde-am ajuns! Cred că voi ridica standardele, pentru că am intenţia să fac şi mai multe lucruri pentru mine.

Briza îmi duce râsetele departe şi-mi fac avânt ca să mă legăn mai puternic în hamac.

E perfect normal să continui să fac lucruri pentru mine, chiar dacă asta înseamnă să-l oblig pe Callahan să depună un pic de efort de dragul meu.

Încă mă doreşte. „Nu-i aşa?" Sau l-am dus cu zăhărelul prea mult timp şi şi-a pierdut interesul?

Îmi amintesc ultimele săptămâni. Momentele petrecute împreună şi tensiunea sexuală au depăşit, cu siguranţă, dăţile în care s-a lăsat o tăcere stânjenitoare între noi.

Poate că Lizzy are dreptate. Poate are nevoie de spaţiu ca să se obişnuiască cu ideea de a se deschide faţă de mine.

Sigur asta se întâmplă.

Stau întinsă şi mă legăn, bucurându-mă de soarele care-mi bate pe chip, de briza oceanului din apropiere, iar când, în sfârşit, mă decid să mă duc înăuntru, ştiu răspunsul la întrebarea mea.

Nu sunt convinsă că el îl va ghici vreodată, dar sunt mai mult ca sigură că mă voi amuza teribil observându-l cum încearcă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Callahan

Cu hanoracul pe mine și gluga trasă pe frunte, stau în colțul meu la sală, văzându-mi de ale mele. Antrenorii personali dau ocol, așteptând să ajungă oaspeții și să înceapă antrenamentele, dar ultimul lucru de care am nevoie sau pe care mi-l doresc este să-și focuseze atenția spre mine.

Sau să-nceapă să mă lingușească dacă își dau seama cine sunt.

Așa că stau în colțișorul meu, punând ganterele la loc pe suportul lor după fiecare ridicare. Umerii dor, pectoralii mă ustură, dar e o senzație plăcută după un antrenament zdravăn.

Azi m-am forțat mai mult ca de obicei. Frustrat că Ford a sunat din nou ca să mă controleze, să-mi pună la îndoială fiecare decizie. Enervat la culme că Solomon a adus vorba de Gia alaltăieri. A fost ca un pumn în stomac, care mi-a amintit ce fel de om sunt. Că pun femeile înaintea familiei, sexul cu necunoscute înaintea integrității, distracția în locul muncii. A fost un semnal de alarmă să uit că Sutton nu are nevoie de rahaturile mele. „Că a avut dreptate când mi-a cerut mai mult decât o nouă noapte de sex irresponsabil."

Sunt supărat pe ea. Am lăsat garda jos, deși nu-mi stă în fire. N-o fac niciodată. Cu toate astea, m-am întins

lângă ea în pat și i-am destăinuit secrete pe care le-am ținut îngropate în mine ani la rând.

Secrete care nu sunt treaba nimănui, cu atât mai puțin a unei femei cu care încerc să mă culc.

Totuși, i-am povestit aproape tot.

Să nu vă imaginați că am fost răsplătit cu o partidă bună de sex. Nu. Vreau să zic, un bărbat ar trebui să fie în stare să tragă niște linii clare, corect?

Ei bine, se pare că eu nu.

„Nici eu, nici ea, de fapt."

Cu toate astea și în ciuda frustrării sexuale, cred că sunt defect, fiindcă tot ce pot să spun e că sărută bine. Mă sărută într-un fel care mă face s-o doresc până-n măduva oaselor și, totuși, să simt că sărutarea mi-e de ajuns.

Ceea ce devine o problemă.

O nenorocire blestemată.

Și nu din cauză că ea se retrage, ci pentru că numai pe ea o vreau. La naiba, aseară, după întâlnirea cu un distribuitor, mi s-a făcut o propunere. Și nu m-a atras deloc.

Zero.

M-am uitat la femeia extrem de atrăgătoare care mă invita din ochi să i-o trag și i-am spus că nu amestec afacerile cu plăcerea.

Ironic.

Pentru că tot ce-mi doream era să mă întorc în vilă și să amestec foarte mult afacerile cu plăcerea. Dar când am ajuns acolo, am găsit-o pe Sutton dormind adânc pe canapea. Era întinsă, cu gura deschisă, cu pijamaua răsucită pe ea, părul răvășit, iar eu am stat pe loc și m-am holbat la ea. M-am holbat, și mi-am dorit-o, și m-am minunat.

N-am avut nici cel mai mic regret să mă întorc acasă și să o văd pe ea, decât să accept oferta femeii pe al cărei nume nici măcar nu mi-l amintesc.

Din cauza lui Sutton, mi s-a dereglat libidoul.

S-a stricat de tot și n-o vreau decât pe ea. Vi se pare corect?

Să-mi doresc o femeie pe care nu o merit, dar după care tânjesc?

Săptămânile care au mai rămas vor fi lungi. O afurisită de tortură.

Iau o halteră și mai grea. Orice numai să mi-o scot din minte, măcar pentru un nenorocit de minut.

– Ai văzut-o pe bucățica cea nouă?

Când ridic ochii, văd doi angajați intrând din spate. Au brațele pline de prosoape, probabil le schimbă.

– Care dintre ele? întreabă blondul.

– Păr negru. Țâțe frumoase. Picioare lungi, spune brunetul.

– E cam vag, râde blondul.

– Face parte din echipa de management. E aici pentru vreo două luni ca să aducă, vezi Doamne, îmbunătățiri și să dea afară oameni, spune brunetul, făcându-mă să mă opresc la jumătatea mișcării.

„Sutton. Nu scap de ea nici aici."

– Niște îmbunătățiri ne-ar prinde bine și-aș fi mai mult decât bucuros să văd vreo câțiva plecați.

Blondul râde.

– M-aș lăsa concediat de ea dacă mi-ar oferi un pachet dulce la plecare.

– Pun pariu că e sălbatică în pat, spune blondul. Cele timide și pretențioase așa sunt mereu.

Brunetul îl înghiontește pe blond în joacă.

— Te anunț când am terminat cu ea.

Gantera îmi cade din mână cu un zgomot surd, ambii angajați aruncă o privire în direcția mea, dar continuă să discute despre ce i-ar face lui Sutton.

Sângele îmi clocotește.

Îmi dau jos gluga și pornesc spre ei. Brunetul mă vede primul și remarca jegoasă îi moare pe buze când îmi întâlnește privirea. Furios, îi adresez cel mai *nemernic* zâmbet de care sunt în stare.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă, în timp ce blondul se-ntoarce spre mine, tresare și-și ține respirația.

Deci, el a fost atent la întâlnirea pe care am avut-o zilele trecute cu întregul personal.

— Domnilor.

Mă uit în ochii lor și nu-mi scapă ghiontul pe care blondul i-l dă brunetului.

— Domnule Sharpe. Bună ziua. Noi, ăăă, doar...

— Spuneați lucruri pe care nu ar trebui să le vorbiți de față cu șeful vostru, ca să nu mai spun că pe-aici avem oaspeți care încearcă să se bucure de vacanță. Nu e profesionist, nu-i așa?

Îmi încrucișez brațele peste piept ca să mă împiedic să mă întind și să le sucesc gâtul amândurora.

— Noi nu am... Ați înțeles greșit.

— Ba n-am înțeles greșit. Sunt perfect conștient de ce-am auzit.

— Îmi pare rău, dar știți cum vorbesc băieții, spune brunetul, încercând să se scuze, ca și cum aș găsi justificabil faptul că se laudă că vrea să i-o tragă lui Sutton doar pentru că și eu sunt bărbat.

Nici acum, nici vreodată.

– Cum vorbesc băieții, hm? întreb, plecând capul într-o parte ca să-l văd cum înțepenește, dorindu-și să nu-i fi ieșit așa ceva din gură. Despre asta era vorba? Despre doi bărbați care discutau despre cum le-ar plăcea să i-o tragă superiorului lor ierarhic? Ridic din sprâncează. Că mie mi se pare că așa vorbesc băieții când vor să fie dați afară.

– Rahat, geme brunetul ca un băiețel imatur.

– Vorbiți serios? întreabă blondul.

Mă uit când la unul, când la altul, amintindu-mi de câte ori am vorbit la fel când mă aflam lângă Ford și Ledger. Cum vorbim și acum, de fapt. Însă, nu știu de ce, de data asta e diferit.

– Nu că v-ar privi în vreun fel, dar este într-o relație cu cineva aflat mult mai sus pe grila de salarizare. Totodată, conversațiile despre ce i-ați *face* voi ei – sau oricărei alte femei, de altfel – mai ales în timpul serviciului, sunt motiv de concediere. Ne-am înțeles?

Pornesc cu pași rapizi spre ușă, fără să privesc înapoi, mândru că am dat dovadă de stăpânire de sine, deși cei doi ticăloși nu meritau.

Să vorbească în felul ăla despre Sutton. Fir-ar!

Iar simt, ca seara trecută, un sentiment ciudat, imboldul să o protejez. Nu știu exact de ce, cum s-a întâmplat sau ce dracului m-a apucat, dar realitatea e certă.

„Și urăsc asta."

Acum, habar nu mai am cine sunt.

„E doar un mod de a te ține ocupat, Callahan."

Te comporți ca un om cumsecade, care ia apărarea altui om cumsecade pentru că, poate, după câte s-au întâmplat, simți nevoia s-o faci.

„Faci o reverență, Cal, nu te milogești."

Nu-mi place deloc situația. Nici. Un. Pic.

„Nu că v-ar privi în vreun fel, dar este într-o relație cu cineva aflat mult mai sus pe grila de salarizare."

Isuse Hristoase.

Rătăcesc pe o cărare spre plajă, după mă întorc spre vile, apoi mă duc spre birou, dintr-odată nesigur în toate privințele, eu, care nu am fost niciodată indecis cu nimic. „Niciodată."

Instinctul îmi șoptește să-mi fac bagajul și să-mi iau tălpășița. Să plec naibii, să duc din nou o viață de nomad, cum am făcut acum șase luni după moartea tatei. Mă simțeam liber. Totul era simplu.

Iar acum totul e complicat.

— Băga-mi-aș! înjur, adresându-mă nimănui în mod deosebit.

Nu pot să plec.

Trebuie să rămân și să termin ceea ce mi-am propus pentru a-mi onora tatăl. Cine aș mai fi dacă nu pot să duc asta la capăt pentru omul care mi-a dat totul?

Nenorocitele de sentimente.

Cele rămase nerezolvate după moartea tatălui meu și pe care mi le-a provocat faptul că sunt în preajma lui Sutton.

Ar trebui să mă duc la birou, să muncesc. Să verific ultimele estimări de costuri sosite în această după-amiază și să văd dacă toate infinitele cine și ședințe de nimic au meritat osteneala.

Frământat, mă-ndrept în direcția birouhui, dar când ajung acolo și văd luminile stinse, gândul la singurătate – care în mod normal, îmi place – nu mai sună atât de atrăgător.

„Ești terminat, Sharpe. De când nu-ți mai place solitudinea?"

Știu răspunsul. Dar nu vreau să recunosc.

„De când am început să locuiesc sub același acoperiș cu Sutton." Să o aud îngânând încet după Dumnezeu știe ce muzică ascultă în căști. Zgomotul de vase în chiuvetă, seara, târziu. Televizorul pornit în surdină și râsul ei în rarele dăți când urmărește vreun program.

E absurd. Cum să te *obișnuiești* cu ceva în care nici măcar nu ești implicat direct, Cal? *Hm?*

Keone.

El e răspunsul. Mă duc să-l vizitez, să mă bucur de o conversație inteligentă. Iar el va continua să-mi umple paharul până când amuțesc toate zgomotele din mintea mea, iar eu voi putea gândi iarăși normal.

Oftez și dau colțul, urmând cărarea spre bar, dar mă lovesc de Sutton. Ne speriem unul de celălalt. Abia după ce face un pas înapoi îi observ fusta prea scurtă și bluza prea strâmtă și, la dracu', îmi place la nebunie cum arată.

Adio cu planul de a sta departe de ea.

— Unde pleci, mă rog? întreb eu.

— La numărul opt de pe lista noastră cu cele zece atracții de pe insulă.

Zâmbește fugitiv și mă dezarmează.

— Și ce este numărul opt?

Surâsul îi devine șiret.

— O noapte pentru persoane singure în Isla del Mar. Nu sună bine?

Îmbrăcată *așa*? Peste cadavrul meu!

— Sunt foarte sigur că ți-am zis să nu te duci.

— Iar eu sunt foarte sigură că ți-am spus că nimeni nu-mi zice ce să fac. Ridică nepăsătoare din umeri, iar mie-mi revin în minte comentariile celor doi angajați

de la sală. Pe deasupra, în ultima vreme m-ai evitat, de ce, numai tu știi. *Te salută Gia*, spune, imitându-l pe Solomon și luându-mă complet pe nepregătite. Ce-ți pasă dacă mă duc să dansez și să mă distrez? Ești gelos?

— Nu sunt.

— Atunci, ești doar un nemernic.

— Sutton, nu te duci nicăieri.

Dar ea face un pas mai aproape, cu ochii scânteind și umbrele nopții jucându-i-se pe chip.

— Treaba asta cu dominatorul, spune ea cu voce joasă, funcționează doar în dormitor. Mă împunge cu degetul în piept și râde, iar mie mi se pare îngrozitor de sexy s-o văd atât de hotărâtă și calmă. Din moment ce nu suntem în dormitor și nici nu vom fi prea curând, se pare că nu prea ai cum să-mi spui ce să fac sau să nu fac.

Îmi place la nebunie când e tupeistă. Mi se scoală.

— *Sunt șeful tău.*

— Permite-mi să te corectez. Sunt consultanta voastră. Lucrăm unul pentru celălalt, unul cu celălalt.

— Prostii.

— Poftim?

— Teoria ta că sunt șeful tău, că ești angajata mea și că nu se poate să facem sex. Tocmai ai afirmat altceva. Că lucrăm *împreună*, nu tu pentru mine. Căci, atunci, dacă teoria asta nu stă în picioare, poate nu mai stă în picioare nici cea cu *eu ce câștig din asta*. Îmi încrucișez brațele la piept, zâmbind strengărește. Am impresia că faci pe inabordabila.

— Iar eu am impresia că nu ai găsit încă răspunsul la întrebarea mea.

Îmi vine s-o sărut. Îmi vine s-o cuprind de ceafă, s-o trag spre mine și să-i gust gura. Dar prezența oas-

peţilor şi a angajaţilor pe care-i văd cu coada ochiului în depărtare îmi spune că nu pot.

Îmi susţine privirea şi expresia ei îmi spune că ştie prea bine la ce mă gândesc.

— Nu te duci. Ce zici de răspunsul ăsta?

— De ce nu? Pentru că ştii cu ce intenţii mergi tu prin cluburi? Toate lucrurile pe care vrei să i le faci femeii pe care pui ochii şi unde vrei să ajungi cu ea? Înalţă din sprâncene şi râde arogant. Am terminat programul de lucru, Sharpe. Iar când mi-am terminat programul, nu poţi să mă controlezi.

„La naiba!"

Deci se duce, orice-ar fi. Se duce şi fiecare bărbat de-acolo îşi va dori ce îmi doresc eu şi nu pot avea.

Pot măcar să sper că a păstrat lenjeria pe care i-am dăruit-o şi că o poartă în seara asta? Pot? Măcar atâta lucru?

Mă mai uit o dată la fusta ei atât de scurtă şi strâmtă şi-mi dau seama că n-are cum.

Isuse! În clipa asta, mă rog la Cel de Sus să-i fi venit mintea la cap şi măcar să poarte ceva pe dedesubt.

— Eşti curios, nu-i aşa? spune cu un rânjet, urmărindu-mi privirea care mă dă de gol.

— Ţi i-am dat înapoi.

— Aşa este. Ai dreptate, dar îţi amintesc că ţi-am spus că n-o să-i port doar pentru plăcerea de a te scoate din minţi.

— Sutton, mormăi cu maxilarul încleştat de frustrare.

— Oare am chiloţi pe mine, oare n-am...? Asta-i întrebarea.

— Nu e amuzant.

Întind mâna s-o ating, dar se retrage un pas, cu o sprânceană arcuită la mine, aruncând priviri în jur ca să se asigure că nu se uită nimeni la noi.

— Ce simți tu acum se numește frustrare sexuală, Callahan. Se manifestă prin ieșiri necontrolate sau prentenții de la o persoană căreia nu ai niciun drept să-i ceri nimic. Vine foarte aproape de mine. Ceea ce e, de asemenea, al naibii de excitant. Pe mai târziu!

Ridică mâna în aer, face un semn din deget ca să îmi indice refuzul și se îndepărtează.

— O întâlnire.

„De ce nu m-am gândit mai devreme la asta?"

— Ce? se întoarce să se uite peste umăr.

— O întâlnire. Este răspunsul corect, nu-i așa? Vrei partea cu cina și lumânările înainte să-ți desfaci picioarele?

— Nu ar fi o idee rea să faci o femeie să se simtă că nu e doar jucăria ta sexuală, dar, regret, nu este răspunsul corect. Cred că ai o problemă de rezolvat în casă, spune, indicând spre erecția care-mi umflă pantalonii. Nu mă aștepta treaz.

Apoi, se răsucește pe tocuri și dispare în întuneric.

Ah, da, vrea să se joace cu focul?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Sutton

Nu m-au atras niciodată cluburile.

Da, am însoţit-o pe Lizzy în acea noapte fatidică, pentru că aveam nevoie să mă simt vie – iar *el* m-a făcut să mă simt vie pe deplin. Şi acum, dacă vreau să fiu sinceră cu mine, mă aflu aici pentru că ultimul lucru pe care am de gând să-l fac este să-i permit lui Callahan să-mi dicteze ce am voie sau n-am voie să fac. Nu după ce m-a ignorat... *Pe bune?* De ce a făcut-o? Fiindcă ne-am deschis sufletele? Pentru că sărutările au fost mai intime decât orice altceva s-a petrecut între noi?

Nu, mai ales după scena în care s-a comportat ca un om din Neanderthal mai devreme. Oricum, presimt că o să apară în curând.

Un bărbat atât de posesiv şi exigent n-o să fie încântat că sunt singură aici. Mai ales că, ultima oară când am fost într-un club, ce s-a petrecut a fost... el.

Pun rămăşag că, în clipa asta, se plimbă de colo-colo prin vilă.

Sau că e aici, undeva, ascuns în întuneric, urmărindu-mă. Bag mâna în foc că e a doua variantă.

Atunci, mai bine dansez până nu mai pot, să-i arăt că nu stau s-aştept să-i vină lui mintea la cap.

Deși, sincer, aș prefera să fiu la vilă și să mă relaxez. A fost o săptămână plină de frământări și, ca s-o spun sincer, sunt epuizată.

Și, oricum, este pertinent să analizez ce face concurența, astfel încât să transform resortul Sharpe în ceva mai bun și mai primitor.

Ceea ce am și făcut. Am luat notițe în minte, am în telefon vreo duzină de fotografii cu detalii unice, pe care aș vrea să le arăt unui designer, ca apoi să fac câțiva pași mai departe pentru clubul Ocean's Edge.

Resortul nostru este semnificativ mai frumos, în ansamblu, așa că tranziția și modernizarea nu ar trebui să fie prea complicate sau costisitoare.

Mai iau o gură din cel de-al doilea pahar de băutură și privesc în jur. E ciudat să fii în club fără un grup de prietene alături de care să te distrezi. Sau să dai dovadă de suficientă încredere cât s-o duci singură până la capăt.

Iar eu nu prea am încredere în mine în clipa asta. Una e să dau dovadă de stăpânire de sine când îl înfrunt pe Callahan – ceva mă face să mă simt mai puternică în fața lui. Mai încrezătoare. Urăsc să-mi recunosc asta, pentru că tocmai am ieșit dintr-o situație în care am lăsat un bărbat să dețină puterea asupra emoțiilor mele. Nu se va mai repeta.

Și, totuși... Forța pe care mi-o dă Callahan e complet diferită, în cel mai bun mod.

— Ai putea să te distrezi și tu un pic, în loc să stai ca o floare decorativă, sorbindu-ți băutura, Sutton.

— Brady! Ai reușit să ajungi!

Mă simt ușurată să am un prieten lângă mine.

— Nu puteam să te las să înfrunți singură apele infestate de rechini. Adică, dacă nu vrei tu, bineînțeles.

— Nu, mersi. Doamne, mă simțeam ca o ratată stând aici de una singură.

— Acum nu mai ești. Dă noroc cu mine și zâmbește. Am adus întăriri.

Se-ntoarce și indică spre câteva fețe cunoscute.

— M-am gândit: cine să fie mai potriviți să vină cu mine decât angajații care ar putea lucra la clubul nostru renovat?

— O idee grozavă. Fantastic, strig peste muzică.

„De ce nu m-am gândit la asta?"

Pentru că eram prea ocupată să mă gândesc la Callahan și să mă întreb ce naiba l-a apucat.

— Mi-am zis că ar putea fi de ajutor dacă angajații te văd aici, implicată direct, testând apele, în loc să vadă în tine o amenințătoare vrăjitoare corporatistă.

— Amenințătoare? Sunt aici ca să-i ajut.

— Tu știi asta. Eu știu asta. Dar, pentru mulți oameni, schimbarea îi sperie și până acum nu au interacționat prea mult cu noii proprietari. Dar, fiind aici împreună, tu și ei, te vor vedea cu alți ochi, mai umană.

Îl apuc pe Brady de braț și îl strâng.

— Mulțumesc. Din suflet. Înseamnă mult pentru mine.

— Cu plăcere. Acum, hai să mai bem ceva și să dansăm.

Dansăm. Până ni se face cald, transpirăm și plecăm împleticindu-se de pe ring pentru că avem nevoie de aer și să scăpăm din înghesuială.

— Mă duc după băuturi, spune Brady. Tu, du-te la baie. Ne regăsim aici.

— De acord.

Îmi fac loc prin mulțime cu ditamai zâmbetul pe buze. Locul e o nebunie. O aglomerare de oameni frumoși, toți la un loc, care nici n-ar trebui să fie legală. Nu există zone VIP, niciun loc special la care să ai acces cu greu.

Lucruri pentru care merită să lupt – să negociez – pentru Ocean's Edge.

Seara asta este ca un bonus, exact ce-mi trebuia după o săptămână grea. Să mă descătușez alături de Brady și colegi și să uit de tot pentru o vreme.

Aproape am ajuns la toaletă când cineva mă apucă de braț și mă trage pe hol. Țipătul de spaimă îmi este camuflat de bubuitul basului din boxe. Aterizez pe un piept puternic de bărbat.

— Callahan, chicotesc, încercând să mă țin pe picioare de la alcoolul care-mi înoată prin sânge.

— Ametită? întreabă cu buzele aflate la milimetri de gura mea, în timp ce eu îl privesc lung.

Dornică.

Disperată să-l am.

— *Fericită*. Tu de ce ești aici?

— Să-ți amintesc ce-ți dorești cel mai mult, dar refuzi să-ți oferi, mă avertizează, năpustindu-și gura asupra mea.

Marcând-o ca fiind a sa. „Marcându-mă pe mine ca fiind a sa." Sărutul este atât de înfometat și plin de disperare că mi se înmoaie genunchii. Ametesc când limbile ni se întâlnesc.

Îi înfig mâna în cămașă, iar el îmi cuprinde sânii în palme, strângându-i. Gem, iar gura lui și muzica înghit zgomotul. Tot corpul meu imploră după trupul lui. Pe mine. În mine.

Mă apucă de coadă ca atunci, în prima noapte, o strânge în pumn și-și dezlipește gura de a mea în căutare de aer.

– Și să-mi amintesc mie de ce merită încurcătura asta afurisită, murmură, privindu-mă în ochi.

– Callahan.

Nici eu nu știu dacă i-am spus numele ca să încerc să-l avertizez să plece sau să îl implor să stea.

Dar un lucru e cert: orice dubiu care m-a încercat zilele trecute s-a făcut nevăzut. „Încă mă vrea."

– Lasă-mă să te iau de aici, spune el.

– Ar fi o greșeală.

– N-ar fi prima pe care-o fac.

Îmi aruncă un zâmbet arogant care-mi dă fiori direct în stomac.

– Nu, vreau să spun... Brady e aici...

Privește spre lumea aflată puțin mai încolo și clatină din cap dezaprobator.

– Clubul nostru va fi mult mai frumos. Îmi mai depune un sărut pe buze și spune: Atunci, întoarce-te la prietenii tăi.

Se îndepărtează cu pași grăbiți.

– Callahan, îl strig cu voce strangulată. *Te rog. Nu pleca.*

Dar muzica îmi acoperă cuvintele și, în absența lui, mă simt brusc foarte singură. *Goală pe dinăuntru.*

„Cred că vorbește alcoolul din mine."

Să fug după el? Să alerg după el și...

– Sutton. Aici erai, spune Brady, luându-mă de braț. Îmi așază un pahar în mână. Am crezut că te-am pierdut.

– Nu, scuze. Eram...

— Cine era tipul? Face semn în direcția în care a dispărut Callahan. O aventură fierbinte pentru mai târziu, sper.

— Cine era cine? întreb, luând o gură mare de băutură. Ah. Tipul ăla? Fac semn în aceeași direcție. Ne-am ciocnit unul de altul și mi-am vărsat băutura. Atâta tot. Nimic mai mult.

Minciuni.

„Numai minciuni. Aș fi vrut să îl mai sărut. Să ne întoarcem la vilă și să ducem lucrurile mai departe."

Dar nu pot. Nu vreau.

Și, ca să reușesc, o să mai am nevoie de o băutură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Callahan

Mi-a fost greu să plec din club.

Dar s-o vreau pe ea este și mai dificil.

Iar tot acest du-te-vino e îngrozitor de greu pentru testiculele mele care plătesc, de fapt, prețul acestui joc.

Dar m-am ținut tare. N-am lipit-o de perete pe loc, în club, ca s-o fac din nou a mea. N-am vrut să-i pătez reputația. Ceea ce spune multe, pentru că nu am fost niciodată faimos pentru răbdarea mea.

Dar asta vrea ea, nu-i așa? Să-i demonstrez că mă pot controla? Că țin cont de nevoile ei, nu doar de ale mele, de repercusiunile posibile, de urmări și de răul pe care i l-ar putea cauza?

Așa că am făcut ceva de neimaginat, un lucru pe care bărbatul care eram săptămâna trecută nu l-ar fi făcut niciodată: *m-am retras.*

Iar acum, ceasul continuă să ticăie, se face din ce în ce mai târziu și eu stau la noi în vilă pe întuneric și-mi pun alegerile la îndoială.

Data viitoare, n-o mai fac.

Data viitoare, o să spun *dă-l dracului de joc* și-o să iau exact ceea ce-mi doresc, pentru că situația dintre noi, ea, totul mă scoate din minți.

Mai iau o gură de whisky, aşteptând cu ochii închişi şi mintea plină de gânduri.

Ora 2.00 dimineaţa. Acum o aud bâjbâind la uşa de la intrare, înjurând şi râzând în acelaşi timp, când încuietoarea emite un semnal sonor care înseamnă că nu s-a descuiat.

Apoi, uşa se izbeşte de perete, iar Sutton intră împleticindu-se, zicând „pardon". Îşi aruncă cu o bufnitură surdă poşeta pe blatul bucătăriei, îşi scoate cu stângăcie pantofii unul câte unul şi-i aruncă unde apucă pe podea.

Chicoteşte – e a doua oară când o face în seara asta. Mi se pare atât de bizar să aud sunetul acela de pe buzele unei femei de obicei stăpână pe sine, raţională... Dar îmi smulge un zâmbet. Se-ndreaptă clătinat să ia o sticlă de apă de pe masă şi bea îndelung, însetată, apoi rămâne cu ochii închişi şi un zâmbet naiv pe buze.

Fusta i s-a sucit şi bluza îi cade pe un umăr. Arată şifonată, senzuală şi adorabilă. Înainte, mi se părea doar sexy.

Încetează, Callahan. Las-o să se ducă la culcare fără să ştie că eşti aici.

Nu pot să rezist.

— Te-ai distrat?

Tresare când îmi aude glasul, relaxându-se vizibil când mă vede şezând de cealaltă parte a încăperii.

— M-ai aşteptat? întreabă în timp ce traversează încăperea. Ce drăguţ!

— Mă relaxez, bolborosesc eu, înclinându-mi capul ca s-o privesc cum stă în faţa mea.

— Pe întuneric, la o oră atât de târzie?

— Mhm. Îmi place momentul nopţii în care toţi dorm şi liniştea spune poveşti.

– Credeam că eşti matinal.

– Sunt multe lucruri, Sutton.

Mă priveşte îndelung, cu capul înclinat, mușcându-şi buza inferioară. Incredibil, ce drăgălaşă e!

– Ce poveşti spune liniştea? şopteşte ea, venind să se aşeze pe pieptul meu, fără ca măcar să mă întrebe.

O cuprind de mijloc ca s-o ajut să-şi menţină echilibrul. Mă priveşte cu ochii sticloşi, mijindu-i la mine în aşteptarea unui răspuns.

– Că mâine o să ai o durere de cap de pomină.

Îmi iau mâna de pe mijlocul ei ca să mă joc cu o şuviţă care i s-a desprins din coadă, trecându-mi-o printre degete.

– Poate că da. Poate că nu. Cască şi se uită la mine cu pleoapele pe jumătate coborâte. Johnnie, am şi eu o dată de scadenţă?

– Ce anume? râd eu.

– Brady mi-a zis că eşti genul de bărbat care stabileşte date de scadenţă femeilor, că te joci cu ele pe perioada de validitate şi mă-ntrebam dacă am şi eu o scadenţă.

Expresia din ochii ei este atât de onestă, încât mă loveşte cum nu a făcut-o nimeni până acum.

Să fie modul ei de a mă întreba dacă am terminat cu ea?

Nu vede că nu poate fi mai neadevărat de atât?

– Sutton...

– Mi-e somn, murmură şi-apoi, fără să mă anunţe, se dă mai aproape şi se aşază pe pieptul meu.

Trupul i se cuibăreşte în mine, cu obrazul pe umărul meu şi vârful nasului sub bărbia mea.

Ezit. Nu știu de ce, pentru că am dormit în patul ei cu câteva nopți în urmă, dar ezit.

Retrag ce-am spus.

Știu de ce o fac. Pentru că, din noaptea aceea, lucrurile s-au schimbat între noi și poate îmi doresc cu disperare să revenim la cum eram înainte. Când nu ne alintam și nu-mi păsa. Când am făcut sex și apoi drumurile ni s-au despărțit. Când nu purtam conversații profunde, când era de la sine înțeles că între noi nu va fi niciodată *mai mult*.

Când consideram că sunt demn de ea, iar acum mă tem că nu voi fi niciodată.

Și totuși... O cuprind cu brațele, o trag aproape și-mi umplu nările cu mirosul ei.

— L-ai găsit, Cal? scoate un chicot nedeslușit. Te superi dacă-ți spun Cal?

— Da. Mă supăr. Așa îmi spun frații mei și o fac doar atunci când vor să mă calce pe nervi. O mângâi pe spate, gânditor. În ultima vreme, mi se pare că numai așa îmi spun.

— Hm, spune ea, apoi tace. Am impresia că adoarme pe mine, dar când vorbește, în cele din urmă, o face pe un ton blând: Cunosc sentimentul. Cum e să pară că aduci numai probleme. Râde încet. El nu era niciodată mulțumit de mine. Făcea mereu în așa fel încât să greșesc, spre propriul său amuzament. Îmi punea întrebări de față cu prietenii lui de dragul de a-mi spune că am greșit răspunsul. M-a încurajat să iau lecții de pictură, cum îmi doream, și-apoi a râs de mine când toata clasa și-a expus lucrările. Credeam că a iubi înseamnă să-i ofer ce avea nevoie, dar... A răpit bucăți din mine pe care nici măcar nu mi-am dat seama că mi le-a luat, până n-a fost prea târziu.

– Sutton, spun eu, și nu sunt sigur dacă vreau s-o avertizez că face mărturisiri la beție sau ca să am conștiința împăcată, deși îmi doresc să continue oricum.

– Pe primul loc era cariera lui. Fericirea lui. *Plăcerea* lui. Pufnește. De-aia mă aflu aici. De-aia mi-a zis Lizzy să fac ceva doar pentru mine.

„Lizzy? Ceva doar pentru ea?"

– Ce femeie întoarce spatele posibilității de a fi promovată ca să nu-i rănească sentimentele iubitului ei pentru că ea avansează mai repede decât el? Eu. Ridică mâna ca la școală, lăsând-o apoi să cadă pe pieptul meu cu un zgomot înfundat. Ce femeie se rușinează atât de tare că i-a permis să-i fure zile, ani și ore din viață, deși ea se credea puternică, deși nu era? Eu.

– Tu ești puternică, Collins, murmur, sărutându-i creștetul capului, cuprins de o furie nebănuită care-mi face corpul să vibreze.

Râde de parcă n-ar crede o vorbă din ce zic.

– Așa crezi tu. Pufnește iarăși. Își trece vârful nasului în sus, spre maxilarul meu și înapoi, în jos. Nu fi prea sexy. Nu atrage prea multă atenție asupra ta. Eu consider că flirtezi dacă te văd discutând cu alt bărbat, spune, imitând o voce masculină. Și, Doamne ferește, să îmi permit așa ceva, indiferent cât de vie mă făcea să mă simt pe dinăuntru. Scutură din cap. *Tot ce-mi doream era să simt că trăiesc.*

– Nu mai face parte din viața ta, șoptesc eu.

– *Clint*. Îl cheamă Clint.

Ridică degetul mijlociu spre nevăzut, făcându-mă să zâmbesc.

– Nu mi-a plăcut niciodată numele ăsta.

– Nici mie.

— Du-te-n mă-ta, Clint! zic, apoi ridic paharul într-un toast și beau.

Râde, strecurându-și palmele prin deschizătura dintre nasturii de la cămașă ca să mi le lipească pe piept. Oare știe cât tânjesc după atingerea ei?

— *Tu* mă faci să mă simt vie, Callahan.

— Sutton...

Femeia asta reușește să mă lase fără cuvinte ca nimeni altcineva din viața mea.

— Știai că femeia din fața ta habar nu avea că poți avea orgasm după orgasm, pentru că iubitul ei era egoist și nu dădea doi bani pe plăcerea ei? Că nu am știut până la... *tine*.

Ceva ce seamănă a emoție mi se pune în gât, împiedicându-mă să înghit. Simt nevoia să-i ridic bărbia și s-o sărut. Îmi doresc să-mi strecor mâna între coapsele ei și să mă adâncesc în paradisul ei.

Dar nimic nu mi se pare în regulă în clipa asta. Nici mărturisirile ei. Nici cum mă face să mă simt. Nici că o femeie stă călare pe mine, dar nu urmează nimic.

— De ce nu poți să fii ce am eu nevoie? murmură adormită, cu mintea departe, de parcă ar visa.

— Nu sunt pentru nimeni asta, Collins, îi șoptesc.

„Trebuie să fie ceva bun în tine ca ceilalți să aibă nevoie de tine."

— Nici pe departe. Nu sunt de acord, spune cu voce copilăroasă. De ce ai încetat să încerci să mă convingi să mă culc cu tine? Mi-a expirat data de scadență? Ai mers mai departe?

— Nimic din toate astea, îi spun, deși nu pricep ce înseamnă.

— Atunci, regulează-mă, Johnnie, îmi șoptește ea.

Aceleași cuvinte pe care mi le-a spus în acea primă noapte, iar eu trebuie să mă abțin din toate puterile să nu cedez nevoii de a mă supune dorinței.

– Nu așa, Collins. Îi depun absent un alt sărut pe creștet. Nu când ești în starea asta.

– De ce?

Pentru că vreau să-ți amintești. Pentru că vreau să știu că simți și tu fiecare senzație pe care o simt eu.

– Pentru că meriți mai mult.

– Ce bărbat de treabă. Știi asta, da? Că ești un bărbat foarte de treabă. De-aia m-am îndrăgostit de tine.

Chicotește încet, apoi respirația îi devine regulată.

Jur că mi se oprește respirația. E amețită. E alcoolul din ea, iar eu mă comport frumos, din cauza asta confundă sentimentul de confort cu altceva.

„Poți să-ți oferi ce explicație vrei tu, Callahan, dar cuvintele tocmai i-au ieșit de pe buze." Cuvinte care au urmat unui moment de o onestitate brutală, ceea ce le face al naibii de greu de ignorat.

La naiba, îmi bubuie inima în piept și mi s-a uscat gura.

– Mulțumesc, Callahan, spune împleticit, sărutându-mă pe gât. Pentru că m-ai făcut să-mi dau seama că nu trebuie să mă mulțumesc niciodată cu puțin.

Deschid gura să spun ceva, dar, la dracu'... Sunt copleșit de emoții, gânduri care se amestecă, se învârt și mă lasă fără cuvinte. Și, pe când mă chinui să găsesc ceva de spus, se aude un sforăit ușor. Am scăpat.

Dar ce s-a petrecut e greu de ascuns sub covor, în stilul Sharpe, când corpul ei cald e încă peste mine și cuvintele îmi zumzăie în minte.

Pentru că m-ai făcut să-mi dau seama că nu trebuie să mă mulțumesc niciodată cu puțin.

Sutton Pierce.

De-aia m-am îndrăgostit de tine.

Spune că e o femeie slabă, pe când tot ce-am văzut la ea este forță. Regina contradicțiilor. Sexy și sfidătoare, dar oarecum frântă pe dinăuntru.

„Ca noi toți, Cal. Ca noi toți."

Oftez, fiindcă așa e, dar, în cazul meu, frântura mi-am făcut-o cu mâna mea, pe când pe ea a frânt-o altcineva.

Deci, despre asta e vorba? Jocul nostru? Are nevoie să știe că niciun bărbat nu-i va mai face rău înainte să i se dăruiască?

Isuse! Asta am făcut eu? Mi-am bătut joc de femei și le-am făcut să se simtă cum a făcut-o pe ea ticălosul de Clint? Îmi trec palma peste față și-apoi mi-o sprijin pe coapsa ei goală, încolăcită pe a mea.

Imposibil. N-are cum. Eu nu fac promisiuni – mai mult, până la adânci bătrâneți, pentru totdeauna, nimic asemănător. Eu nu înjosesc. Eu nu degradez. Eu ofer plăcere. *Eu plec.*

Totuși, cuvintele ei mă fac să-mi reconsider comportamentul, ceea ce nu am făcut niciodată până acum.

„Ce câștig eu din asta?"

Să fie felul ei de a recâștiga bucăți din sine? Bucățile pe care el i le-a răpit, distrus? Să-și însușească cine este și sexualitatea de care el a făcut-o să se rușineze?

Să fie răspunsul la întrebarea ei?

„Ce câștig eu din asta?"

Să fie *pe tine* răspunsul? Să se regăsească pe sine?

Îmi mușc buzele gânditor, ascultând liniștea cum urlă. Și gândurile mele șușotind printre țipete.

Știu că nu vreau să fie răspunsul corect. Că nu este cu putință.

Pentru că, atunci când Sutton Pierce se va regăsi pe sine, eu o voi pierde.

Își va cunoaște valoarea, va fi stăpână pe ea și va ști, fără îndoială, că un tip ca mine care nu face promisiuni, nu e demn de ea.

Ce-și dorește ea... De fapt, ce *merită* ea, este un bărbat care să stea. Care știe să se implice din toată inima. „Iar bărbatul acela nu sunt eu." Nu o pot lăsa pe Sutton să creadă că accept provocarea ei.

Jocul s-a schimbat.

Iar acest nemernic egoist nu vrea să mai joace.

CAPITOLUL TREIZECI

Callahan

Cu unsprezece luni în urmă

Barca cu pânze se balansează ușor înainte și inapoi, pe când eu privesc la orizont, kilometri întregi de apă albastră întinzându-se în fața noastră.

Aș putea afirma că mirosul de sare din nas și soarele care-mi bate pe chip sunt de ajuns ca să șteargă porcăriile de mai devreme, dar ar fi o minciună.

O nenorocită de minciună.

– Tata unde e? întreb, intrând în sala de conferințe, unde Ford stă pe un scaun, iar Ledger în picioare, cu spatele sprijinit de sticlă și brațele încrucișate la piept.

Rahat. *Au aflat.*

– Prezența tatei e irelevantă dată fiind situația, spune *Ledger printre dinți, cu maxilarul ca de oțel și glasul rece ca gheața.*

– Asta este compania lui și, prin urmare, ar trebui să fie aici ca să...

– Ca să ce? Ledger ridică vocea cu fiecare silabă. De data asta, nu te poate salva, Cal.

– La ce te referi? întreb eu.

— Nu face pe nevinovatul. Sharpe International a devenit subiect de glumă pentru că tu ai semnat un acord prin care ai cumpărat un resort doar ca să te culci cu fiica proprietarului.

Ce mama dracului?

— A aflat toată lumea, Cal. Graţie propunerii tale de la toaletă, faptul că ne-ai vândut pentru o păsărică de lux a devenit subiect de discuţie în tot afurisitul de oraş.

Îi arunc o privire tatălui meu. Are un zâmbet blajin pe buze, un pahar de scotch în mână. Mă întreb ce-aş vedea în ochii lui dacă nu ar purta ochelarii de soare. E aici, cu noi? Sau minţile l-au părăsit iarăşi? Îşi aduce aminte ce s-a întâmplat mai devreme?

Sper că da, de dragul lui.

— Nu m-am culcat cu ea, spun, privindu-i în ochi.

— Isuse Hristoase, explodează Ledger. Uiţi că te cunoaştem.

— Vă poate explica tata totul. Vrea ca resortul să fie un tribut adus mamei. I-a promis că, într-o bună zi, îi va cumpăra o bucată de pământ acolo. Cum...

— Aseară, mie mi-a spus că trăia în Ibiza când avea 30 de ani. Ştim cu toţii că nu este adevărat, pentru că era aici, ne creştea pe noi, spune Ledger, privindu-mă cu ochii îngustaţi, neîncrezători.

— Ar trebui să fie aici! urlu şi-mi izbesc palma de masă.

Refuz să cred că nu a fost vorba de un moment de limpezime. Refuz să cred că acel moment de luciditate a fost tot boala, care m-a păcălit din nou. Refuz să cred că am crezut-o.

– E acasă, Callahan, spune Ford. Este eliberat din funcțiile active în cadrul companiei.

– Poftim? ridic vocea, urlând, simțindu-mi limba amorțită în gură.

– E cel mai bine pentru toți în momentul ăsta, spune încet Ledger.

Mă cutremur de panică.

– O să-l ucidă. Să nu fie aici. Să nu facă parte din companie și...

– Deci, care-i adevărul, Cal? Ledger se dezlipește de peretele de sticlă și se-ndreaptă spre mine. Despre semnarea contractului. Pentru că, dacă a fost decizia tatei, atunci ne face mai mult rău decât bine, dar, dacă a fost mâna ta... Atunci, el va mai putea rămâne o vreme la cârmă.

– Te simți bine, Callahan? mă întreabă tata, readucându-mă cu picioarele pe pământ și smulgându-mă din gânduri.

– Da. Am multe pe cap.

Mă uit peste umăr la căpitanul care îi spune ceva unui membru al echipajului în legătură cu trinca, apoi mă întorc spre tata.

– O să le treacă. Fraților tăi. Le trece întotdeauna.

Dau din cap, trag adânc aer în piept și mint.

– Sunt sigur că le va trece.

– Suntem familia Sharpe. Râde înfundat. Ne luptăm dârz și iubim cu și mai multă încăpățânare.

– Știu, tată. Mă întind să-l bat pe dosul palmei. Știu.

– Vezi punctul de acolo? mă întreabă, indicând cu mâna în care ține paharul spre țărmul din Long Island.

— Ce-i cu el?

Încruntă din sprâncenele parțial ascunse de ochelari și observ imediat că expresia de pe chipul lui a devenit confuză.

— Tată?

— Acolo, chiar în spatele recifului.

Mă uit la tata și apoi mă întorc spre țărmul unde, în mod clar, nu se vede niciun recif – nu ne aflăm nici pe departe în apropierea vreunuia. Nu știu ce să fac. Să-i spun adevărul sau să-l las să vorbească. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-l supăr, tocmai când se află în singurul loc care-i place chiar mai mult decât biroul său.

— Da, îl văd, mint eu.

— Poate, într-o bună zi, te vei îndrăgosti de o fată și-o vei aduce și tu aici, Callahan. Mamei tale i-ar plăcea foarte mult.

Îi zâmbesc liniștitor și apoi clatin din cap.

— Nu cred că o să se întâmple prea curând, tată. Sunt prea multe locuri pe care îmi doresc să le vizitez. Am prea multe lucruri de făcut. Lucruri care să nu presupună statul închis într-un birou ore în șir. Mai ales când sunt obligat s-o fac...

— Nu ești obligat. Ai privilegiul s-o faci. Oftează încet, mulțumit de sine. Singurele zile când mă simt eu însumi sunt cele în care mă aflu în acel birou, de unde pot vedea tot ce-am construit. În restul zilelor, nu-mi aduc aminte nimic. Dar biroul ăla, locul ăla, voi, băieții mei, mă ajutați să nu-mi pierd mințile.

„Locul acela îl ajută pe el să nu-și piardă mințile."

Este motivul care m-a făcut să mă limitez la a încuviința din cap, în vreme ce frații mei vărsau ani întregi de resentimente asupra mea. De aceea, mi-am asumat întreaga vină de a fi semnat contractul, pentru ca tata să

mai poată sta la cârmă, agăţat de ultimele clipe de luciditate care i-au mai rămas.

Mi-a iertat multe greşeli.

Măcar atât să îi ofer în schimb. Să mă asigur că se va putea bucura încă un pic de ceea ce îi place, chiar dacă asta înseamnă să înghit criticile fraţilor mei.

„Chiar dacă nu ne vom mai împăca niciodată."

– Aşa este, tată. Este un privilegiu.

Clipesc repede ca să-ndepărtez lacrimile care-mi umplu ochii şi să mă pot bucura de moment, chiar dacă mintea lui este evident în altă parte.

– Povesteşte-mi mai multe despre tine şi mama.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Sutton

M-a lovit o mahmureală care durează mai mult decât oricare alta de care-am suferit de multă vreme încoace. Deși îi sunt profund recunoscătoare lui Callahan, care mi-a lăsat apă și o pastilă pe noptieră pentru când mă voi trezi, trebuie să recunosc că nu m-a ajutat cine știe ce cu durerea asurzitoare de cap.

Și poate-mi exagerez simptomele mai mult decât aș face-o în mod normal, rămânând să lucrez la vilă în loc să mă duc la birou, pentru că mă îngrozește ideea de a da ochii cu Callahan după ce i-am mărturisit atât de multe azi-noapte. Deși memoria mea e cam înceţoşată, sunt destul de sigură că mi-au ieșit pe gură niște cuvinte care nu ar fi trebuit.

Dacă a simțit necesitatea să se distanțeze fiindcă am discutat despre familiile și trecutul nostru, și ne-am sărutat, pot să bag mâna-n foc că azi o să se mute din vilă – dacă n-o fi făcut-o deja – ca să stea cât mai departe de mine cu putință.

Gem, apăsându-mi degetele pe ochi. Trebuie să rezolv problema.

Trebuie să stau de vorbă cu el și să-i spun că a vorbit alcoolul din mine. Că devin sentimentală și prea veselă când beau. Poate va accepta să ia lucrurile așa

cum sunt și să sperăm că vom reveni la normal, indiferent ce înseamnă acest normal.

„Să sperăm."

Trebuie să facem sex și să nu ne mai batem capul. Poate că sexul va repune lucrurile la locul lor. Poate că, cedând dorinței fizice, vom putea reveni într-un fel la cum eram înainte să stric eu totul azi-noapte.

Stând ascunsă aici, în vilă, nu va ajuta cu nimic.

Mă îmbrac și pornesc spre ușă ca să-l caut pe Callahan, atunci când primesc un mesaj de la Brady că mă așteaptă la The Cove. A fost solicitată prezența mea.

Când văd că nu-mi răspunde la mesaje și timpul trece, decid să mă duc într-acolo și să mă întâlnesc cu el.

Resortul zumzăie de activitate în seara asta. Este a doua oară când organizăm Vinerea pe Plajă, iar oaspeții se înghesuie să vadă ce presupun toate pregătirile și indicatoarele.

Zâmbesc când observ diferența care se face simțită dintre prima zi când am sosit aici și azi, care este, cred, a patruzecea. Se pare că oaspeții preferă să rămână în resort și să se bucure de activitățile pe care le oferim, în loc să se ducă la alte resorturi.

Drumul este încă lung, dar noile indicatoare au dat tonul noutăților și tuturor lucrurilor care vor veni. Au fost comandate noi uniforme pentru angajați, care vor contribui la aspectul sofisticat pe care îl emană proprietățile Sharpe.

Iar cinele de afaceri ale lui Callahan s-au dovedit a fi fructuoase. Am obținut o reducere de zece procente a costurilor de la furnizorul nostru de lenjerie de pat și o reducere de douăsprezece procente de la furnizorul de băuturi alcoolice. Pe deasupra, a găsit o companie de peisagiști care va face totul mai atractiv pe bani

mai puțini. *Cu alte cuvinte, lucrurile s-au schimbat la Ocean's Edge.*

Se îndreaptă în direcția potrivită.

Ceea ce i-am spus și lui Roz mai devreme, când am vorbit la telefon. În ciuda faptului că-mi bubuia capul, am reușit să o informez în legătură cu progresele pe care le-am făcut săptămâna aceasta. Parcă o vedeam cum bifează elementele de pe fișele cu stadiul lucrărilor în curs pe care le ține pentru fiecare proiect.

— Așa începe succesul, Sutton, mi-a zis înainte de a închide.

Are dreptate. Așa începe succesul.

Cărămidă cu cărămidă.

După ce Callahan mi-a spus de ce au achiziționat resortul și care sunt prospectele negative ale fraților săi, sunt și mai hotărâtă să transform locul. Nu doar pentru mine, ci și ca să-l ajut să le demonstreze că e capabil să-și facă treaba.

Și, sincer, sunt fericită să văd cât de repede se fac simțite schimbările.

Poate așa frații lui vor retrage ce-au spus și-l vor lăuda că a reușit să ducă la bun sfârșit ceea ce a zis că va face.

Însă ideea că va lăsa totul în urmă când proiectul se va încheia îmi provoacă o strângere de inimă. Mă ucide gândul că au o familie în care lucrurile se pot repara, dar nu vor s-o facă.

Sau, cine știe, poate nu cunosc eu toată povestea.

Mă plimb la bar și-i zâmbesc lui Keone când îl văd. Omul este o sursă excelentă de informații despre personal, insulă și lucruri șoptite pe care nimeni nu ar trebui să le audă. Ce n-aș da să-l putem clona!

— Hei, Keone. Cum se anunță seara?

— Toate bune aici, domnișoară Sutton. Găselnița asta nouă cu Vinerea pe Plajă pe care ați pus-o la cale prinde cu siguranță bine afacerii.

— Mă bucur să aud asta.

— Dumneavoastră? Sunteți bine? Pot să vă aduc ceva de băut?

Mă strâmb numai la gândul de a bea. La naiba cu ideea că remediul la mahmureală este tot alcoolul.

— Sunt bine. Mulțumesc. Mă îndrept spre The Cove ca să mă întâlnesc cu Brady, dar voiam să dau de Callahan înainte.

— Se pare că, în seara asta, domnul este foarte solicitat! râde, atrăgându-mi atenția de la mesajul pe care tocmai l-am primit de la Brady și în care-mi spune de ce are nevoie să mă vadă.

— Solicitat? Mai are alte întâlniri?

Keone clatină din cap și indică din bărbie undeva în spatele meu. Îi urmăresc privirea.

Uau. Femeia din direcția lui este splendidă, dar în discrepanță cu peisajul. Sigur, are înfățișarea tipică a clientelei Sharpe International – pretinde atenție și se comportă ca și cum ar fi stăpâna locului – dar ceva mă face să-mi îndrept spatele.

— Keone? Cine e...

— Gia Diamante, spune el. Și ea îl căuta pe Callahan. Deși mă-ndoiesc că în scopuri de afacere.

Râde puternic, iar eu simt că mi se face rău de la stomac.

Ea e Gia?

Gia, cea despre care Solomon a spus că abia așteaptă să-l revadă pe Callahan?

Mă retrag un pas, mormăi un salut spre Keone, disperată să plec înainte să-mi observe expresia de pe chip. Gelozia.

De aceea nu am dat de Callahan? Se întâlnește cu Gia în seara asta?

— Vă simțiți bine, domnișoară? Vreți să-i transmit domnului Sharpe că-l căutați?

„La naiba! Nu."

— Nu. Este în regulă. Dau de el mâine.

Mă fac nevăzută. Simt că mi-e rău, sunt disperată și furioasă. Când Callahan dă bir cu fugiții, văd că o face pe repede înainte.

Trebuie să vorbesc cu el. „Dacă mai contează." Trebuie să pricep ce înseamnă totul, dacă înseamnă ceva, ca să știu dacă mă urc în roller-coaster sau cobor din el.

Decisă, mă grăbesc spre birouri, unde lumina e stinsă la fereastra lui.

Abia când mă-ndrept din nou spre The Cove îl văd, în sfârșit. *Callahan*. Stă la intrare, cu mâinile înfundate în buzunare și spatele la mine.

Simt o apăsare în piept când îi zăresc umerii lați, silueta înaltă și apusul drept fundal.

Și, pentru că tot mă întrebam dacă relația noastră are o dată de scadență, după ce am văzut-o pe Gia acolo și pe el aici, așteptând-o, sunt aproape sigură că răspunsul este da.

Ce fac?

Cum să procedez?

Să-i mărturisesc că îl mai doresc?

Să-l las să plece acum, ca să nu mă rănească mai târziu, când mă voi atașa și mai mult?

Spune *ceva*, Sutton. *Orice.*

— Aici erai, reușesc să zic, făcând un pas mai aproape. Nu complica lucrurile. Comportă-te firesc. Ca o profesionistă. Voiam să-ți mulțumesc pentru...

...*pastila pe care mi-ai lăsat-o pe noptieră.* Dar îmi înghit cuvintele, pentru că Ledger avea dreptate când mi-a zis acele lucruri prima dată când i-am întâlnit. *Cu cât vei munci mai mult cu noi, cu atât mai ușor îți va fi să ne deosebești.*

— Ledger? Sau Ford? întreb tresărind, surprinsă să-l văd aici, conștientă că era să mă dau de gol, oferindu-i un detaliu care denotă apropierea dintre mine și Callahan.

Zâmbetul i se lărgește pe buze.

— Sunteți o fină observatoare, domnișoară Pierce. Sunt Ledger. Bucuros să vă revăd.

— Spune-mi Sutton. Te rog. Ne bucurăm să te avem aici. Este... neașteptat.

— Ai dres-o frumos.

Are un râs colorat și simt nevoia să mă calmez și să-mi repet în minte că este Ledger, nu Callahan.

— Dar vin cu gânduri de pace. Ridică mâinile în aer. Voiam să văd ce se întâmplă pe-aici și unde se duc banii noștri.

Cuvintele sale prind o nouă conotație în mintea mea, dar continui să-i zâmbesc primitor.

— Vei sta cu noi o perioadă mai îndelungată?

— Doar în noaptea asta și o parte din dimineață.

— Deci, ești în trecere.

Nu știu de ce, dar respir ușurată. De parcă-l vreau plecat, să nu se ajungă la discuții între el și Callahan.

— Da. Am niște treburi de rezolvat în Texas, așa că m-am gândit că n-ar fi rău să fac un popas aici o noapte. Nu e tocmai în drum, dar...

— Nu e rău deloc, spun, indicând în jur frumusețea care ne înconjoară. Atunci, nu te reţin. Precis ai multe de discutat cu fratele tău.

— De fapt, pe tine te căutam. De aceea, l-am rugat pe Brady să te cheme.

Are un zâmbet călduros, iar ochii de chihlimbar îi sunt îmbietori.

— Ah. Desigur. Bineînțeles.

„Brady știa că e aici și nu m-a avertizat? Mersi frumos."

— Cu ce te pot ajuta?

— Aș vrea să trecem în revistă câteva dintre schimbări și să-mi spui părerea ta despre tot. Ești liberă pentru cină? Ne-au făcut rost de o masă la The Cove.

— Sigur. Dar nu sunt îmbrăcată potrivit. Pot da o fugă înapoi să mă schimb.

— Sutton. Te rog. Ridică mâinile și râde. Nu am intenții ascunse. Jur. Nu trebuie să te simți stresată pentru că sunt aici.

— Nu sunt stresată, doar că nu te așteptam și n-aș vrea să-ți las o impresie proastă din cauza ținutei mele lejere.

— Ținuta ta lejeră este perfectă. Te asigur.

Se uită în jur, măsurând din priviri cum stau lucrurile - sau căutându-l pe fratele lui - apoi îmi întinde mâna și mă conduce înăuntru.

— Abia aștept să-mi povestești totul.

Inima îmi bubuie în piept, în timp ce mergem pe alee. Nu știu de ce mă ține ca pe ace prezența lui.

E proprietarul resortului în aceeaşi măsură în care este şi Callahan. Doar că nu cu Ledger am făcut sex.

Şi mă tem ca nu cumva să mă dau de gol că am făcut-o cu fratele lui.

„Care, foarte probabil, are întâlnire cu o altă femeie în seara asta."

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Callahan

– Măi să fie, iată-l pe Callahan Sharpe, omul greu de găsit.

Trupul mi se blochează la auzul vocii, respingând-o pe loc. Keone ridică din sprânceană și se răsucește cu încetinitorul să se uite la femeia aflată în spatele meu.

– Gia.

– Văd că nu ai uitat cum mă cheamă. Păcat, însă, că ai uitat numărul camerei mele de la hotel.

Buzele acoperite cu ruj roșu se deschid într-un zâmbet seducător. Mă soarbe din priviri.

– Da, e mai bine să uiți unele lucruri.

Mă forțez să-i zâmbesc, nu tocmai prietenos.

A aflat toată lumea, Cal. Grație propunerii tale de la toaletă, faptul că ne-ai vândut pentru o păsărică de lux a devenit subiect de discuție în tot afurisitul de oraș.

I-ar face plăcere dacă ar afla ce scandal a cauzat comportamentul ei între frații Sharpe. Scandal care a provocat *o ruptură din care nu știu dacă ne vom mai reveni.* Ar fi încântată.

– Nu fi răutăcios.

Tuguie dramatic buzele, conştientă că toate persoanele aflate în bar în acest moment au ochi doar pentru ea, femeia superbă aflată în faţa mea.

O femeie care nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

— Am auzit că mă căutai, Gia? Ce anume doreşti de la mine?

Râsul ei grav vibrează şi ajunge până la mine.

— Asta chiar e cea mai interesantă întrebare pe care am auzit-o.

Îi zâmbesc glacial.

— Dacă eşti aici pentru ce bănuiesc eu, să ştii că nu sunt interesat.

— Dar am lăsat lucrurile neterminate.

— Eu nu prea cred.

Mă uit la ea, amintindu-mi că aş fi dat orice ca s-o regulez. *Orice*. Iar acum o privesc, conştientizez că e atrăgătoare fizic, dar nimic mai mult.

— Callahan. Ştim amândoi că nu e aşa, toarce ea, trecându-mi un deget pe conturul umărului.

Mă scutur ca să o îndepărtez şi mă ridic de pe scaun.

— Ţie nu ţi se pare că jocul ăsta a devenit răsuflat?

— La ce joc te referi?

Şi-atunci văd adevărul. Sutton nu se joacă cu oamenii. N-a făcut-o niciodată. „Îşi doreşte sincer ceva mai bun pentru ea." Aşa şi trebuie, de altfel. Pe când, Gia...

— Sceneta obişnuită în care îşi face apariţia fata de bani gata, cauzează un scandal şi apoi se aşteaptă să fie regulată.

Zâmbetul îi revine pe buze, în ciuda faptului că am jignit-o.

– Spune ciob de oală spartă. Erau vremuri când aceleași cuvinte te defineau și pe tine, se apropie și-mi șoptește la ureche.

Tocmai mi-a tras o lovitură sub centură.

Mă uit lung la ea, cu maxilarul încleștat, lăsând cuvintele pe care mi le-a spus să se aștearnă. Nu pot să neg, sunt adevărate, dar nu vreau să mă gândesc la asta.

Când mi-a zis Solomon de ea, eram sigur că o să mă caute. Că va veni să mă vadă și că va încerca să se revanșeze pentru că i-am rănit egoul. Este o femeie căreia nu i s-a spus niciodată nu.

Știu prea bine. Nici pe mine nu m-a refuzat cineva... înainte de Sutton. Mă uit la Gia și văd tot ce-mi doream înainte.

Ce câștig eu din asta? Dacă ar fi spus-o Gia, aș fi considerat că e o cățea manipulatoare.

Dar Sutton este îndreptățită să-mi adreseze întrebarea.

Și nu are nicio umbră de motiv să fie geloasă pe Gia, iar eu trebuie să-i explic. Trebuie s-o caut. Pentru că atunci când o privesc pe Sutton, văd tot ceea ce-mi doresc.

Isuse.

Când s-a întâmplat asta?

„Când naiba s-a întâmplat?"

– Ce-ți dorești, Gia? întreb, sătul de conversație chiar înainte să înceapă.

– Pe tine.

Nicio ezitare. Nicio urmă de rușine.

Strâng din buze și clatin încet din cap.

— Regret, sunt luat.

Şi cu asta, îi arunc o privire lui Keone, care are ochii cât cepele de mari de uimire, cu siguranţă nevenindu-i să creadă că am refuzat-o pe femeia din faţa mea.

Mă-ndrept spre vilă. Neliniştea care mi-a călăuzit paşii spre bar îmi arată singurul loc unde trebuie să fiu.

Trebuie să dau de Sutton. Trebuie să vorbim, am nevoie să-mi confirme că tot ce mi-a spus aseară nu era doar din cauza alcoolului, ci e adevărat.

Mai ales ultima parte.

Şi-apoi, trebuie să-mi dau seama ce naiba simt eu.

— Callahan. Ce...? Brady se uită peste umăr, apoi din nou la mine cu o expresie complet nedumerită. Vreau să spun, ăăă, cum?

Scutură din cap.

— Ce-i? întreb, aflându-mă la capătul răbdării.

— Tocmai te-am văzut luând cina cu Sutton. Cum ai...

— Unde? întreb, ştiind răspunsul.

— La The Cove.

Fug spre restaurant, fără să ştiu de ce m-a cuprins panica la gândul că Ledger, Ford sau chiar amândoi sunt aici.

Ba nu.

„Ştiu de ce."

Ledger.

Mă cuprinde o gelozie feroce când îi caut din privire prin restaurant şi-i zăresc la o masă de lângă fereastră, râzând la un pahar de vin.

Mi se pare al naibii de mistuitor să-i văd împreună. Strâng mâinile în pumn, cuprins de furie. Îmi vine să mă aşez la masă cu ei, dar mă răzgândesc.

Fratele meu mă cunoaște mai bine ca oricine. I-ar fi suficientă o privire ca să-și dea seama că între mine și Sutton se întâmplă ceva. Asta ar distruge pe loc integritatea lui Sutton, toată experiența ei de lucru, iar poziția ei aici ar fi pusă sub semnul întrebării. Spre deosebire de ea, care mă consideră un tip de treabă, el va crede tot ce-i mai rău, îi va pune la îndoială capacitatea de a lua deciziile corecte și moralitatea.

La naiba.

„La naiba!"

Mă duc în spatele restaurantului. Nu vreau să risc să mă strige careva pe nume și să mă vadă Ledger. Nu înainte de a-mi potoli mânia. Nu înainte de...

Scot telefonul și scriu pe nerăsuflate un mesaj.

Eu: Du-te la baie. Acum.

Îi urmăresc de la distanță. O văd uitându-se la telefon când ecranul se luminează, și-apoi întorcându-l imediat cu fața în jos. Râde la ceva ce-i spune fratele meu. Mi se încleștează pumnii. Încă o gură de vin. Își trage incet scaunul în spate, inventând o scuză ca să se ducă la toaletă. Ledger se ridică și el, așa cum am fost învățați, din curtoazie.

Ecoul zgomotelor din restaurant ajunge până pe hol. Clinchetul paharelor. Al tacâmurilor de argint pe farfurii. Râsete. Un toast. Trag cu urechea în așteptarea zgomotului de tocuri pe hol.

Iată-l. Iar când trece pe lângă ușa magaziei în care mă aflu, o apuc de braț, punându-i o mână pe gură ca să-i astup țipătul și încui ușa în urma ei.

– Callahan. Ce...?

O opresc cu un sărut. Sunt cuprins de un sentiment de disperare mai violent decât orice am simțit până acum.

La naiba cu regulile!

La naiba cu aşteptatul!

La naiba cu vorbitul!

E a mea. Doar a mea. Am jucat cum mi s-a cerut, dar gata, acum iau ce-i al meu.

Trebuie să ştie şi ea.

„Că e a mea."

Se blochează un moment, uluită că mă aflu aici, că fac asta.

— Callahan. Ce faci...? Fratele tău...

— Lasă-l pe fratele meu. Acum este despre noi. Despre ce ai spus azi-noapte. Despre noi. Că îţi doreşti să existe un *noi*.

— Dar Gia e aici. Te căuta. Am crezut...

— Gia nu înseamnă nimic pentru mine. Tu eşti femeia cu care vreau să fiu, Collins. *Doar tu*. Trebuie să intru în tine în clipa asta.

— Oh, da, Doamne, da, geme ea când o trag mai aproape şi-o sărut.

Se dezlănţuie frenezia. Gurile noastre marchează şi gustă, muşcă de parcă nu ne mai săturăm unul de celălalt.

Mâinile noastre. Eu deschid fermoarul. Ea îşi ridică fusta. Eu îmi scot penisul. Ea îşi trage în jos lenjeria.

Mai repede.

Grăbeşte-te.

Te rog.

Şşş.

Ne mişcăm ca o avalanşă. O pun cu fundul pe marginea micului birou din colţ şi-mi fac loc între picioarele

ei desfăcute. Gurile nu se opresc din sărutat, corpurile din dorit.

Îmi poartă mâna în jurul gâtului ca pe un colier, în vreme ce o ţintuiesc de peretele din spate şi intru în ea cu forţă dintr-o singură mişcare.

Geme puternic de plăcere şi eu sper că zgomotul provenit din restaurantul de dincolo de uşă i-l astupă pentru că, în clipa asta, nimic pe lume nu m-ar face să mă opresc.

Nimic.

— Ah, Collins, gem copleşit de căldura umedă cu care mă întâmpină.

E paradisul de la care nu mi-am putut lua gândul şi iadul prin care sunt gata să trec doar ca să o simt din nou.

Îi simt pulsul bubuind sub degetele strânse în jurul gâtului ei. Mă aplec s-o sărut din nou şi-ncep să mă mişc.

Ea îmi geme cuvinte în gură. *Doamne. Da. Callahan. Ce bine e. Te rog. Mai adânc.*

Îmi iau avânt cu fiecare cuvânt, pe când frunţile ni se lipesc şi trupurile devin unul singur.

O regulez.

Fără alinturi. Fără ordine. Fără vorbe dulci. Doar nevoia, lăcomia şi o necesitate profundă cum nu am mai simţit vreodată.

Îmi înfige unghiile în încheietura mâinii pe care încă i-o ţin în jurul gâtului, păsărica i se strânge în jurul meu de fiecare dată când mă împing în ea.

— Collins, gem, simţind cum testiculele mi se strâng şi penisul mi se întăreşte şi mai mult.

— Termină, fă-o pentru mine, îmi cere cu vocea răguşită de plăcere.

Sunt suficiente patru cuvinte și mă frâng. Mintea mi se golește, nu mai știu unde sunt. Tot ce văd e ea. Tot ce simt este nebunul în care m-a transformat. Tot ce știu e că abia aștept s-o fac din nou.

— A mea, îi șoptesc pe buze, inspirându-i respirația. Numai și numai a mea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Sutton

Mi se învârte capul în timp ce mă îndrept înapoi spre masă, încercând să pricep ce naiba s-a întâmplat.

Nevoia lacomă. Posesivitatea. Intensitatea plăcerii, știind că am putea fi surprinși în orice moment.

Dar, mai presus de orice, privirea din ochii lui Callahan, emoția din voce.

Nu sunt naivă, știu că în mare parte se datorează faptului că m-a văzut cu fratele lui, dar n-a fost doar asta. Mai era ceva.

„Dorința să existe un noi."

Pe care o accept cu brațele deschise, dat fiind că până mai devreme credeam că am stricat totul cu mărturisirile mele de azi-noapte. O accept bucuroasă. Îl accept pe *el*.

Sunt aiurită. De la sex. Pentru că a admis. Pentru că, în sfârșit, pot spune că există ceva care ne leagă.

Tot ce îmi rămâne de făcut este să trec cu bine de cina cu Ledger, fără ca el să afle ce s-a petrecut în ultimele șapte minute.

— Ledger. Scuze. În drum spre toaletă, m-a reținut un angajat să mă întrebe ceva.

Zâmbesc politicos și mă așez, simțind cum coapsele încă-mi tremură datorită lui Callahan.

— Nimic serios, sper.

— M-am descurcat.

— Ești sigură? Ești îmbujorată.

Râd nervos. Nu mă prea pricep să mă ascund.

— Da, sunt bine. A trebuit să dau o fugă până la birou să iau o cheie. A pierdut-o pe a lui... Clatin din cap. Știi ce? N-are importanță. S-a rezolvat și acum am revenit.

Îi zâmbesc, sperând să par sinceră.

Mă privește un moment, apoi încuviințează.

— În regulă. Deci, unde rămăsesem? Am terminat de discutat despre noile atracții pe care vreți să le adăugați în program, despre schimbarea planului de marketing care, apropo, arată grozav.

— Mulțumesc. Laudele mă fac să zâmbesc larg. Azi am semnat cu firma care se va ocupa de partea estetică.

— Sunt de acord cu alegerea ta. Ideile lor de design sunt clasice, dar cu un aer de noutate. Resortul va arăta mult mai atrăgător când se va încheia renovarea.

— Sunt de acord cu tine. Ce altceva? Personalul. Angajații. Să facem ordine în pachetele de compensații și în contracte.

— Și ați reușit?

— Am primit o primă versiune de contract de muncă de la echipa voastră, suntem în negocieri în momentul de față. Este unul dintre ultimele lucruri de rezolvat înainte să plecăm de aici.

— Și? Merg bine? Negocierile și restul?

— Mă descurc, repet eu.

— Bine. Încuviințează. Mă bucur să aud asta. Înseamnă că Roz a avut dreptate. Chiar avem persoana potrivită să se ocupe de tot.

„Dac-ar ști..."

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Callahan

Sunetul de pași din spatele meu se aude din ce în ce mai aproape, apoi dispare. Nu mă-ntorc cu fața la el ca să-l salut. Prefer să continui să privesc reflexia lunii pe apă și să ascult valurile spărgându-se blând la țărm.

– Lasă-mă să ghicesc. Apari din senin și neanunțat în încercarea de a mă prinde făcând ceva ce nu ar trebui să fac.

– Am decis în ultimul moment, spune Ledger, fără să adauge alte explicații.

– De unde știai că mă găsești aici?

Râde încet și vine lângă mine, cu degetele în nisipul pe care stau așezat cu o bere în mână.

– M-am întrebat care poate fi cel mai retras loc din resort.

Dau din cap și iau o înghițitură generoasă de bere.

– Te deranjează dacă mă așez?

– Da.

– Callahan.

Numele meu îi iese de pe buze într-un oftat pe care nu vreau să-l aud.

Nu când abia mi-am revenit în simțiri după ce s-a petrecut cu numai două ore în urmă cu Sutton.

Nu m-am săturat.

Sunt un ticălos și un egoist dacă o spun?

De mai bine de două luni, mă gândesc să fiu cu ea și o partidă rapidă într-o magazie e prea puțin față de ceea ce doresc cu adevărat.

De ce am nevoie de la ea.

Ceea ce ar trebui să mă sperie ca naiba.

Dar nu o face, habar n-am de ce. Mă face s-o doresc și mai mult. Nu e vorba doar de sex. De fapt, asta chiar ar trebui să mă pună pe fugă.

„Dar eu sunt aici."

Pentru că ce-mi doresc de la ea este *mai mult*. Cum suspină când se află la birou și nu primește răspunsul pe care și-l dorește de la persoana de la celălalt capăt al firului. Felul în care-și leagănă șoldurile când trece pe lângă mine, să mă facă să mă-ntreb dacă poartă chiloți sau nu. Și faptul că-mi spune și acum Johnnie.

Însă... Noi doi venim din lumi diferite. Din vieți diferite.

Întrebările ei despre date de scadență.

Asta vreau? Să ne distrăm și apoi să expirăm? Nu așa am făcut dintotdeauna?

Și-atunci, de ce îmi doresc să existe un *noi*?

De-aia mă aflu aici? Să-mi limpezesc gândurile, să găsesc răspunsurile înainte să dau ochii din nou cu Sutton?

Ledger mișcă din picioare, smulgându-mă din gânduri, readucându-mi atenția la el și la motivul care-l aduce aici.

— Ai venit să mă verifici, spun în cele din urmă.

— Nu.

– Atunci ai luat-o la întrebări pe Sutton la cină ca să vezi dacă îmi fac treaba și îmi îndeplinesc rolul, așa, într-o doară?

– Callah...

– Recunoaște. Ai venit să-mi scoți ochii pentru orice crezi tu că am greșit, dar ești la fața locului și nu găsești greșeli. Prin urmare, nu mai știi ce să faci.

– N-am zis o vorbă, spune el.

– Nu e nevoie, mă răstesc eu, dominat de furie. Ah, și, apropo, dacă te-ntâlnești cu ea, Gia tocmai și-a făcut apariția în seara asta. E pe undeva, pe aici.

Oftează din rărunchi.

– În felul ăsta, nu mai...

– Nu mai ce? Te-am avertizat că e aici ca să nu mă acuzi atunci când o vezi că fac lucruri pe care nu le-am făcut, ca ultima dată afurisită. Nu că te-ar privi în vreun nenorocit de fel, oricum ar fi.

– Să te acuz?

Pufnește.

– Da. Să mă *acuzi*. Tu și Ford sunteți doi catâri dispuși să credeți ce-i mai rău despre mine. Ați dat verdictul înainte să apuc să vorbesc cu voi.

– Callahan. Putem uita? Putem trece peste?

– Nu, nu putem. Știi de ce? Pentru că nu m-ați întrebat nici măcar o dată unde eram, de fapt, în noaptea aia.

Îi arunc o privire fratelui meu. Înainte îl admiram pentru o mulțime de lucruri și urăsc faptul că ruptura dintre noi a distrus o parte din respectul pe care i-l purtam. Tata nu mai poate interveni între noi, niciun favoritism nu mai poate să macine legătura frățească, care nu știu dacă mai poate fi reparată.

– Las-o baltă, Cal.

— Ba din contră!

Nu mai pot să înăbuș furia care clocotește în mine. Mă ridic brusc de pe scaun și-ncep să mă mișc ca să-mi potolesc mânia.

— Pentru mine, contează că m-ați acuzat de ceva de neiertat. Că am pus o femeie înaintea familiei noastre. Că mi-am pus nevoile înaintea intereselor companiei. M-ați...

— Isuse Hristoase, Callahan. Termină cu rahaturile. Ai făcut-o în trecut. Și, foarte probabil, o vei mai face și în viitor. Ce motive avem să credem că te-ai schimbat?

— Întreabă-mă unde am fost! urlu. *Întreabă-mă!*

Ledger oftează și întinde mâna într-un gest care mă invită să-i spun.

— Am fost la tata în cameră toată afurisita de noapte. Am stat în fotoliul gri din piele, mai știi minte care? Îi plăcea la nebunie. Îl întorcea cu fața la peretele din sticlă din apartamentul lui din zgârie-nori și privea îndelung orașul pe care-l iubea. Stătea ore în șir contemplând ideea de *dominație mondială*. Amintirea mă face să zâmbesc. Eu l-am răsucit cu fața la patul său, ca să-l pot privi. Să mă asigur că pieptul continuă să i se ridice și să coboare cu fiecare respirație. Astfel încât, dacă se oprea, să pot... Nu știu. Să-l salvez. Să mă asigur că nu e singur. La dracu', nu știu de ce, dar simțeam că trebuia să fiu acolo.

— Ce fiu evlavios, spune el.

Îmi ia o secundă să mă arunc asupra lui. Să-l apuc de gulerul cămășii, să stau cu fața la câțiva centimetri de a lui și să urlu:

— Spun adevărul!

Ne țintuim din priviri câteva momente, cu mușchii încordați, implorându-l fără vorbe să mă creadă.

– Callahan.

– Da, e numele meu.

Nu spune altceva, dar la naiba dacă expresia din ochii lui nu-mi zice că e posibil să mă creadă.

– A mărturisit niște lucruri la cina aceea, Ledge. A comentat. Că vrea să meargă acasă. Că o vede pe mama. Că se simte foarte ostenit. Am crezut că e un adio.

Vocea mi se frânge, îi dau drumul la cămașă și mă retrag un pas. Luni și luni la rând am încercat să accept că nu mai este. Luni întregi. Și, nu știu de ce, dar spunând cuvintele cu voce tare, văzând că fratele meu mă crede, se simte ca un pumn în plex.

Tata s-a dus cu adevărat. N-o să-i mai aud niciodată vocea. N-o să mai simt vreodată căldura îmbrățișării lui de urs. Râsul lui nu va mai face parte din viața mea. „N-o va putea cunoaște pe Sutton. Nu va afla cât de mult a ajuns să însemne pentru mine."

Doamne, ce dor îmi este de el!

Mă pun din nou în mișcare. Tulburat. Mă apropii de marginea apei, privind în întuneric, pentru că simt nevoia să fiu singur un moment. Să procesez.

Ledger se apropie de mine în felul lui calm, stoic, și văd că îi e și lui la fel de greu. Noi suntem familia Sharpe. De obicei, ascundem gunoiul sub covor. Dar când suntem nevoiți să-l scoatem la iveală, să-l înfruntăm, ne acaparează.

Îmi trec o mână peste față. Nu așa trebuia să se desfășoare conversația. În scenariul din mintea mea, urlam și țipam ca să țin în viață furia ce m-a mistuit în ultimele luni, iar el trebuia să mă arate cu degetul, să mă învinovățească și să continue să creadă ce e mai rău despre mine.

Dar, iată-ne. Mai lipsește Ford.

— Contractul, murmur eu. M-a implorat să-l las să semneze. M-a făcut să promit că vom face din acest loc tot ce și-a dorit mama. Că-l vom face să strălucească, să fie demn de numele Sharpe. Scutur din cap, incapabil să-l privesc. Eram disperat să cred că nu vorbea demența. Disperat să mă agăț de momentul lui de luciditate și să mă conving că fac ce trebuia.

— Deci tu ți-ai asumat vina, ne-ai lăsat să credem că te-ai culcat cu Gia, ca să mai poată rămâne el la cârma companiei.

— Nu aveam cum să vă las să-i luați asta. Am încălcat multe promisiuni în viața mea, Ledge. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru, dar nu puteam să nu-mi țin promisiunea față de el.

— Înțeleg.

Oftează.

După felul în care dă din cap, îmi dau seama că pricepe.

— Ultima dată când am vorbit față în față, m-ai amenințat că mă dai afară din afacerea de familie.

— Știu.

Vorbește încet, însă nu cu furie, cum m-am așteptat.

— De-asta ești aici? Ca să repeți amenințarea?

— S-au spus multe vorbe grele care nu mai pot fi luate înapoi, zice el.

— Și au fost multe lucruri pe care eu le-am făcut, pe care tu și Ford nu puteați să le realizați, pentru că vi se aplicau standarde diferite decât mie, iar eu nu pot repara asta.

— A fost cum a fost, Callahan.

— Parcă ești tata.

Zâmbesc amar. Îi arunc o privire și văd că ochii îi înoată în lacrimile pe care le îndepărtează clipind, comportându-se ca și cum nu ar fi acolo.

— V-am purtat pică, să știi. Eram cu toții ocupați să încercăm să ne ridicăm la înălțimea numelui Sharpe, să ne ridicăm la înălțimea așteptărilor lui, iar voi doi ați fost întotdeauna mai buni și ați reușit unde eu am dat greș, deși așteptările erau aceleași și-n cazul meu.

— Iar noi ți-am purtat pică pentru că făceai ce doreai, tot timpul am simțit că te iubește mai mult tocmai din pricina asta.

Își întoarce privirea spre mine. În ochii lui văd sinceritatea și o tentativă de a-mi cere scuze.

— Îi aduceam aminte de ea. Asta era tot, Ledger. Îi aduceam aminte de mama, era modul lui de a încerca să o simtă aproape.

Încuviințează.

— Dar asta nu înseamnă că a fost corect.

— Ai dreptate. Așa este. Dar îl înțeleg, pentru că ori de câte ori sunt cu tine și Ford, îl văd pe el în voi. Gesturile, ceea ce spuneți, mustrările pe care le aruncați asupra mea cu o singură privire. Mai iau o gură de bere. Uneori, mi-e greu să stau în preajma ta. Tu ești băiatul de aur, pe când eu sunt oaia neagră, cel care greșește tot timpul.

— Din cauza asta ne-ai lăsat baltă după ce a murit?

— V-am lăsat baltă din mai multe motive. Pentru că m-ați învinovățit, pentru că nu suport să mai intru în biroul lui și să nu-l văd acolo, să știu că nu-l voi mai vedea niciodată acolo. Pentru că mă simt vinovat că n-am știut să fiu ceea ce avea el nevoie să fiu... Pentru că nu e de mine cariera asta.

— Deși pare că te pricepi.

Mă uit la el, accept complimentul – nu mi le face des – și dau din cap.

— Mulțumesc.

— Vrei să-i pui capăt după asta, nu-i așa?

Mă uit spre el, clătinând ușor din cap.

— Ăsta era planul.

— Unde?

— Pretutindeni. În vreun loc anume. Nu știu precis. Undeva unde să simt că trăiesc. Doar mă știi, nu prind rădăcini.

Rămânem în tăcere, în vreme ce eu mă așez la loc pe șezlongul de pe nisip, cu capul plecat și închid ochii.

— Știi că aveam nevoie de tine, da? Când el a murit. Că încă avem nevoie de tine.

Încuviințez, dar nu spun o vorbă, pentru că nu știu cum mă face să mă simt mărturisirea lui. Mai bine, pentru că ruptura dintre noi se închide oarecum la loc, sau mai rău, pentru că voi pleca tocmai acum.

— La naiba, omule. Mi-e mai ușor când ești furios pe mine decât să reacționez la sentimente și alte rahaturi.

Ledger râde puternic, umplând aerul din jurul nostru.

— Atunci, dacă tot a venit vorba, o să plusez.

— Isuse. Pe bune?

— Și pe mine m-a rugat să-i îndeplinesc o dorință, știai? Așa cum te-a pus pe tine, spune încet și, nu știu de ce, dar mi se formează un nod în gât când îl aud.

— Ledge...

— M-a pus să promit că te voi obliga să termini ce ai început la Ocean's Edge. *Ce ai început aici.* Mi-a zis să mă folosesc de orice, indiferent ce-ar fi, să insist să aduci

schimbările necesare... Nu doar spre binele companiei, ci ca să îţi dai seama că eşti capabil s-o faci şi fără el. Ca să realizezi că eşti demn de numele Sharpe. Clatină din cap, iar pe mine mă ard lacrimile în ochi. A zis că a greşit totul, că nu te-a învăţat ce trebuia. Că tu ai nevoie să-ţi murdăreşti mâinile ca să înţelegi că eşti deosebit.

Respir zgomotos, absorbind tot ce mi-a spus fratele meu. Că tata a făcut o afirmaţie puternică în moarte, aşa cum a făcut şi în viaţă.

Nici măcar nu ştiu cum să reacţionez. Mă las pe spate ca să-l pot privi.

— Îmi pare rău că te-a pus într-o poziţie ingrată. Bănuiesc că nu ţi-a fost deloc uşor.

— Zâmbea când mi-a cerut-o. Mi-a zis că a fost prea blând cu tine de-a lungul anilor şi că singura persoană care ar fi în stare să te facă să pricepi adevărata ta valoare sunt eu. Ridică ochii la cer, tăcând. L-am urât multă vreme că mi-a făcut asta. Că m-a pus în poziţia de a fi acea persoană... Dar după ce am ajuns aici şi am văzut ce ai reuşit să faci, nu-mi mai pare rău. Te-ai descurcat excelent.

— Mulţumesc. La naiba. Putem... Vrei să ne oprim aici cu toate certurile? Mă ridic din nou. Încep să mă mişc. Prea mult material pentru psiholog.

— Ştiu. Râde înfundat. Ai nevoie să te duci să gândeşti liniştit.

— Da. Nu. Ridic din mâini. Probabil.

Se apropie de mine şi mă ia prin surprindere, apucându-mă de un braţ ca să mă tragă într-o îmbrăţişare bărbătească. Iar eu îl strâng cu putere, apoi mă retrag şi-i zâmbesc.

— Mulţumesc... Cred.

Îl tachinez.

— Faci ca întotdeauna pe deșteptul când lucrurile devin prea serioase.

— Mă cunoști bine, frate.

— Așa este.

Zâmbește, apoi se răsucește pe călcâie și pleacă.

— Hei, Callahan.

— Da.

Se oprește și se uită la mine peste umăr.

— Dacă te interesează, erai exact acolo unde a vrut tata să fii. Niciodată să nu crezi altfel.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Sutton

— Tu habar nu ai avut că s-au purtat așa în urma unei promisiuni făcute tatălui vostru?

Callahan străbate cu ochii distanța până la mine – el e pe canapea, eu pe scaunul aflat de cealaltă parte a încăperii – și dă din cap.

— Nici cea mai vagă idee.

Pare rătăcit. Numai la asta mă gândesc de când m-am pomenit cu el aici, acum treizeci de minute.

Are ochii roșii și sunt mai mult ca sigură că a plâns. Are o atitudine liniștită, pe care nu pot să o atribui decât faptului că încearcă să proceseze tot ce mi-a povestit.

Dacă nu l-aș cunoaște, aș putea spune că arată ca un om înfrânt, dar nu e adevărat. Nu după ce, în sfârșit, a lămurit lucrurile cu fratele său. Și, poate pentru că în noaptea asta, a înfruntat realmente gândul că tatăl lui nu mai este printre noi. Sau poate pentru că tot ce l-a consumat atâta vreme și-a găsit, în cele din urmă, locul.

— Ce mi-a spus Ledger... nu rezolvă totul, știu asta, dar măcar acum mă pot îndepărta de responsabilitățile mele cu conștiința curată.

Dau din cap, pentru că mi-e teamă să vorbesc. Simt o durere în piept. „O să plece, Sutton. Ai știut asta de la început." Și totuși, o mică parte din mine s-a simțit

ușurată când mi-a spus că s-a împăcat cu fratele său. O mică parte din mine a crezut că va rămâne în afacerea familiei, acum că s-au împăcat.

— De ce te uiți așa la mine? mă întreabă, înclinând capul și scrutându-mă prin întunericul din cameră.

— Fără motiv.

Îi zâmbesc blând, sperând că ochii mei îi transmit aceeași emoție.

— Îmi tot spui că te bucuri că s-a întâmplat, că în sfârșit ați vorbit despre toate, dar te cunosc suficient de bine cât să-mi dau seama că altceva te deranjează.

Umbre îi trec peste chip, în vreme ce-și caută cuvintele potrivite.

— Mă tot întreb ce fel de bărbat își obligă rudele să-l amenințe ca să-și facă treaba? Ce fiu face atâtea tâmpenii, încât îl obligă pe tatăl său să pună în cârca fratelui povara de a-l aduce pe calea cea dreaptă?

Tristețea din vocea lui mă sfâșie. Nu există un răspuns potrivit la întrebare, dar încerc oricum să-i ofer unul.

— Un fiu care încearcă să se înțeleagă mai bine pe sine. Care încearcă să-și găsească propriul loc în lume.

— Am făcut atâtea rahaturi de care nu sunt mândru. Oftează. Sunt foarte departe de a fi perfect, Sutton.

— Nimeni nu are pretenția să fii.

Se lasă tăcerea. Mă uit la bărbatul din fața mea, care ar trebui să fie frânt, dar nu e. Un bărbat care a trecut prin iad și care se pune sub semnul întrebării. Îmi vine să-l strâng în brațe și să-l iubesc. Să-l îmbrățișez și să îi spun că merită.

— M-ai întrebat mai demult ce câștigi tu din asta. De ce să facem...

Ridică ochii spre tavan și glasul i se stinge.

– Nu. Spune-mi, Callahan.

– Mi-a rămas doar un singur răspuns pe care mă gândesc să ți-l ofer, dar nu cred că este nici pe departe ceea ce meriți.

– Ce? întreb, simțind cum inima începe să bată mai tare.

– *Pe mine*. Ridică din umeri, cu privirea serioasă, dar tristă. Sunt un nemernic care mai mult greșește decât face bine și care n-are recunoaște-o niciodată. Sunt un copil de bani gata răsfățat, care habar nu are ce înseamnă viața pe care ai trăit-o tu, dar își dorește să afle. Sunt tipul care are nevoie de spațiu după ce dezvăluie prea multe despre sine și nu știe cum să se comporte cu tine a doua zi. Sunt doar un bărbat, Collins. Un bărbat care nu te merită, dar care te vrea, oricum. Ridică din umeri. Răspunsul este *pe mine*.

Îmi simt inima în gât, lacrimile îmi umplu ochii când îl aud oferindu-mi răspunsul pe care nici eu nu știam că îl doresc. Singurul răspuns pe care, îmi dau seama abia acum, l-aș fi acceptat.

Mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre el. Nu-și dezlipește privirea de a mea. Fără o vorbă, cu un zâmbet timid pe buze, mă urc la el în brațe.

– Sutton, suspină când îi trec mâinile peste piept, cuprinzându-i chipul în palme.

– Callahan, șoptesc la rândul meu, apăsându-mi ușor buzele de ale lui.

Simt teamă să-l sărut, să accept forța emoției care reverberează între noi.

Îmi trece mâinile pe coapse și sărutul se adâncește. Dacă mai devreme eram mânați de nevoia intensă de a marca, de a poseda, de a lua, acum toate impulsurile au

dispărut. Suntem doar el și cu mine în această cameră întunecată și înțelegerea tacită dintre noi – să depășim de bunăvoie linia în jurul căreia am flirtat.

Nu mă refer la nimic fizic. Ci la sentimente. Pe care ni le exprimăm în atingeri. Mâna lui care se face pumn, limbile care se ling, mișcarea șoldurilor. Gemetele noi și rugămințile susurate. Liniștea care a încetat să urle în jurul nostru.

Ne aruncăm pe drum bluzele de pe noi. Sutienul meu. Iese din pantaloni în timp ce merge, îmi trage fusta peste cap.

În mișcările noastre începe să se simtă o disperare mută, știind ce urmează să se întâmple, anticipând plăcerea.

— Isuse, cât ești de frumoasă, spune Callahan, trasându-mi cu gura o linie în jos pe gât, până la sfârcul pe care-l prinde în gură. Cât de frumos e să te ating. Cât de frumos e să te simt. Să te am...

Ultimele cuvinte se transformă într-un geamăt sugrumat când mă las peste el, centimetru după centimetru, până intră tot în mine.

— Privește-mă, îmi șoptește.

Cu pleoapele grele de plăcere, ridic ochii într-ai lui. Mă bucur de expresia de pe chipul său. Trăsăturile sculptate de plăcere. După atâta tânjit, după atâta disperare. Dorința a devenit acum nevoie.

Încep să mă mișc. Unduiesc șoldurile înainte și înapoi. Nu-mi dezlipesc ochii dintr-ai lui, nici când îmi vine să-i închid, cedând plăcerii care mă străbate.

— Ai idee cât de dor mi-a fost de asta? spune el, venind spre mine ca să mă sărute cu foc. Cât de dor mi-a fost de tine?

Vreau să-i răspund că eu am fost tot timpul aici, dar nu e adevărat. Are dreptate. E altfel acum. *Clipa este diferită*. Noi suntem diferiți și, Doamne, trăiesc cel mai ametitor sentiment care m-a încercat vreodată.

Ne mișcăm languros, circular, sincronizat. Coapsele ni se freacă, limbile ni se împletesc, corpurile noastre se rotesc la unison în spirala plăcerii. Mă lasă să dictez ritmul. Un sărut adânc și apoi mă ridic ca să cobor încet de-a lungul penisului său. Mă frec de el ca să simtă cât de udă sunt datorită lui. Să știe cât de tare mă excită.

Îmi cuprinde fesele în palme și mă ridică. Mă strâng ca și cum trupul meu ar fi disperat la gândul de a se dezlipi de al lui. Felul în care geme din cauza mea e un preludiu senzual. La început, un tors sexy, apoi un oftat mârâit când mă las din nou peste el.

O vreme continuăm așa. Nu ne spunem nimic. Nu ne facem promisiuni. În aer plutesc doar nevoia lui și dorința mea.

Simt că n-o să mă satur niciodată de senzație. De gustul lui. De gemetele moi care mă umplu de fiori. De clipa de extaz ori de câte ori intră și iese din mine.

Îl vreau și atât. Nu mă satur de el. Îl vreau în întregime. Vreau o infinitate de el.

Trupurile noastre urcă și apoi se prăbușesc dincolo de plăcere, fără nicio grabă.

Gemetele guturale se aud în timp ce eu pulsez în jurul lui și el se golește în mine.

După, mergem împreună în patul lui, știind fără să fie nevoie de o vorbă că lucrurile s-au schimbat irevocabil între noi.

Iar după ce facem dragoste a doua oară, sentimentul nu face altceva decât să se cimenteze. Felul în care îmi mângâie trupul și îmi satisface nevoile mă lasă fără cuvinte.

Adorm cuibărită lângă el, iar la primele ore ale dimineții am un singur gând constant.

Regrete.

Că am așteptat atât de mult să fac asta cu el.

Că timpul nostru împreună este limitat.

Că... m-am îndrăgostit de el, știind bine că nu avem niciun viitor.

În schimb, avem o dată de scadență.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Sutton

– Rămâi în pat, îmi murmură Callahan cu buzele pe creștet, făcându-mă să tresar speriată.

– E devreme. Suntem...

– Mă duc să-l conduc pe fratele meu la aeroport. Mă sărută ușor pe buze. Când mă întorc, vreau să te găsesc exact unde ești acum.

– Callahan?

Mă ridic în șezut, privind lung silueta lui încadrată de ușă. Se întoarce și-mi zâmbește tandru. Are părul umed de la duș și ondulat.

Îmi face un semn abia schițat din cap, care spune da, o să mă întorc.

Chiar dacă știu că se va ține de cuvânt, rămân privind golul lăsat de silueta lui multă vreme după ce aud închizându-se ușa de la intrare.

Îmi pipăi buzele în căutarea urmei sărutului său. Dar nu e nevoie s-o fac. Oricum îl simt.

Nu cred că-l voi putea uita vreodată. Sau pe *el*.

Cu un oftat, mă trântesc la loc în pat și mă înfășor cu așternuturile care miros a el.

„Ai o oră la dispoziție să-ți plângi de milă, Sutton." O oră să fii furioasă pe tine că ai pierdut atât de mult timp. O oră să plângi pentru tot ce nu va fi.

Știai de dinainte să te implici în oricum s-ar numi relația asta. Știai că nu va rămâne.

Știai că nu-l poți ține doar pentru tine.

Și-atunci, de ce aud o voce în cap care-mi șoptește: „Știai toate astea dinainte să-l cunoști cu adevărat...?"

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Callahan

Rămân în mașină, privind avionul lui Ledger decolând de pe pistă, până devine doar o strălucire argintie în cerul roz și portocaliu al răsăritului.

Cu mâinile pe volan și capul sprijinit de tetieră, încerc să deslușesc tot ce s-a petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore.

Dar, cum? Cum?

Cum să mai înțelegi ceva, când lumea ți-a fost răsturnată cu susul în jos? Cum să renunți la armura furiei pe care o porți de un an întreg, fără să simți mai apoi că-ți lipsește ceva? Și cum să te gândești să te duci înapoi acasă și să te strecori în pat lângă o femeie, când până acum nu făceai altceva decât să te strecori din așternuturi în liniște ca să eviți complicațiile?

— La naiba! înjur, mușcându-mi furios interiorul obrazului.

Așa se simte normalitatea? Familia care încearcă să-și rezolve problemele, o femeie la care abia aștepți să te întorci și serviciul care ocupă restul spațiului rămas?

Soarele răsare. Lent. Fără ezitare. Se ridică deasupra orizontului tăcut și splendid ca întotdeauna.

Către ce orizont voi privi în săptămânile ce vor urma? Către ce plajă, din ce țară? De pe care vârf de munte îl voi admira?

Înainte, gândul la aventura care mă aștepta îmi aducea liniște.

Era plasa mea de siguranță, care mă ajuta să merg înainte.

Și-atunci, de ce acum ideea nu mi se mai pare la fel de atrăgătoare? De ce mi se pare mai puțin incitantă... decât orice altceva?

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Sutton

— E de la excesul de sex de înaltă calitate.

Ridic ochii la Callahan, aflat lângă canapeaua unde stau infofolită în pătură, deşi afară soarele străluceşte.

— Ah, da?

— Da, da. Se aşază pe marginea canapelei şi mă bate pe coapse. Ai depus prea mult efort fizic în ultimele zile. Este un caz clasic de exces de sex.

Râd, în ciuda stării de rău.

— Mă dor muşchii.

— E de la toate poziţiile noi pe care le-am încercat.

— Şi am febră.

— Pentru că eşti o tipă fierbinte.

Ridică neafectat din umeri.

— Şi mă doare în gât.

— Data viitoare, nu mai fi aşa lacomă. Ştii că sunt mare. Se forţează să rămână serios. Îţi cer scuze dacă a trebuit să te forţez şi dacă amigdalele tale mă urăsc acum.

Dau ochii peste cap.

— Te asigur că nu e din cauza ta.

— Alte simptome pe care le-aş putea diagnostica?

— Doar o senzație generală de *auch*. Ia să vedem ce diagnostic pui, istețule?

Îmi dă la o parte părul de pe frunte.

— Senzația generală de *auch* este un simptom imaginar prin care pacienta își exprimă starea de atonie.

— Atonie? Ridic sprâncenele. Sunt impresionată.

— Așa și trebuie. Dar, te rog, lasă-mă să termin de dat diagnosticul. Se apleacă și-mi depune un sărut pe frunte. Văicărelile în cazul atoniei nu sunt altceva decât un șiretlic, deoarece pacienta e prea rușinată să admită că bărbatul ei este mult mai rezistent decât ea.

— Bărbatul meu? râd puternic.

— Da. Adică, eu.

— Și tratamentul?

— Mult penis.

Izbucnesc în râs.

— Deci, permite-mi să mă lămuresc: simptomele sunt cauzate de prea mult penis, iar tratamentul este și mai mult penis?

— Corect. Așa susțin toate studiile pe care le-am cercetat. Înclină capul, analizându-mă. Ar trebui să te odihnești. Vorbesc serios acum.

— Dar eu simt că trebuie să fiu acolo. Solomon...

— E hoț, știu. Încuviințează. Dar te asigur că nu-mi fac griji.

— Ești sigur? Vreau să zic...

— Sutton. Sunt bărbat în toată firea. Mă descurc.

— Bine. De acord.

Îmi trimit la locul ei tendința de a controla totul. Iar el îmi aranjează pătura în jurul gleznelor.

— Odihnește-te. Revin și o să aduc vești bune la raport.

Îl privesc cum își ia laptopul și dosarele pline cu hârtii și mă întreb cum naiba s-a ajuns de la o întâlnire într-un bar la asta.

„Cum e posibil?"

Expir cu zgomot și mă cuibăresc sub pătură cu capul greu (Callahan ar zice că e de la prea mult gândit la sex), iar mintea mi se duce la tot ce s-a întâmplat începând cu vremurile d.L. (după Ledger).

Pentru că s-a schimbat totul de atunci. Da, încă păstrăm secretul și suntem discreți, dar am încetat să ne evităm intenționat atunci când suntem la vilă. Când ne aflăm la birou facem schimb de mesaje sexy, eu la biroul meu, el la al lui, și după aceea punem la cale planuri strategice din sus-numitul birou. Cine târzii „de afaceri" fixate la vilă de la The Cove, ca să putem râde, vorbi și să ne tachinăm feriți vederii celorlalți.

Nu prea mai dormim. Nu dormim mai deloc... Nu că m-aș plânge.

Dimpotrivă.

Dar timpul trece, zilele sunt numărate, și, oricât aș încerca să nu mă gândesc la timpul limitat pe care îl avem împreună, nu reușesc.

Încetează, Sutton.

Fără să-ți plângi de milă.

Distracție și atât.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Callahan

Îmi plac emoțiile negocierilor. Să stau în fața unui arogant ca Solomon și să-l provoc încontinuu să-mi ofere argumente care să justifice cererile pe care le înaintează.

Avea dreptate Keone. Oamenii de la Ocean's Edge sunt nemulțumiți. Se plâng de salarii, de beneficiile oferite și, în general, avem multe probleme legate de ture și ore suplimentare.

Cu ajutorul lui Brady, care ne-a explicat ce oferă alte stațiuni, și al lui Keone, care ne-a povestit ce aude de la angajați, Sutton și cu mine am reușit să aducem la masa de negocieri ceea ce am considerat a fi un contract de muncă ademenitor și corect. Salarii mai mari, mai multe avantaje pentru angajați, o zi liberă garantată în weekend, cu excepția cazului în care se specifică altfel, contribuții de până la șase procente la fondul de pensionare și așa mai departe.

Noi l-am considerat un contract corect. Solomon, pe de altă parte, și-a făcut treaba cu brio în ultimele trei ore, încercând să pledeze pentru mai mult, mai mult și mai mult pentru angajați.

Unele lucruri sunt prevăzute în buget. Altele nu se negociază.

Chiar dacă Solomon nu-mi este pe plac, cred că am bătut palma pentru un acord solid, care este bun și pentru angajați, și pentru Sharpe International.

— Șefu', zâmbește Keone.Ce cauți aici în mijlocul zilei? Așa prost ți-a mers azi, că ai nevoie de ceva de băut?

— Nu am venit să beau. Nu pot să stau, spun, lovind bucuros cu palma în bar. Dar voiam să-ți mulțumesc pentru informațiile pe care mi le-ai dat despre plângerile angajaților.

— Ah, da? Cine, eu? Keone își șterge mâinile pe un șervet, cu un zâmbet strâmb pe buze. Am fost de ajutor?

— Ai fost. Și apreciez. Voiam să-ți mulțumesc. Noile contracte și beneficiile vor intra în vigoare la sfârșitul săptămânii.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Și-acum, te duci la doamna ta?

Mă clatin pe picioare când îl aud. Iar reacția mă dă și mai tare de gol. De unde naiba știe?

— La ce te referi? spun cu o inocență prefăcută.

— Ai fost alt om în ultimele zile. Când muncești în domeniul meu, îți dai seama imediat când un bărbat e mulțumit.

Își pune mâinile în șolduri și zâmbește.

— Nu e roșcata, nu? Jessica Rabbit. Cea care a fost pe-aici și pe care ai refuzat-o.

Râd când aud cum o descrie pe Gia Diamante și clatin din cap.

— Nu. Nu e Jessica Rabbit. Dar e bună poanta.

— Indiferent cine ar fi, trebuie să fie bună dacă refuzi așa ceva, omule.

Mă limitez să rânjesc și-i fac cu ochiul.

– Pe mai târziu, Ke. Mulțumesc încă o dată.

Indiferent cine ar fi, trebuie să fie bună dacă [illegible] *așa ceva.*

Nici nu-și poate imagina!

Gândul mă cuprinde și mi se confirmă când intru în vilă și o văd pe Sutton cu ochii ațintiți spre mine.

– Deci?

Bate cu palma pe canapea, invitându-mă să mă [illegible] lângă ea.

– E ca și făcut.

Chicotește de bucurie.

– Ca și făcut, adică ați căzut de acord sau ca și făcut, adică ați semnat contractul?

Sutton se uită la mine într-un fel în care, la naiba, îmi face egoul să crească.

– Adică, semnat și parafat.

– Nu cred!

– Pe cuvânt.

Ridic palmele în aer.

– Și eu, care mă așteptam să aud sirene de ambulanță fiindcă te-ai aruncat asupra lui peste masă și l-ai strangulat din cauză că e un arogant, iar apoi ți-a părut rău și ai sunat la 112.

Mă așez lângă ea.

– Posibil s-o fi făcut în mintea mea o dată sau de două ori. Zâmbesc larg. Dar s-a încheiat totul, Collins. Am căzut de acord asupra termenilor. Eu am cedat puțin. El oarecum mai mult. Am bătut palma. Mai mult, în momentul ăsta se redactează contractele pentru noii angajații, iar Brady le va înmâna până la sfârșitul săptămânii.

Ea se uită la mine cu gura căscată și ochii mari de uimire, validându-mă cum nu am crezut să am nevoie sau mi-aș fi dorit vreodată.

— Sunt atât de mândră de tine. Este incredibil. Ar trebui să sărbătorim... Râde. Când o să mă simt mai bine, desigur.

— Nu. N-o să așteptăm. Cine-a zis că nu putem sărbători chiar dacă ești bolnavă? Îmi împletesc degetele cu ale ei. Putem sta pe canapea, cu picioarele pe masă și să ne îndopăm cu dulciuri direct din pungi uriașe.

— Nu vorbești serios, nu-i așa?

— Ba sunt foarte serios. Fac semn în spatele meu cu degetul. Ce credeai că se află în pungile alea? Mă ridic de pe canapea. Alege un film, eu dau o fugă să mă schimb.

— Hei! spune Sutton, trăgându-mă de mână ca să stau pe loc.

— Ce?

Nu mai este atât de palidă la față ca atunci când am plecat. Ochii nu îi mai sunt chiar așa sticloși. Zâmbește blând.

— Știi că te pricepi la asta, da? Ai luat vreodată în considerare ideea că îți place munca ta, chiar dacă nu exact partea care ți-a fost desemnată?

— Sutton.

Îi șoptesc numele cu un oftat.

— Ascultă-mă și promit că nu o să mai aduc vorba niciodată.

Ridică din sprâncene, invitându-mă să-i fac pe plac.

— Bine. La ce te referi?

— Întotdeauna te-ai ocupat de tot ceea ce ține de nivelul macro al afacerii, dar eu am stat aici zi de zi

și te-am privit lucrând la nivel micro, unde ai făcut o treabă absolut fenomenală. Mă strânge de mână. Poate asta este nișa ta. Detaliile la fața locului, să pui afacerea pe picioare, în loc să verifici date generale. Secretul se află în detalii, Callahan, și se pare că tu te pricepi foarte bine la ele. Încuviințez și pornesc spre dormitor. E mare păcat să întorci spatele când ești atât de priceput la asta, continuă ea.

O aud. Dar nu îi răspund. Nu pot. Pentru că știu cum mă fac cuvintele ei să mă simt.

Și nu-mi permit decât mai târziu, când ea a adormit cu capul pe pieptul meu în timpul filmului, să iau în considerare ce mi-a spus.

Să mă întreb dacă nu cumva are dreptate.

Dar nu mai contează, pentru că peste aproximativ o săptămână mă așteaptă planul meu. Voi închide ochii și voi pune degetul pe un loc de pe harta lumii și acolo mă voi duce.

Exact așa cum îmi doresc de multă vreme.

Pentru că, de data asta, o pot face fără să mă simt vinovat față de frații mei.

„Și cu Sutton cum rămâne?"

Închid ochii, o ascult respirând încet și refuz să mă gândesc.

Știi asta, da? Că ești un bărbat foarte de treabă. De-aia m-am îndrăgostit de tine.

Nu încalc nicio promisiune în fața ei, pentru că nu i-am promis niciodată nimic.

„Da, da, repetă-ți asta cât vrei, Sharpe."

Repetă-ți-o și, poate, cine știe, o să reușești să te convingi că nu te-ai îndrăgostit și tu de ea.

CAPITOLUL PATRUZECI

Sultan

— Unde mă duci? râd pe când el parchează Jeepul decapotabil pe un loc liber, undeva de cealaltă parte a insulei şi cât mai departe de Ocean's Edge.

— Nu te mai gândi. Îmi întinde mâna. Doar vino cu mine.

O luăm pe o cărare acoperită de rădăcinile plantelor care ni se înfăşoară în jurul gleznelor, cu ramuri dese pe care suntem nevoiţi să le dăm la o parte ca să nu ne zgârie faţa. Îl urmez şi nu se aud decât râsetele noastre urmate de un „oh!" de uimire când ieşim din desiş.

Ne aflăm pe o bucată mică de plajă, unde un hamac atârnă între ceea ce par a fi doi palmieri aşezaţi intenţionat acolo. Iar hamacul este orientat cu vedere spre o costişă mică deasupra mării. În stânga, se află o grămadă de stânci la care trebuie să mă uit de două ori înainte să întrevăd în felul în care sunt aşezate că formează un profil de bărbat. Dar, mai presus de orice, este priveliştea de care ştiu că vom avea parte la apus.

— Callahan? Fac câţiva paşi înainte, admirând scenariul. Îţi taie respiraţia.

— Nu-i aşa? Vine alături de mine. Mi-a spus furnizorul nostru de vinuri despre locul acesta la una dintre cinele noastre de afaceri. Terenul este al unui amic de-al prietenului său.

— Credeam că insula nu poate fi mai frumoasă de atât, iar tu mă aduci aici.

O umbră de zâmbet îi apare pe buze și ne privim îndelung în ochi.

— Nu-ți pot oferi o întâlnire adevărată, pentru că ne poate vedea cineva împreună, iar pe insulă toată lumea cunoaște pe toată lumea, dar îți pot dărui asta. Ridică punga pe care o ține în mână. Niște vin. Niște brânză cu biscuiți sărați. Un apus de soare. Și o companie de care să te bucuri.

— Mi-ar plăcea.

Mi-e greu să vorbesc și sunt recunoscătoare că vocea nu-mi trădează emoțiile pe care le simt.

Zilele noastre împreună sunt numărate. El știe asta, eu știu asta, dar încă nu am discutat despre ce ne așteaptă.

Discutăm nimicuri, bem vin și mâncăm. Venim cu tot felul de teorii despre cum s-au aranjat rocile în forma aceea, despre cât de ușurat se va simți Brady că nu-l mai încurcăm când vom pleca. Vorbim despre Keone și despre intuiția sa care nu dă greș. Despre lista noastră cu cele zece atracții și de ce le-am ales, dincolo de oportunitatea evidentă de afaceri.

Discuții mărunte.

Nesemnificative.

De umplutură.

Iar când cerul prinde nuanțe de roz intens, violet și portocaliu, și soarele începe să coboare, ne lăsăm amândoi pe spate în hamac, unul lângă celălalt, iar el își trece brațul după umărul meu. Se lasă peste noi o tăcere confortabilă.

Briza valsează în jurul nostru, în vreme ce Mama Natură se dă în spectacol.

– Îmi pare rău că ne petrecem ultimele zile împreună așa – eu fiind bolnavă și tu având grijă de mine, spun eu după o vreme. Îți mulțumesc.

El îmi depune un sărut pe creștetul capului.

– Sincer să fiu, mi-a plăcut să stau la vilă cu tine. Ne-am petrecut atâta vreme aici, evitând să fim prezenți în același loc, în același timp... A fost plăcut să stau în preajma ta, fără să fiu nevoit să-mi controlez fiecare privire pe care ți-o arunc sau fiecare cuvânt pe care ți-l spun. Fără să ne deranjeze nimeni. Doar tu. Și cu mine.

– Și mie mi-a plăcut, murmur eu, bucurându-mă de senzația care mă cuprinde când îi aud bătaia inimii în urechea lipită de pieptul lui.

Soarele își continuă coborârea, iar eu aștept să-mi găsesc curajul să înfrunt realitatea și să vorbim despre viitor.

Mai sunt cinci zile și nu ne-am zis niciun afurisit de cuvânt despre ce urmează.

Și, chiar dacă știu că data de scadență se apropie, tot am nevoie să-l aud spunându-mi-o. Tot am nevoie să văd pe ce ton o spune, să simt că am contat. De parcă ar mai avea vreo importanță. Dar eu simt cu toată ființa mea că da, are importanță, și că el ignoră voit subiectul ca să nu fie nevoit să-l înfrunte.

„Curaj, Sutton!"

– Deci? Ai decis încotro mergi după ce pleci de aici? întreb eu.

Nu e tocmai întrebarea pe care am nevoie s-o adresez, dar e un început.

– Nu încă.

Își trece degetul în sus și-n jos pe brațul meu. Ezită de parcă ar vrea să adauge ceva, dar nu urmează nimic.

— Sunt sigură că vei găsi ceea ce ai nevoie, oriunde te-ai duce.

Încerc să-mi stăpânesc tristețea din voce, să mă împiedic să plâng... Să nu-mi pierd firea.

— Vin, spune, dându-mă prea brusc jos din hamac. Mai vreau niște vin.

Îmi țin mâinile nesigure ocupate, turnându-mi vin în paharul din care nici măcar nu beau. Îl aud în spatele meu. Îi aud pașii pe nisip, dar țin privirea înainte spre apusul din fața noastră.

„Cere-mi să vin cu tine.

Spune-mi că vei rămâne.

Spune ceva, orice."

— Nu trebuie să se termine aici, Collins, spune el și simt cum mi se strânge inima în piept. O să vin des în Manhattan. În țară. Putem face în așa fel încât să funcționeze. Putem...

Mă întorc spre el și-i pun un deget pe buze ca să-l opresc. Îmi caută privirea. Zăresc în ochii lui o seriozitate și o speranță pe care nu m-aș fi așteptat niciodată să le văd, ceea ce face să-mi fie și mai greu să urmez pașii corecți.

Îmi spune cuvintele pe care îmi doream să le aud, dar, în adâncul meu, știu că sunt doar cuvinte. În adâncul meu, știu că merit mai mult, mai bine, că merit *totul*.

S-au schimbat atât de multe pentru mine într-un timp atât de scurt, încât nu-mi mai este teamă să ridic standardele de dragul meu. Mi-am petrecut ani întregi alături de Clint, temătoare să doresc mai mult, să aspir la mai mult pentru că mă temeam de reacția lui.

Dar mă uit la bărbatul din fața mea. Bărbatul frumos, puternic, care se crede insensibil, egoist și lipsit

de sevp, dar despre care știu că este exact opusul. Mi-a dat putere, m-a încurajat și m-a ajutat să câștig mai multă stimă de sine decât am avut vreodată. O siguranță de care nu-mi mai este rușine.

Mi-a arătat că este în regulă să vrei mai mult. Că nu e nimic greșit în asta.

Și, cel mai important, știu că pot da voce încrederii regăsite fără să-mi mai fie teamă să fiu degradată.

În adâncul meu, știu că va înțelege ceea ce sunt pe cale să spun.

Chiar dacă mi se frânge inima.

– E în regulă, Callahan. Nu trebuie să faci promisiuni pe care nu le vei respecta. „Respiră, Sutton." Știam amândoi când ne-am băgat în situația asta, oricum s-ar numi, că avem o dată de scadență...

– Afurisitul de Brady, murmură el și râde.

– Dar are dreptate și este în regulă.

Zâmbesc și-l mângâi pe obraz. Mă înec în fiecare cuvânt pe care-l pronunț. Cuvinte pe care știu că are nevoie să le audă, pe care eu am nevoie să le spun, dar care nu vor face decât să-mi sfâșie inima.

– Ai așteptat toată viața să fii liber, să ai aripi să zbori. Mă ridic pe vârfuri și-i depun un sărut abia simțit pe buze. Du-te, Callahan, deschide-ți aripile și zboară.

Clatină ușor din cap, privirea îi devine brusc nedumerită.

– Ai putea să vii cu mine. Să călătorim și...

– Nu pot, șoptesc și vocea mi se frânge, dar îmi adun puterea să refuz pentru că am nevoie să spun nu.

Mi-aș pune aspirațiile în așteptare și fericirea în mâinile altcuiva. Nu-mi pot face asta din nou. Sunt pe punctul de a realiza atât de multe lucruri pentru care am muncit din greu... Trebuie să am grijă de mine.

Prima lacrimă mi se scurge pe obraz și chipul lui se umple de tristețe atunci când o observă.

— Sutton.

Îmi cuprinde chipul în mâini, îl sărut în palmă și închid ochii o vreme.

— Problema e că știu că te-aș aștepta. Pentru că tu, Callahan Sharpe, meriți să fii așteptat. Aș aștepta și m-aș mulțumi cu resturile pe care mi le-ai arunca ori de câte ori ai veni în oraș, dar merit mai mult de atât. Merit lucruri pe care tu nu ești încă pregătit să mi le oferi, așa că... Îmi pare rău.

— Nu trebuie.

Îmi oferă un zâmbet strâmb, cu o expresie curajoasă pe chip, și mă simt mai bine să văd că și pe el îl doare.

Se apleacă și-mi dă cel mai frumos și trist sărut, apoi mă cuprinde în brațe și mă strânge tare.

Rămânem un timp pe loc.

Respirându-ne.

Strângându-ne.

Bucurându-ne de moment, regretându-le pe cele pe care știm amândoi că ni le vom aminti în zilele ce vor veni. Îl cunosc de atât de puțin timp și, totuși, sunt sigură că îmi va lua inima cu el când va pleca. Într-o întorsătură dulce-amară de situație, faptul că l-am întâlnit m-a ajutat să cresc suficient cât să fiu sigură că refuzându-l fac ce este mai bine pentru mine. Pe termen lung. Și sper că este cel mai bine și pentru el.

„Merită să-și ia zborul."

Iar eu merit să mă înalț la rândul meu.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Callahan

O privesc dormind. Pieptul i se ridică și coboară. Respirația îi este liniștită. Și mă doare cum nu m-a mai durut niciodată înainte.

Închid ochii, pregătindu-mă pentru minciuna pe care sunt pe cale să i-o spun.

Pregătindu-mă să fiu lașul care urmează să fiu.

Pentru că plec în felul ăsta, în loc să ne luăm un adio lung și tărăgănat, pentru că mă doare prea tare să fiu cu ea și să știu că o voi pierde peste câteva zile.

Arunc o privire spre bagajul pregătit care mă așteaptă la ușă, mă așez pe marginea patului lângă ea și-i dau la o parte părul de pe frunte.

— Sutton. Mi se frânge vocea doar pronunțându-i numele. Sutt...

Deschide ochii, clipind des în lumina dimineții. Privirea i se alarmează.

— Ce se...

— Șșș. Mă aplec și o sărut pe buze. E totul bine. Îmi lipesc fruntea de a ei și stau acolo, respirând cu ea la unison. Trebuie să plec. I se încordează tot corpul. M-au chemat înapoi. Eu...

— Nu, zice cu o șoaptă nedumerită care-o face să întindă mâinile și să-mi cuprindă chipul.

— Știu, spun sugrumat. Îmi pare rău.

Trei cuvinte care nu sunt suficiente doar pentru modul în care plec, ci pentru multe mai multe.

Pentru că nu sunt destul de bărbat încât să rămân.

Pentru că nu sunt bărbatul pe care-l merită ea.

Pentru că nu am înțeles toate astea mai devreme.

— Callahan, murmură, lipindu-și buzele de ale mele. Te rog. Mă sărută iarăși. Nu încă.

Mă retrag și văd lacrima care i se prelinge din colțul ochiului și cade pe perna de sub capul ei. Îmi strivește inima, care simt că mi se frânge.

— Știu. Îmi apăs din nou buzele de ale ei. Știu, zic printre săruturi. Știu, repet în timp ce amândoi ne smulgem hainele de pe noi, cuprinși de o frenezie mută. Știu, șoptesc, împingându-mă în ea, începând să-mi iau adio.

Ochii ei, care nu se dezlipesc din ai mei, în timp ce ne mișcăm la unison.

Degetele ei, împletite cu ale mele, în timp ce încerc s-o fac să simtă cât de mult înseamnă pentru mine.

Numele ei pe buzele mele, în timp ce memorez expresia de pe chipul ei.

Ne spunem adio în lumina dimineții, în zgomotul lin al frunzelor de palmier mișcate de briză, în mijlocul uraganului care urlă în mine.

Ne spunem adio cu sărutări silențioase și oftaturi tandre.

Ne spunem adio după ce mă îmbrac, cu trupul ei lipit de al meu, eu ținându-l acolo, sărutând-o pe creștet.

Ne vorbim din priviri, din săruturi tandre, o privesc peste umăr stând în urma mea pe hol când ies pe ușă și din viața ei.

Imaginea ei mă însoțește când șoferul mă conduce pe pista unde mă așteaptă avionul privat Sharpe International.

E tot ce văd când avionul se ridică. Iar Ocean's Edge Resort devine doar o scânteie sub privirea mea.

Ce ticălos sunt că o părăsesc. Că sunt eu.

Îi demonstrez că avea dreptate.

Că merită pe cineva mai bun decât mine.

Poate, într-o bună zi, te vei îndrăgosti de o fată și-o vei aduce și tu aici, Callahan.

Mamei tale i-ar plăcea foarte mult.

– Am făcut-o, tată, murmur eu, acoperit de zgomotul făcut de motorul avionului, lăsându-mi capul pe spate și închizând ochii.

„Dar nu am știut s-o păstrez."

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Sutton

Aud huruitul avionului deasupra capului. E prea devreme să fie un zbor comercial, deci ştiu că este el. Callahan Sharpe.

„Johnnie Walker al meu. Te iubesc."

Două cuvinte pe care mi le repet în minte, care mi-au stat pe buze când el a privit înapoi peste umăr şi ochii ni s-au întâlnit pentru o ultimă dată.

Ştiu că nu a fost chemat înapoi la companie.

Ştiu, pentru că mi-ar fi spus-o Ledger aseară când am vorbit cu el la telefon. Când am stabilit să ne vedem în biroul din Manhattan săptămâna viitoare.

Callahan a plecat ca să facă despărţirea mai uşoară pentru el... Pentru mine... *Cine ştie?* Habar nu am.

Deşi mă doare, îi sunt recunoscătoare că a făcut-o.

Ne-a salvat de un lung, brutal adio.

Dar, în acelaşi timp, mi-a demonstrat că am luat decizia corectă.

Că trebuie să mă pun pe mine pe primul loc, pentru că altfel aş fi la cheremul lui.

Aşa funcţionează totul când e vorba de Callahan Sharpe. Mi-ar întoarce spatele atunci când lucrurile ar deveni prea reale pentru că nu ar şti să se descurce.

Iau telefonul ca să-i trimit un mesaj lui Lizzy, să-i spun ce s-a întâmplat, dar degetele îmi rămân nemișcate.

Poate nu vreau să cred că este adevărat. Nu încă. Poate am nevoie să stau în liniște încă puțin, doar eu cu mine, să accept că s-a terminat. Că a plecat cu adevărat.

Că l-am iubit cu adevărat.

— Adio, Callahan, șoptesc, adresându-mă tăcerii din jur. Mulțumesc că m-ai ajutat să mă regăsesc. Mulțumesc că m-ai iubit, indiferent de consecințe.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Sutton

– Peste câteva ore te revăd! țipă Lizzy bucuroasă în telefon, făcându-mă să râd.

Am neapărată nevoie să râd, pentru că tocmai mi-am luat la revedere de la toată lumea de la Ocean's Edge. A fost mult mai greu decât mă așteptam.

Poate a fost mai rău, deoarece inima mea era deja rănită.

– Știu. Mi-e dor de tine. Zâmbesc dulce-amar, în timp ce șoferul mă conduce la aeroport. Avem atâtea să ne povestim. Atât de multe.

Încerc să vorbesc pe un ton fericit, dar, la naiba, e dificil.

– Ești sigură că nu ai nevoie să stai aici, cu mine?

– Nu. Familia Sharpe mi-a pus la dispoziție suita lor pentru o săptămână sau două, până-mi găsesc un loc al meu.

Clatin din cap, încercând să pricep cum s-a întâmplat una ca asta. Apelul grijuliu de la Ledger ca să-mi ofere temporar suita lor pentru că știe că am lipsit câteva luni din oraș și am nevoie de timp ca să-mi găsesc un nou apartament.

Eu, acceptând oferta. Deși abia aștept să petrec timp cu Lizzy, am nevoie să mă liniștesc și să-mi limpezesc gândurile.

Iar singurătatea îmi va permite asta.

— Oh... Încearcă să te convingă să o lași pe Roz și să lucrezi pentru ei, să o faci cu normă întreagă.

— Ba nu.

— Ba pe naiba. Pufnește. Cum te simți dacă ar fi așa?

Tonul i se îndulcește. Dat fiind că ea mi-a fost umărul pe care am plâns în ultimele zile, știe totul.

— Nu știu. Serios. Pur și simplu, nu știu.

Mă uit o ultimă dată spre plajele pe lângă care trecem.

— Oricum, nu cred că el va fi acolo. Probabil e prin Tonga sau într-un loc asemănător. Doar că...

— Dă-ți timp să înțelegi ce-ți dorești.

— Așa voi face. Promit.

Au trecut trei zile de când Callahan a plecat. Fără să primesc un semn de la el. Nu știu de ce am sperat că va suna sau va trimite un mesaj.

Nu mi-a displăcut niciodată liniștea, dar tăcerea pe care a lăsat-o în urma lui a fost aproape insuportabilă. Și, chiar dacă la început, când am ajuns la Ocean's Edge, situația a fost ciudată, el era acolo tot timpul. Vorbind încontinuu. O prezență pe care n-aveam cum s-o ignor.

Iar faptul că în ultimele săptămâni l-am avut doar pentru mine odată ce treceam de ușile vilei, a făcut totul și mai dificil de suportat. Să fiu conștientă de ce nu mai am. Râsul lui. Privirile pe care mi le arunca din celălalt capăt al camerei. Zâmbetul afectuos. Mângâierile tandre, care nu lăsau loc de refuz.

„Prietenia lui, mai presus de orice."

Oftez încet, încercând să controlez lacrimile care-mi umplu ochii. Aceleași cu care mă lupt în fiecare clipă de când a plecat.

Mi-a lipsit mai mult decât mi-am imaginat că e posibil.

– Am ajuns, spune șoferul.

Iar când ridic ochii, văd mașina care trece dincolo de porțile aeroportului până în apropierea unui avion privat parcat în capăt, pe care scrie Sharpe International.

Lizzy are dreptate.

Încearcă să mă ademenească.

Întrebarea este ce o să decid eu.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Sutton

Mă mișc din inerție când mă întorc la serviciu.

Ședința cu Roz. Cea pe care o convoacă la nivelul întregii companii, în care mă laudă și tot personalul aplaudă ca să mă felicite. Întâlnirea dintre noi două care a urmat, în care m-a felicitat și mi-a oferit o avansare în funcție.

Este tot ce m-am străduit să obțin și, totuși, stau în suita Sharpe International după o zi lungă și mă simt goală pe dinăuntru.

Da, vor exista mai multe proiecte în care să mă adâncesc. Da, vor fi mai multe locații de care să mă îndrăgostesc. Dar știu că Ocean's Edge va ocupa întotdeauna un loc special în inima mea.

Am obținut ce-mi doream, mi-am atins obiectivul pe care mi l-am propus, dar stau în această cameră luxoasă de hotel cu mintea numai la el. La acea primă noapte. La tot ce a urmat, întrebându-mă ce-ar fi fost dacă...

Dacă aș îndrăzni să vreau mai mult?

Dacă nu mă mulțumesc cu atât?

Dacă i-aș fi spus da lui Callahan?

Dar niciuna dintre aceste întrebări nu-mi face bine.

Iar noaptea, târziu, când mă cuibăresc în așternuturile scumpe în patul luxos, îmi imaginez că este lângă mine.

Și zâmbesc printre lacrimi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Sutton

Parcă am un déjà-vu când mă regăsesc în impozanta sală de conferințe.

Cu nervii la fel de întinși, inima bubuind ca prima dată, dar din motive diferite de data aceasta.

– Îți oferim un post cu normă întreagă la Sharpe International, spune Ledger cu mâinile împreunate în fața lui.

Ford încuviințează și zâmbește.

– Am rămas impresionați peste măsură de rolul pe care l-ai avut în redresarea de la Ocean's Edge. Au trecut... Cât? Unsprezece săptămâni de când ai început să muncești acolo și deja înregistrăm creșteri ale rezervărilor și încasărilor pentru activitățile secundare. Sondajele privind personalul sunt pozitive și având în vedere că renovarea interiorului va începe peste câteva săptămâni, credem că, odată finalizată, vom obține un randament al investiției noastre chiar mai mare decât ne-am așteptat.

– E o veste minunată. Zâmbesc. Dar nu a fost numai meritul meu, vă asigur. Aveți angajați de nădejde în resort, iar Callahan a fost un partener excelent.

Nu-mi scapă privirea pe care Ledger i-o aruncă lui Ford. Să fie pentru că le lipsește prezența lui în companie? Sau pentru că se bucură că a plecat?

Sau cred că îl acopăr?

Îmi frământ mâinile pe sub masă.

— I-am spus-o ultima oară când am vorbit cu el.

„Unde este? Ce face acum?"

Inspir adânc, îmi înghit emoțiile și amuțesc întrebările pe care vreau să le adresez.

Îmi vine să urlu la ei, dar nu pot.

— S-ar bucura să audă asta. *Ori s-ar enerva*, spun eu. Cu el nu se știe niciodată.

Râd amândoi, în timp ce eu fac acrobații la înălțime, încercând să-mi dau seama cum să mă comport.

— Deci, oferta de lucru, schimbă Ledger subiectul. Știm că Roz ți-a acordat o avansare, cum se cuvine după treaba excelentă pe care ai făcut-o pentru noi, dar suntem lacomi. Te vrem doar pentru noi. Zâmbește. Bineînțeles, compensațiile și tot restul ar fi negociabile, dar te asigur că ar fi o parte mai mare decât cea a lui Roz.

— Sunt sigură că undeva, prin contractul pe care l-ați semnat cu ea, există o clauză de neconcurență sau cum i-o zice în termeni legali, spun prinsă cu garda jos, bâjbâind ca să-i dau timp creierului meu să proceseze întrebarea.

— Așa este, spune Ford, dând din cap. Dar te asigurăm că Roz și firma se vor ocupa de alte proiecte pe care le avem pentru a compensa pierderea ta.

— Mită, râd eu, iritată.

— Despăgubire, spune Ford, clătinând hotărât din cap, denotând în egală măsură aroganță și privilegiu, și-mi amintește atât de mult de Callahan, încât mi se strânge pieptul când îl văd făcând gestul acela. Nu avem

obiceiul de a ne bate joc de oamenii care lucrează cu noi. Te asigur, continuă el.

— Deci...? întreabă Ledger.

Trag aer în piept, îi întâlnesc privirea atentă a lui Ledger, apoi pe cea a lui Ford. Nu pot. N-am cum să lucrez zi de zi cu acești bărbați care-mi amintesc constant de iubirea pe care am pierdut-o.

Și ar mai însemna să cultiv speranța de a-l avea pe Callahan. Că îl voi vedea în momentele libere în care se întâmplă să fim în același timp în birou. Că îi voi putea vorbi cumva, nu știu cum. Că poate se va hotărî să rămână aici definitiv și să fie cu mine.

Nu-mi pot face una ca asta din moment ce am decis să nu mă mulțumesc niciodată cu puțin.

— Domnilor. Mulțumesc pentru ofertă. Sunt flatată și extrem de uimită. Îmi plec ochii la masa din fața mea, apoi îi ridic ca să-i privesc. Dar trebuie să refuz.

— Poftim? râde Ledger.

Ca fratele său, pare că nu e obișnuit nicicum să i se spună nu.

Mă duc cu mintea la discuțiile pe care le-am avut cu Roz în ultimele săptămâni. I-am explicat că-mi doresc să plec într-o bună zi din companie și să-mi deschid propria afacere. Îmi amintesc râsul ei nervos de la sfârșitul conversației, ochii măriți de uluire când a înțeles că vorbeam serios.

— De ce îmi spui toate astea? Majoritatea s-ar teme că i-aș concedia, știind că scopul lor final este să se folosească de mine pentru a-și construi reputația și apoi să devină concurenții mei.

Se uită la minte peste ramele negre ale ochelarilor.

— Îți spun pentru că ești o femeie de afaceri puternică. O femeie care acum zece ani și-a făcut curaj să facă același salt și pentru că, dacă cineva poate înțelege ambiția mea, acea persoană ești tu.

Roz se uită la mine cu o expresie precaută pe care nu reușesc să o interpretez.

— Vrei să faci asta?

Dau din cap că da.

— Te așteaptă ore lungi și ingrate. Ore petrecute în spatele unui birou, în loc să fii la fața locului, direct implicată, așa cum ai făcut de curând.

Îmi vine în minte Callahan, nu mă pot împiedica să nu o fac, mă gândesc cât de mult detesta să muncească la birou și la cât de bun a fost atunci când s-a implicat direct.

Îmi doresc același lucru? Pot să mai cresc din spatele unui birou acum, când am simțit gustul lucrurilor pe care sunt capabilă să le îndeplinesc?

— Este direcția în care vreau să lucrez. Învățând toate aspectele pe parcursul anului viitor – dacă îmi veți da șansa, desigur – pentru a face apoi saltul, dacă voi decide că asta îmi doresc în continuare.

— Crezi că vei fi pregătită să faci saltul după doar un an?

— Nimeni nu este realmente pregătit, dar uneori trebuie să sari și apoi să înveți să zbori, spun eu.

— Sutton Pierce. Roz zâmbește larg. Nu știu ce ți s-a întâmplat în Insulele Virgine – încrederea, francheța, ambiția – dar îmi place la nebunie. Sunt bucuroasă să-ți fiu mentor.

Ce mi s-a întâmplat? Mi s-a întâmplat Callahan.

Dar pot să-i mărturisesc altcuiva în afară de Lizzy?

– Obiectivul meu a fost întotdeauna să îmi deschid propria firmă. Să muncesc pentru mine. În ultimele săptămâni și grație experienței pe care mi-ați oferit-o cu Ocean's Edge, sunt mai sigură ca niciodată că asta este ceea ce vreau să realizez.

Cei doi mai fac un schimb de priviri.

– Jucăm dur încă de la început, spune Ford, râzând. Atunci, permite-ne să fim primul și singurul tău client. Fii consultantul nostru exclusiv. Lasă-ne să te ajutăm să-ți construiești un portofoliu puternic.

– Eu...

Râd copleșită. Nu-mi vine să cred ce mi-a oferit. Se vor ocupa de Roz și mă vor angaja ca antreprenor independent, mă vor lăsa să lucrez pentru Sharpe International și numai pentru Sharpe International, în timp ce eu îmi construiesc portofoliul și îmi fac relații pentru viitor? E aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Care-i prețul de plătit?

Trebuie să fie unul.

Apoi mă uit de la Ford la Ledger și știu exact – *ei*. Mi-ar aminti zi de zi de bărbatul pe care-l iubesc. Și care a plecat. Ar fi atât de aproape, încât l-aș putea atinge, dar aș ști că nu-l pot avea.

– Nu ne dai niciun răspuns? întreabă Ledger.

– De ce ați face asta pentru mine? întreb eu, în cele din urmă

– Pentru că nu e ușor să găsești oameni profesioniști. Iar tu ai dovedit că tocmai asta ești, o profesionistă excelentă în ceea ce face... Și chiar dacă poate părea totul în beneficiul tău, în realitate, noi avem cel mai mult de câștigat.

— Mă simt flatată. Vă mulțumesc. Sunt aproape copleșită. Vreau să spun, Roz... Ce ar...

— Așa cum te-am asigurat, ne-am ocupa de ea, spune Ledger.

— Da, dar...

— Cred că ți-am dat multe de gândit, spune Ford cu un zâmbet blând. Vrei să te lăsăm câteva momente să cântărești propunerea noastră?

— Da. Te rog. Îmi tremură mâinile atât de tare, că sunt nevoită mi le strâng ca să nu le vadă. Aș aprecia asta.

Își adună laptopurile și hârtiile și-mi zâmbesc, părăsind sala de conferințe, și mă lasă acolo, năucă.

Simt nevoia să mă mișc, să procesez... Să gândesc.

Mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre peretele din sticlă, de unde privesc orașul aflat dedesubt, dar fără să văd nimic. Am mintea prea ocupată, tot ce mi-am dorit vreodată în carieră se află la îndemână, dar, în același timp, îngrozitor de aproape de ceea ce nu pot avea.

— Ai avut suficient timp? întreabă, intrând în sala de conferințe o secundă mai târziu – sau, cel puțin, așa mi se pare mie. Sau vrei să te mai gândești?

Îmi plec ochii spre mâini și oftez.

— Îmi pare rău. Apreciez oferta și încrederea pe care o aveți în mine, dar, în momentul de față, nu cred că ar fi cea mai înțeleaptă decizie...

— *N-aș face-o dacă aș fi în locul tău.*

Înțepenesc când aud cuvintele. Callahan mi le-a spus prima dată când ne-am întâlnit. Mi-e teamă să sper că e aici, mi-e teamă să ridic ochii și să văd dacă el e cel care se află în cameră.

Dacă este el, n-am nici cea mai mică şansă să-mi ascund emoţiile de pe chip. N-o să fiu în stare să ascund ce-a fost între noi în faţa fraţilor săi.

– Uită-te la mine, *Collins*.

Mi se strânge inima când îmi aud porecla stupidă din gura bărbatului acesta incredibil.

Îmi înghit emoţiile care simt că mă sufocă şi-mi fac curaj să ridic privirea. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Este el.

– Callahan? rostesc din reflex, deşi e un jurământ pe care sunt obligată să-l respect.

Ledger se uită la fratele lui, apoi la mine. Îl bate pe Callahan pe spate şi iese din sala de conferinţe, închizând uşa după el.

– Ştiu, spune el când vede că mă albesc la faţă şi sunt cuprinsă de panică.

– Au aflat?

Încuviinţează şi face un pas mai aproape de mine.

– Le-am spus totul. Mai puţin detaliile care nu-i privesc.

Îmi face cu ochiul, iar eu încerc să pricep de ce zâmbeşte când eu abia pot să respir. Să sper. Să nu doresc.

– Dar... *De ce?*

– De ce? mă întreabă.

– De ce le-ai spus? susur eu.

– Pentru că trebuia. Pentru că mi-am dat seama că dacă rămân aici, trebuie să fiu sincer cu ei. Şi...

– Cum adică dacă rămâi aici?

Îmi alunecă o lacrimă pe obraz şi mi-o şterg repede.

— Tot ce mi-am dorit a fost să scap de locul ăsta, să fiu liber, dar când mi s-a ivit ocazia s-o fac, pur și simplu, nu am putut.

Inima îmi bubuie în piept. Mâinile îmi tremură. Chiar și așa, îi adresez întrebarea:

— De ce nu?

Traversează distanța care ne separă, își apleacă capul să ajungă la nivelul meu și-mi cuprinde fața în palme. Ochii lui de un chihlimbar perfect mă țintuiesc. Îmi zâmbește tandru.

— Pentru că mintea mi-era la ceva mai important.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că ai în fața ta noul vicepreședinte însărcinat cu tranzițiile locale de la Sharpe International Network. Are un zâmbet strălucitor pe buze. Cineva foarte înțelept mi-a spus odată că mă pricep foarte bine la micromanagement. Iar eu i-am luat cuvintele în serios și le-am făcut propunerea fraților mei.

— Propunerea?

— Să nu mai lucrez la birou, ci la fața locului. Să pot călători. Să fiu parte din moștenirea care ne-a fost lăsată, dar să fac lucrurile în felul meu.

— Este de necrezut. Și visul tău să călătorești? Cum rămâne cu...

— Sunt lucruri pe care continui să mi le doresc, Collins, dar te vreau mai mult pe *tine*.

— Poftim? întreb aiurită, de parcă nu l-am auzit. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Brady s-a înșelat.

— Brady? râd eu.

— Nu-mi plac datele de scadență. Nu vreau să avem o dată de scadență.

– Callahan. Nu...

Îmi astupă gura cu cel mai delicat și tandru sărut, care-mi mângâie fiecare terminație nervoasă.

– Șșș. Răspunsul la întrebarea ta, Collins – ce ai tu de câștigat din asta – este *noi*.

Îmi sărută obrazul pe care se scurge o altă lacrimă.

– *Noi?* întreb prostește.

M-a cuprins amețeala, simt că-mi plesnește inima.

– Noi. Încuviințează. Am o altă propunere pentru tine.

„Oh, Doamne! Nu. Nu încă."

Probabil observă panica de pe fața mea, pentru că-și dă capul pe spate și începe să râdă.

– Nu te cer de soție, Collins, continuă el. Haide să ne bucurăm de moment. Expir îndelung, apoi încep să râd până când îmi ridic privirea și îl văd cu brațele încrucișate pe piept și o sprânceană ridicată. Ce-i, ar fi chiar așa de cumplit?

Mă întind să-l sărut și buzele mi se deschid într-un zâmbet larg pe gura lui.

– Nu. N-ar fi, dar două atacuri de cord într-o zi ar fi cam mult.

Râd din nou și-mi sprijin fruntea de a lui.

– Despre ce propunere este vorba?

– Propunerea lui Ledger, *a noastră*, rămâne valabilă. Creează-ți compania proprie, fii șefa ta, dar permite-ne să devenim clientul tău. Lasă-ne să te ajutăm să-și construiești un portofoliu.

– Și...

– În calitate de vicepreședinte, am câteva cerințe serioase.

— Chiar așa? Mă dor obrajii de la prea multă fericire. De la emoții, lacrimi, zâmbete. Am trecut printr-un roller-coaster emoțional. Cu siguranță, nu așa mă așteptam să se desfășoare întâlnirea de azi. Și care ar fi acestea? îl întreb eu.

— Trebuie să lucrezi la fața locului alături de mine. Vom fi parteneri de afaceri. Egali. Nu ne vom mai ascunde. Și, în ultimul rând, fără lenjerie de corp bătrânească.

Sughiț de plâns și râs. El mă privește amuzat.

Cu iubire.

Mi s-a părut c-o văd și înainte, dar mi-era teamă să sper că e adevărat. Dar acum o văd limpede și este cel mai emoționant lucru care mi-a fost dat vreodată.

— Ești serios, șoptesc eu.

— Foarte serios. Facem echipă bună, Collins. Asta și faptul că nu am de gând să te scap din ochi prea curând, așa că prind doi iepuri dintr-o lovitură.

— Crezi că ai rezolvat totul, nu-i așa?

— Nu cred, știu.

— Și cum rămâne cu negocierile, așa cum se făceau pe vremuri?

Ridic din sprânceană la el.

Hohotele lui de bucurie sunt grave, baritonale.

— Nimic nu e negociabil când e vorba de noi. Niciodată.

— Niciodată?

Mă sărută pe buze.

— Niciodată.

EPILOG

Sutton

Un an mai târziu

Ecoul râsetelor care ajung până la mine de pe terasă mă face să zâmbesc. Mi-e greu să ghicesc cine se aude pentru că, atunci când cei trei sunt împreună, sună la fel.

Răsună un alt hohot și inima mi se agită în piept.

Cine ar fi crezut că weekendurile petrecute la moșia tatălui lor din Sag Harbor vor vindeca mai repede rănile și vor întări legătura pe care au recuperat-o în ultimele douăsprezece luni?

Înțelegerea lor de a se întâlni aici o dată pe lună, departe de birou, cu promisiunea să nu aducă vorba de muncă, în timp ce scotocesc prin lucrurile pe care tatăl lor le-a lăsat în urmă, nu s-a schimbat.

Vin aici în fiecare lună.

În fiecare lună, răsfoiesc fragmente din trecutul lor și află mai multe despre istoria tatălui lor.

„Devin mai apropiați în fiecare lună."

Trag cu ochiul prin fereastră ca să mă uit la ei. Callahan stă cu fața la mine, cu coatele pe genunchi, o bere într-o mână și zâmbește cu toată gura. Ledger se

află vizavi de el, într-o poziție similară, în timp ce Ford le pasează fotografii dintr-o cutie aflată pe masă.

Fotografii adunate de tatăl lor de-a lungul anilor. Momente surprinse în imagini care le permit să-și amintească de trecut sau să afle ceva nou.

Este prima dată când Callahan mi-a cerut să vin cu el la întâlnirea lunară la care ajunge cu elicopterul. I-am răspuns că nu vreau să îl însoțesc. Că prezența lui aici, cu frații săi, e mai importantă decât orice altceva.

A insistat.

— Am rezolvat toate chestiunile legale, cele mai dificile. Am căzut de acord asupra fiecăreia dintre ele. Weekendul ăsta ne uităm la poze.

— Dar tot nu mi se pare în regulă. Simt că vă invadez intimitatea, spun eu.

— Te vreau acolo cu mine, Collins. Mă sărută și mă ia în brațe. Am nevoie de tine acolo.

Și, în ciuda temerilor că Ledger și Ford ar putea să se supere că sunt aici, că intervin în ceva atât de personal pentru ei, în ultimele douăzeci și patru de ore m-au făcut să mă simt ca parte din familie.

— Ți-aduci aminte? Ford râde atât de tare, că abia poate să vorbească.

— La naiba! Câte necazuri am tras pentru asta, spune Callahan, ridicând poza în mână și uitându-se atent la ea.

— Tu? Ledger aproape scuipă berea din gură. Tu ai turnat clor pe gazon și ai scris P-E-N-I-S, iar eu am intrat în bucluc, deși încercam doar să curăț.

— Eu ți-am zis să folosești un spray cu vopsea ca să acoperi, spune Callahan. Funcționează de minune.

– Cretinule, zice Ledger, râzând.

Atmosfera dintre cei trei este atât de degajată și primitoare, încât pășesc pe ușa deschisă, zâmbind la rândul meu.

Callahan mă vede și-mi face semn să mă așez lângă el.

– Vino, Sutton, spune Ledger când vede încotro se uită fratele lui. Sunt sigur că găsim câteva poze compromițătoare cu Callahan de când eram mici.

– Tunsoare castron și tot restul, intervine Ford.

– Dacă eu eram tuns castron, sigur erai și tu, prietene, zice Callahan.

– Material de șantaj? întreb, îndreptându-mă spre masă. Atunci, da, vă rog.

Mă entuziasmez când dau să mă așez, dar Callahan mă cuprinde de mijloc și mă trage la el în poală.

Mă sărută pe obraz și mă cuprinde cu brațele.

„Atât de natural."

Așa este relația noastră și încă mă uimește în fiecare zi. Cât de natural este să ne iubim. Am petrecut o lună muncind în Manhattan, trei luni la o veche proprietate din Napa, care avea nevoie de renovări, apoi ne-am întors din nou în Manhattan... Și, chiar dacă acea perioadă a presupus ore lungi și grele de muncă, timpul liber a fost incredibil. Râsete, sex și o liniște confortabilă întreruptă doar de alte zâmbete.

Pentru un bărbat care nu credea că știe să iubească, mi-a arătat zilnic cât de mult mă prețuiește, cât de importantă sunt pentru el, cât de mult contez. Mi-a arătat cum este să te iubească o altă persoană din toată inima.

— Mă bucur că eşti aici, îmi murmură Callahan la ureche, un alt exemplu care întăreşte ceea ce gândeam cu o clipă înainte.

— Şi eu sunt.

— Vezi? Tunşi castron, spune Ford, întinzându-mi o fotografie care mă face să râd cu lacrimi.

Continuă să-mi arate fotografii una după alta. Îmi împărtăşesc fragmente din viaţa lor, poveşti şi imagini cu tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar care este mereu prezent. Râdem. Ochii ni se umezesc. Îşi schimbă priviri pline de iubire frăţească.

— Vezi? Ţi-am zis eu că ai ales fratele care trebuia, spune, ridicând o fotografie cu ei adolescenţi.

Callahan nu poartă tricou şi-şi arată muşchii.

— Dă-mi să văd. Iau poza şi mă uit îndeaproape. Eşti sigur că eşti tu? Pentru că mie mi se pare că e Ford, îl provoc eu.

Ford râde şi bate palma cu mine.

Dar când mă întorc să mă uit la Callahan, râsul îmi piere de pe buze.

— Ce este? întreb când văd expresia melancolică de pe chipul său.

Îi urmăresc privirea. O fotografie a rămas lipită pe spatele celei în care-şi arată muşchii. Îmi simt inima-n gât.

Imaginea e neclară şi marginile fotografiei sunt tocite. Culoarea a dispărut în mai multe locuri. Dar când Callahan o ridică de pe masă, nu mai am nicio îndoială cu privire la ceea ce reprezintă imaginea sau la locul în care a fost făcută.

Tânărul Maxton Sharpe se află pe o plajă nisipoasă, cu soarele deasupra capului, iar în dreapta sa se observă o multitudine ciudată şi inconfundabilă

de stânci. Părul îi flutură în vânt și zâmbește hipnotizat către femeia aflată lângă el. Este îmbrăcată într-o rochie conservatoare care să o protejeze de soare, cu o pălărie elegantă pe cap, și-l privește cu aceeași adorație pe chip.

– Recunoști locul? șoptește Callahan cu ochii în lacrimi atunci când ridică fotografia cu mama și tatăl lui.

Încuviințez fără cuvinte, cu ochii plini de lacrimi.

– Da, spun eu după un moment.

Este bucata de plajă din Insulele Virgine. Aceeași unde m-a dus Callahan pe mine în ultima noastră noapte împreună, când ne-am legănat în hamac, am băut vin și ne-am spus adio în tăcere.

– A fost acolo. *Își amintea momentul.*

Când îl văd închizând ochii, oftând zguduit, îmi dau seama cât de mult înseamnă pentru el fotografia.

Tatăl lui își amintea plaja. Promisiunea făcută mamei sale. *Era totul real.* Nu ceva furat de demență sau inventat. Ci un ultim adevăr, pe care tatăl l-a împărtășit fiului său, de care Callahan să se agațe după ce el nu va mai fi.

Cumpărarea resortului, motivul care l-a făcut pe tatăl său să semneze contractul, motivul care ne-a adus împreună, toate erau adevărate.

– Avea dreptate, șoptește Callahan, întinzând fotografia peste masă fraților săi. Își amintea.

Callahan

– Nu știu unde ți-e capul, dar dacă se află unde cred eu, s-ar putea să vrei asta.

– Ce să vreau?

Mă uit spre el și văd că ține în mână o cutie de catifea neagră.

– Eu și Ford am căzut de acord că ar trebui negreșit să o ai.

– Ledge. Ce...

Deschid cutia și fac ochii cât cepele. Fixat în pernuța din interior, se află un diamant solitaire oval, fixat pe un cerc cu un model complex. Inelul de logodnă al mamei. Ridic ochii la fratele meu, apoi îi plec din nou la inel.

– Nu știu ce să spun, continui eu.

– Nu e nimic de spus.

Zâmbetul lui este la fel de amabil ca mâna cu care mă mângâie pe spate înainte de a pleca și de a mă lăsa acolo, holbându-mă la inelul atât de special al mamei mele.

La fel de specială este și Sutton pentru mine.

Soarele se ridică lin deasupra Oceanului Atlantic. Razele calde umplu camera în care stăm la Sag Harbor. Mă uit la tavan, cântărind tot ce s-a petrecut în ultimele patruzeci și opt de ore.

Inelul. Fotografia. Vreau să zic... Simt că tata e aici, că-mi vorbește, că râde pentru o ultimă dată.

Poate, într-o bună zi, te vei îndrăgosti de o fată și-o vei aduce și tu aici, Callahan.

Mamei tale i-ar plăcea foarte mult.

Dac-ar ști...

Deși am senzația că știe. O parte din mine se-ntreabă dacă nu cumva e mâna lui în toate – împăcarea cu frații mei, faptul că mi-am găsit locul în companie și mi l-am însușit. „Că am găsit-o pe Sutton."

Mă-ntorc pe partea mea cu un zâmbet moale pe buze. E întinsă lângă mine, părul negru răspândit pe așternuturile albe, cu toată frumusețea ei naturală la vedere.

„Cum de-am fost atât de al naibii de norocos?"

Cu doi ani în urmă, eram un om rătăcit care se îneca în indecizii, supărat pe lume. Iar acum... Acum am femeia aceasta minunată lângă mine.

Sutton deschide ochii, clipind des, și un zâmbet leneș, somnoros, îi luminează chipul.

– Bună dimineața!

– Bună.

– Te holbezi la mine, spune ea, ridicând o mână ca să-și acopere fața, dar o opresc.

– Nu. Ești foarte frumoasă.

Da. Am devenit neghiobul din situație. Cel pe care îl criticam înainte, dar nu mă deranjează nicidecum, pentru că uite ce câștig din asta. *Pe ea.*

– De ce arăți atât de gânditor dis-de-dimineață? întreabă ea.

– Doar mă gândeam.

– La ce a ieșit la iveală ieri?

Se întinde și mă mângâie pe braț, apoi își lasă mâna pe pielea mea.

– La asta și altele.

– Cum ar fi?

— La tine.

— La mine? râde ea.

Încuviinţez, cuprins de emoţii.

— Hm. La faptul că meriţi o cerere în căsătorie ca-n filme. Cu un milion de flori şi baloane, cu tot ce e mai sofisticat, pe bucata noastră de plajă din Insulele Virgine. Văd şocul pe chipul ei, dar vă pot asigura că şi eu sunt la fel de surprins de ce-mi iese pe gură. Dar, sincer, nu vreau să aştept. Sunt un om nerăbdător şi, chiar dacă aş putea să-mi fac timp să aranjez totul cu un coordonator de lux, nu vreau să mai pierd o zi. Vreau să te cer chiar acum. În casa în care mi-am petrecut verile, în camera aflată de partea opusă a celei în care am văzut-o ultima oară pe mama, într-un loc în care am cunoscut doar fericirea.

— Chiar vrei s-o faci, nu-i aşa? spune ea calm, obligându-mă s-o privesc în ochi pe când încerc să-mi dau seama ce naiba fac.

Dar ştiu.

Cred că, în adâncul sufletului, am ştiut tot timpul.

Collins este aleasa. „Întotdeauna a fost."

— *Da, vreau*, pur şi simplu. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Sutton Pierce. Îţi pot da toată viaţa luxul pe care îl meriţi, toţi chiloţii sexy pe care îi doreşti, dar tot ce am de dăruit sunt eu. Acest eu încăpăţânat şi sfidător, uneori de neclintit. Acelaşi eu, cel care-ţi promite să te iubească din toată inima. Râd încet. Nu că mi-ai da de ales.

— Tu vorbeşti serios, nu-i aşa? întreabă ea, dându-şi brusc seama că nu glumesc.

Îmi schimb poziţia şi mă ridic în şezut.

— E ciudat cum se-ntâmplă lucrurile, cum ne-am întâmplat noi. Într-o zi, nici măcar nu existai în mintea mea, apoi, dintr-odată, m-am trezit că mă gândeam numai la tine. Şi aşa a rămas, Collins. Întind mâna în

spate spre sertarul noptierei și scot cutia pe care Ledger mi-a dăruit-o ieri. Și, da, meriți să fii îmbrăcată într-o rochie elegantă, nu goală sub cearșafuri. Da, meriți să fii dusă la o cină romantică, nu să te cer pe stomacul gol. Și, da, meriți lumea întreagă, nu să stai la 7.00 dimineața, uitându-te la mine cu ochii cât cepele.

– Este perfect. Tu ești perfect. Mă sărută apăsat pe buze. Asta... Tu... Noi... Este tot ce mi-am dorit vreodată. Ce-mi voi dori vreodată. Lucrurile materiale nu au nicio importanță, Callahan, pentru că totul se reduce la noi doi atunci când ziua se încheie, la adevărul gol-goluț, acela că te iubesc din toată inima și că aș fi onorată să-ți fiu soție și să devin parte din familia ta.

– Da? Ai vrea? întreb bâlbâindu-mă, emoționat ca un puști, pentru că, deși nu-mi fac griji despre răspunsul ei, tot am nevoie să-l aud.

Am nevoie să aflu.

– Da, aș vrea, spune, ridicându-se în șezut, cu picioarele încrucișate, la fel ca mine, și cu chipul luminat de soare.

Deschid cutia și scot inelul.

– Am iubit două femei în viața mea, Sutton. Pe tine și pe mama. Și mi se pare natural ca tu să porți ce-a fost al ei cândva. Ce a reprezentat un simbol al unei iubiri de nezdruncinat, dincolo de timp, de boală și chiar de moarte.

– Este splendid, spunea ea și o lacrimă i se scurge pe obraz.

– Vrei să fii soția mea?

Se apleacă, mă sărută tandru, îmi cuprinde chipul în palme, apoi se retrage și mă privește în ochi.

– Da. De un milion de ori... Da.

DESPRE AUTOARE

K. Bromberg, una dintre cele mai bine vândute autoare *New York Times*, scrie romane contemporane romantice, emoționante, senzuale și cu un strop de realitate. Îi place să creeze eroine puternice și eroi problematici pe care am vrea să îi detestăm, dar pe care nu ne putem abține să nu îi iubim.

Mamă a trei copii, ea își țese poveștile între dusul și luatul de la școală, antrenamentele de fotbal, de cele mai multe ori cu laptopul după ea și cu mintea în prea multe direcții.

De când a publicat dintr-un capriciu prima carte, în 2013, Kristy a vândut peste două milioane de exemplare în douăzeci de țări și a ajuns de mai mult de treizeci de ori pe listele de bestsellere ale *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*. Seria ei, *Driven* (*Ispita*, *Pasiunea*, *Ciocnirea*, *Răsturnarea*, *Ultima cursă*), a fost adaptată pentru film și este disponibilă pe platforma de streaming Passionflix, precum și pe Amazon.

Puteți afla mai multe despre autoare sau puteți discuta cu Kristy pe oricare dintre conturile sale de pe rețelele de socializare. Dacă doriți să fiți la curent cu ultimele lansări sau cu aparițiile editoriale în curs, vă puteți înscrie la newsletterul ei sau să o urmăriți pe Bookbub.